

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 75 ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1975 ΕΤΟΣ Β'

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΟΔΟΥ

ΛΙΝΟΞΥΛΑΚΗΣ: Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΕΛΛΗΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ

ΑΣΤΗΡ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 38

ΜΕΓΑΡΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ

Τηλεγραφική διεύθυνσις - ΣΤΕΛΑΤΕΝ

Τηλέφωνα: 30-721 (5 γραμμαί) 28-279, 33-431

Ασφαλεία

ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ : Καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐντὸς τῶν Ὑποκ/μάτων
τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ & ΑΘΗΝΩΝ
ΕΝ ΚΥΠΡῳ : Εἰς ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ, ΛΕΜΕΣΣΟΝ καὶ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΝ
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ : Εἰς ΚΑΪΡΟΝ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ καὶ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 75 ΔΡΑΧ. 5

1-7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1957

Ἐκδόσις: ΕΛΚΗΝ Ἑλένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ἡλιόπουλος,,
Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονὴς Πετράκη ἀριθ. 8, Ἀθῆναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης (Ἀλδου Μανουτίου 18 Ἀθῆναι)

Γραφεῖο:

Συντάξεις, Σωκράτους 57, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 57-081

Ἐκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ, ἑξάμηνος-δραχ. 130. Ἑτησία δραχ. 260.

Ἐξωτερικοῦ, ἑξάμηνος δολλάρ. 7. Ἑτησία δολλάρ. 14.

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατ'ὸν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν—Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται—Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ἙΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένων Δρ. 400.000)

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ ἔγραψε τὸ ὠραῖο ἐκείνο ὁδοιπορικὸ γιὰ τοὺς Δελφούς (ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ὑπ' ἀριθ. 56 τεύχος τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ) μέχρι σήμερα, πέρασε ἓνα σχετικὰ σύντομο διάστημα. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ συνέβη ἓνα ἐξαιρετικὰ τιμητικὸ γεγονός: Ἐπιδραβεύοντας μιὰ πλούσια, δημιουργικὴ, λογοτεχνικὴ προσφορά, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐξέλεξε τὸν κ. ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ ὡς μέλος τῆς. Εἴμαστε λοιπὸν ἰδιαίτερα εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι ποὺ δημοσιεύουμε πάλι, στὸ τεύχος αὐτό, ἓνα ὁδοιπορικὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Νούμερου» καὶ τῆς «Αἰολικῆς Γῆς» γιὰ τὴν Ὀλυμπία, τὸν ἱερὸ ἑλληνικὸ χώρο, μαζί με πραγματικὰ διαλεχτὲς φωτογραφίες. Ὁ νέος μας ἀκαδημαϊκὸς θὰ συνεχίσῃ τὴ συνεργασίαν του μετὰ τὸ περιοδικὸ μας, μετὰ θέμα τὶς ὁμορφίες καὶ τὶς δόξες τῶν ἑλληνικῶν τοπιῶν—μιὰ στήλη ποὺ τὴν ζωντανεύουν μετὰ τὴν τόσο ἀξιόλογη προσφορά τοὺς κι ἄλλοι διαλεχτοὶ λογοτέχνες τῆς χώρας μας.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Ἀγαπητὲ μου Τοῖότη,
Διάβασα μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ ρεπορτάζ γιὰ τὴ Νορβηγίαν, τὴ «Χώρα τῶν φιδόντων», στὸ φύλλο σου τῆς 4.3.57. Καὶ οἱ φωτογραφίες, ἀληθινὰ μοναδικές.

Προπέρυσιν τὸ καλοκαίρι εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ περιηγηθῶ κ' ἐγὼ τὴν παράξενη αὐτὴν χώραν τοῦ Βορρᾶ ἀπ' τὴν μιὰν ἄκρην ἴσαμε τὴν ἄλλη καὶ νὰ γευθῶ λιγάκι τὴν ἐκπαγλὴ ὁμορφίαν τοῦ τοπίου καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς. Ἡ προώθησί μου μέχρι τὸ Βόρειο Ἀκρωτήρι—τρεῖς μέρες καὶ νύχτες ἀπὸ τὸ Νάρβικ μετὰ τὸ πλοῖο στὴν Ἀρκτικὴ Θάλασσαν—μέχρι τὴς ἀκτέας τῆς Φινμαρκίας, δίπλα στὰ νορβηγοσσοβιετικὰ σύνορα, εἶναι κατὰ τὴν εὐχάριστὴν γιὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς πρόκλησιν ποὺ μοῦ ἔδωσες σὲ μιὰ καινούργια δορεὶνὴ περιπέτεια.

Ὅμως, τὸν παγωμένο, ὁλοήμερον καὶ ψυχρὸν Αὐγουστο, στὰ νησιά Λοφότεν, νοστάλγησα ἔλα πρῶτ' τὶς Σπέττες καὶ τὴν Ὑδρα...

Δικός σου

Νίκος - Ἀλέξης Ἀσλάνογλου, Π. Π. Γερμανοῦ 29 Θεσσαλονίκη.

Ὅρθως τὶς νοσταλγήσατε. Τὰ ταξίδια δὲν ἀφελοῦν μόνον θετικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνητηκὰ. Καὶ ὅπου νῦναι φτάνει πάλι ἡ μαγευτικὴ ἐποχὴ καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ

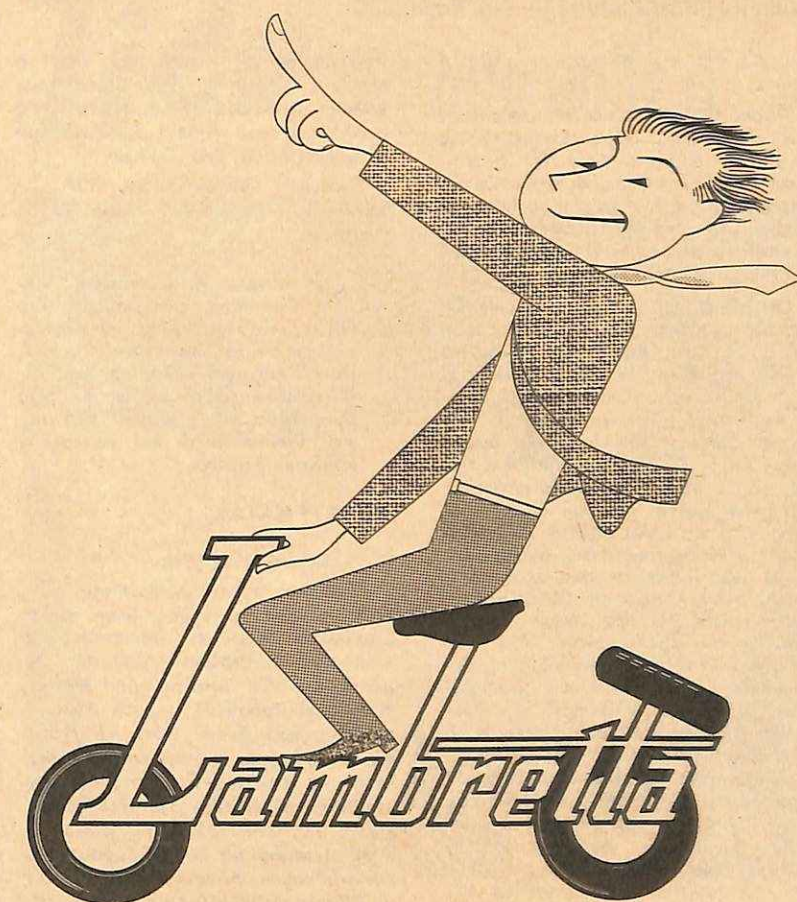
καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ, καὶ τότε πλέον δὲν θὰ σᾶς λείπουν καθόλου τὰ φιδὸν τῆς Νορβηγίας!

ΤΟ ΠΟΡΘΕΜΕΙΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Κύριε διευθυντά,

Ἡ σπουδαιότης τῆς ταχείας ἐνάρξεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πορθμείου εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν ἐπὶ παραδείγματι. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω ὅτι, συμφώνως πρὸς μελέτην τοῦ διακεκριμένου μηχανικοῦ καὶ ὑψηλοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Θ. Ραυτοπούλου, θὰ εἰσάγῃται μετὰ τινα ἔτη εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τοῦ πορθμείου τούτου, συνάλλαγμα κατὰ ποσὸν ὑπερβαίνον τὰ 150 ἑκατ. δολλάρια κατ' ἔτος, ἐνῶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐξ ὧν τῶν ἐξαγωγῶν μας εἰσάγεται κατ' ἔτος ὀλιγώτερον τῶν 260 ἑκατ. δολλარიῶν.

Παρελείψατε ἐν τούτοις νὰ ἀναφέρετε τὴν μικρότεραν καὶ συμφερότεραν ἀπόστασιν, ἥτοι τὴν τοιαύτην Ὀτράντο-Βορειοδυτικῶν ἀκτῶν Κερκύρας, ἀνερχομένην εἰς 60 ναυτικὰ μίλια, ἀπόστασιν ἀπολύτως κατάλληλον διὰ χρησιμοποίησιν πορθμείου. Μάλιστα τὸ πορθμεῖον Δανίας-Σουηδίας, τὸ ὁποῖον συνδέει τοὺς λιμένας Frederikshavn καὶ Coteborg καλύπτει κατὰ τι μεγαλύτεραν ἀπόστασιν, καὶ συγκεκριμένως τὴν τοιαύτην τῶν 65 μιλίων, τὴν ὁποίαν

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: **ΕΤΑΛΛΑΣ Α.Ε.**
ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ 3 (ΣΤΕΓΗ ΠΑΤΡΙΔΟΣ) ΤΗΛ. 662-182, 664-927

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΠΛΑΤ.ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ **ἌΛΕΤΑ** ΕΠΕ.Ε. ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 10 ΤΗΛ 611774

Γιὰ νὰ ἔχετε
δόντια λευκὰ καὶ
γερά σὰν τὰ δι-
κά μου, μεταχει-
ρίζεσθε πάντοτε
τὴν ὁδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΚΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

καί διανύει εις ὀλιγώτερον τῶν 4 ὥρων.

Παρουσιάζεται κατὰ συνέπειαν μία κατὰ πολὺ συμφερότερη λύσις ἀπὸ τὰς ὅσας ἀναφέρατε, ἡ τοιαύτη Ὀτράντο-βορειοδυτικῶν ἀκτῶν Κερκύρας, μὲ τὸ μέγιστον πλεονέκτημα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως καὶ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὸ ἐφθνὸν καὶ προσιτὸν κόμιστρον.

Εἰς τὸ ἄρθρον σας ἀναφέρετε ὡς χρόνον ἐνάρξεως τὸ καλοκαίρι τοῦ 1958* πρέπει ὅμως νὰ εὐχόμεθα ὅτι οἱ ἄρμῳδοι θὰ φροντίσουν διὰ μίαν πολὺ ταχύτεραν ἐνάρξιν, διότι πρέπει γὰ κατανόησιν ὅτι ὁ παράγων χρόνος θὰ εἶναι εἰς ὅρους μας. Ὅσον θὰ καθυστερήσῃ ἡ ἐνάρξις, τόσον θὰ δοθῶν αἱ δυνατότητες εἰς ἄλλα κράτη, εἴτε μὲ νέους δρόμους, εἴτε μὲ ἄλλα σχέδια, νὰ προσελκύσουν τοὺς τουρίστας, συγχρόνως δὲ θὰ μᾶς διαφεύγῃ κατ' ἔτος μέγα ποσὸν συναλλάγματος. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἤδη ὑπάρχει ἡ δυνατότης τῆς ἀμέσου συνδέσεως Ἑλλάδος - Ἰταλίας, διότι ἤδη τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Ναυτικοῦ ἔχει προτείνει πρὸς τὴν κυβέρνησιν τὴν δρομολόγησιν τοῦ σκάφους τοῦ Β.Ν. «Ναυκρατοῦσα», τὸ ὁποῖον δύναται μετὰ ἑνὰ μῆνα νὰ εἶναι ἑτοιμον πρὸς ὁρομολόγησιν μεταξὺ νοτιοδυτικῶν ἀκτῶν Ἰταλίας καὶ βορειοδυτικῶν ἀκτῶν Κερκύρας. Ἐὰς σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι καὶ τὸ πορθμεῖον Κερκύρας - Ἰουμεινίτης, τὸ ὁποῖον τόσον ἔχει ἐπιτύχει καὶ ἀναπτύξει τὸν ἐσωτερικὸν τουρισμὸν, ἤρχισεν μὲ τὴν δοκιμαστικὴν δρομολόγησιν σκάφους τοῦ Β.Ν.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Π. Μάνεσης (Κέρκυρα)

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Μάνεσης εἶναι ὀρθές, ὅλως, καθὼς ὅσως θὰ γνωρίζῃ, ὑπάρχουν εἰδικοὶ λόγοι ἀσφαλείας πού δὲν εὐνοοῦν τὴν λύσιν Ὀτράντο.

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

...Σὲ κανένα τεῦχος ὅμως δὲν εἶδα τίποτα γιὰ ἐμᾶς, τὰ παιδιά πού σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικόν. Ἀπὸ ὅσο γνωρίζω, ποτὲ ὁ τύπος τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀσχολήθηκε γιὰ τὴν ζωὴ μας, τὶς ἐπιτεῦξεις μας καὶ τὴν δραστηριότητά μας.

Ἐδῶ εὐρίσκονται 35 Ἕλληνες φοιτηταί. Ὅλοι ἐξαιρετικὰ παιδιά καὶ μὲ κάθε ἐλληνικότητα ἀνεπτυγμένη. Ἀπόρροια δὲ τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀπολύτου κατανοήσεως

ΕΥΠΑΘΕΣ ΣΥΚΩΤΙ

Ὁ Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Sir John Crichton Browne δηλώνει: «Ὁ λυκίσκος τῶν ποτῶν πού παρασκευάζονται ἀπὸ κριθᾶρι προκαλεῖ τὴν ἑκκρισὶν τῆς χολῆς. (The Brewer's Technical Review, Σεπτέμβριος 1936). Ἡ μύτρα εἶναι τοκοτικόν, πού μᾶς βοηθεῖ νὰ ἀντέχωμε περισσότερο στὴν κοῦρσιν. Εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ποτὰ τὸ πλουσιώτερον σὲ βιταμίνες. Εἶναι ἐπίσης ἡ πῶ πλούσια τροφή σὲ ἐνέργεια, πού διευκολύνουν τὴν πέψιν. Ἀπὸ σήμερον, πίνετε κανονικὰ μύτρα κατὰ τὰ γεύματα καὶ κάθε φορὰ πού θὰ διψάσετε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Προσφέρετε ἐπίσης μύτρα καὶ στοὺς φίλους σας. Γενεστική καὶ ἐξοικονομική, ἡ μύτρα ΦΙΞ εἶναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις.

πού ἐπικρατεῖ μεταξύ μας, εἶναι ἡ «Hellenic Society». Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλῶς συγκροτημένους φοιτητικούς συλλόγους τοῦ King's College, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Durham.

Γιάννης Παπανικολάου 30A Osborne Rd' Newcastle - Upon Tyne England.

Ἡ σημερινὴ ἀποστολὴ τῶν Ἑλλήνων πού σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικόν εἶναι μία: νὰ διαφωτίσουν τοὺς γύρω τους σχετικὰ μὲ τὰ ἑκκρημνισμένα ἑλληνικά μας δίκαια, ἰδίως στὴν χώρα πού σεῖς δρίσκεσθε. Καὶ εἴμαι βέβαιος πὼς καὶ σ' αὐτὸ δὲν ὑστερεῖ ἡ «Hellenic Society».

ΤΟ ΣΥΡΜΑΤΑΚΙ

Ἀγαπητὲ Τοξότη,

Περιμένω πάντα μὲ ἀνυπομονήσιν κάθε καινούργιο τεῦχος, διότι τὸ περιεχόμενόν του μὲ ἱκανοποιεῖ καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον μου σὲ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα πρὶν δεῖχνα τελεία ἀδιαφορία ἦ καὶ τὰ ἀγνωστοῦσα. Δὲν ξέρω ἂν σ' αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀνυπομονήσιν ἀφίεται τὸ γεγονός ὅτι ποτὲ δὲν κατώρθωσα ν' ἀνοίξω τὶς ΕΙΚΟΝΕΣ χωρὶς νὰ καταστρέψω τὸ περιοδικὸ ἢ νὰ τρυπήσω τὰ δακτύλῳ μου. Ἀντιλαμβάνομαι πλήρως τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι ὑπαγορεύουν τὸ μέτρο αὐτό, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μία χάριτη ταῖνια ἀσφαλείας θὰ ἐξασφάλιζε τὶς ΕΙΚΟΝΕΣ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ οἱ συνδετήρες αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ μὴ δρίσκοντας ἄλλη καμμιὰ ἀτέλεια στὴν ἀπογοήτῃ ἐμφάνισιν τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ. Γιὰ χαρὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Κ. Μικεδάκης, Ἀθήναι.

Ἐ, ἂν εἶναι αὐτὸ ἡ μόνη μας ἀτέλεια, εἴτω μας! Πάντως ἡ χάρτινη ταῖνια δὲν θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸν σκοπὸν τῆς.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Ἀγαπητὲ Τοξότη,

Τὸ τελευταῖον τεῦχος τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ πιστεύουμε νὰ ἱκανοποιήσῃ πολλοὺς ἀναγνώστες σας, ὅπως βέβαια κ' ἐμᾶς.

Γιὰτὶ ἀπὸ καιροῦ θέλαμε νὰ σὰς ρωτήσουμε νὰ γράψετε κατὶ γιὰ τὸν ἀλησμόνητον Τζαίνην Ντὴν. Μὰ τὸ ζητοῦσαν τόσοι. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ θεωρήσαμε περιττό. Τώρα ὅμως πού δημοσιεύσατε φωτογραφίες καὶ τὴν ἱστορίαν του, σὰς γράφουμε γιὰ νὰ σὰς πούμε τὸ εὐχαριστῶν ἐκ μέρους ὅλων τῶν θαυμαστῶν του...

Εἴδαμε νὰ σὰς ζητήσῃ κάποια ἀναγνώστριά σας νὰ δημοσιεύσῃ κανένα διηγηματάκι. Μὰ τότε τὸ περιοδικὸν θὰ χάσῃ τὴν ζωντάνιάν του. Ὑπάρχουν τόσο ἄλλα μὲ ἕνα σωρὸ διηγήματα. Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ εἶναι κατὰ τὸ ξεχωριστό. Γιὰ ποῖο σκοπὸν νὰ τοὺς μοιάσῃ;

Ἄν θέλατε ὅμως θὰ μπορούσατε νὰ καθιερώσετε μὴ σελίδα μὲ πορτραῖτα Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Μᾶς εἶναι τόσο ἀγνωστὴ ἡ ζωὴ τους. Ὅχι βέβαια τῶν πρωταγωνιστῶν, μὰ εἶναι τόσοι ἄλλοι. Ὅπως π.χ. γράφατε γιὰ τὸν Πέτρο Φωστοῦν. Κάποιος ἀναγνώστης σὰς ἔγραψε δταν δημοσιεύσατε τὴν φωτογραφίαν τοῦ Χάρν, ὅτι ἂν ἤθελε νὰ τὸν

...πού κυκλοφοροῦν

...ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΑΕΙΖΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩΜΕ ΣΕ ΔΥΟ ΕΡΓΑ μεγάλα, μνημειακά, χορωδιακά, πού ἀκούσαμε στὸν «Ἰκαρο»: Τὸ ὁρατόριο «Beatus Vir» τοῦ Βιδάλντι, (Βδξ ΠΛ 7140) καὶ τὶς διὸ Σύντομες Λειτουργίες τοῦ Μότσαρτ (Βδξ ΠΛ 7060). Τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας τοῦ Ἀντόνιο Βιδάλντι μὴλὶς ἀρχίζει νὰ γίνεταί γνωστὸ στὸ μουσικὸν κόσμον σ' ὅλην τὴν ἑκτασί. Ἐπὶ 200 χρόνια οἱ περισσότερες συνθέσεις του (ὅπερες, καντάτες, ὁρατόρια), ἔμεναν ἀνέκδοτες καὶ μὴλὶς τώρα, μὲ τὶς νέες αὐτὲς ἐκδόσεις τῆς Βδξ, ἔρχεται πάλι στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος τὸ Ὀρατόριο τοῦ Βιδάλντι γιὰ διὸ χορωδίες, ὀρχήστρα καὶ 2 ὁμοῦ. ἔχει ἕνα βασικὸν βενετσιάνικον χαρακτήρα — καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμε ὅτι ὁ Βιδάλντι πέρασε τὸν περισσότερο καιρὸν τῆς Βενετίας ὅπου, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἦταν διευθυντὴς τοῦ περίφημου Seminarium Dell' Ospedale Della Pietà. Οἱ διὸ χορωδίες, κατὰ τὴν γνώμην τῶν μουσικολόγων, ὀφείλονται στὸ γεγονός ὅτι ἡ περίφημη ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Μάρκου στὴ Βενετία ἔχει διὸ κόγχης γιὰ τὸν χορὸν, καθὼς καὶ διὸ ὄργανον, καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ γεννήθηκε τὸ σύστημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς γιὰ διὸ χορωδίες. Ὁ Τζιόβαννι Γκαμπριέλι ἦταν ἐκεῖνος πού, 100 ὀλόκληρα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Βιδάλντι, ἐθέσπισεν γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ σύστημα, ἀλλ' ὁ Βιδάλντι προσέθεσεν ἀργότερα καὶ τὶς διὸ ὀρχήστρες — καὶ μπορεῖ κανεὶς φυσικὰ νὰ φαντασθῇ τί μεγαλοπρεπὲς θαῦμα θὰ ἦταν ἕνας τέτοιος Ἑσπερινὸς στὸν Ἀγίον Μάρκο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τὰ ἐννέα μέρη ἀντιστοιχοῦν σὲ ἀντίστοιχα χωρία τοῦ Ψαλμοῦ 111 καὶ τελειώνουν μὲ ἕνα ἀλλέγκρο καὶ μόνον μοντεράτο καὶ μαεστόζο πάνω στὸ θέμα «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν». Στὴ θαυμάσια αὐτὴ ἐκτέλεση μετέχουν ἡ χορωδία μουσικῆς δωμηνῶν τῆς Κρατικῆς Ἀκαδημίας Μουσικῆς τῆς Στουτγάρδης καὶ ἡ ὀρχήστρα Pro Musica τῆς Στουτγάρδης, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Hans Crisokat.

Οἱ ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΜΟΤΣΑΡΤ, ΑΦ' ΕΤΕΡΟΥ, ὀφείλονται στὶς σχέσεις του μὲ τὸν ἀργιεπισκόπον τοῦ Σάλτσμπουργκ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρον χρόνον, τὸ 1870, ἦταν ὁ κυριώτερος ὑποστηρικτὴς τοῦ Μότσαρτ. Γιὰ χάριν τοῦ ἔγραψε ὁ Μότσαρτ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὁλοῦς ὀλοκλησιαστικῆς του παραγωγῆς, καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ τὴν ἐπίδρασιν τῆς χρονίας αὐτῆς καὶ σὲ μεταγενέστερα λειτουργικὰ του ἔργα. Οἱ Λειτουργίες αὐτὲς δὲν ἔχουν καμμιὰ σχεδὸν σχέση μὲ τὸ ὑπόλοιπον ὀπερατικὸν ἔργο τοῦ Μότσαρτ ὡς φαίνεται, ὁ συνθέτης στὸ «Ἰάμο» τοῦ Φίγκερσν καὶ εἰς κατορθώσας νὰ ἐπιτύχῃ μὴ ξεχωριστὴν τεχνολογίαν εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς, ἰδίως εἰς τὸ θέμα τῆς ἀντιστοιχίας χοροῦ καὶ σολίστ. Στὴν ἐγγράφῃ αὐτὴ μετέχουν ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Χορωδία καὶ ἡ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα τῆς Βιέννης, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Φερντινάντ Κρόσμαν.

Ἰδῷ, πῆγαινε στὸ Θέατρον του. Δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐγωϊστικόν; Εἶναι πολὺ περισσότερον ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐπαρχίας πού δὲν μποροῦν νὰ βλέπουν κάθε μέρα τοὺς Ἑλλήνας ἡθοιοὺς στὸ Θέατρο. Νὰ μὴν τοὺς βλέπουν λοιπὸν οὔτε σὰν περιοδικὰ;

Ἐσεῖς τί λέτε; Μὲ ὅλα αὐτὰ πού γράψαμε — κ' ἴσως σὰς ζαλίσαμε — ζητᾶμε περισσότερα γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ξέρουμε πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ ἱκανοποιήσετε διὰ τὰ γούστα, μὰ ἐλπίζουμε...

Μὲ ἐκτίμησιν, οἱ φίλες σας, Πιπίτσα καὶ Ἀλίκη Τσιντῖλη, Ἰθάκη.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐπιχειρήματα πού μᾶς δίνετε σχετικὰ μὲ τὶς καλλιτεχνικὰς μας σελίδας. Συχνὰ οἱ Ἀθηναῖοι λησμονοῦν πὼς διδάσκει ἡ ἑλληνικὴ ἐπαρχία γιὰ καλλιέργεια καὶ γιὰ ἐκλεκτὴν ψυχαγωγίαν. Γι' αὐτὸ καὶ περιβάλλει πάντα μὲ τέτια στορ-

γὴ τοὺς θιάσους πού τὴν ἐπισκέπτονται.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἀγαπητὲ Τοξότη, Δὲν εἶμαι ἀνεπίσημὸν τὸ ὑπερασπιστοῦ τοῦ Μπικινιού, Ἑσάστ Πα-σά, ἀλλ' υἱὸς τοῦ Ταχσίν, ἀρχιστρατήγου τῶν τουρκικῶν δυνάμεων πού ἀντεμετώπισαν τὰ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀειμνήστου στρατηλάτου Κωνσταντίνου Νικηφόρου ἑλληνικά στρατεύματα στὶς ἱστορικὰς μάχας Σαρανταπόρου, Καστανιάς, Γιαννιστῶν καὶ προθύρῳ Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ κατέβησαν τὰ ὅπλα. Τὰ ἀσήμαντα ἔργα μου — περὶ τὰ 300 — κι ὅλα προσφερθέντα εὐλόγως κι ἀνιδιοτελῶς στὸ μουσεῖο (Χανὶ Ἐμὶν Ἀγὰ), στὸ Ἀ' Σῶμα, Στρατοῦ, Στρατιωτικὸν Μουσεῖον Γ' Σώματος καὶ Στρατιωτικὴν Λέσχην Ἰωαννίνων, εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τοὺς νικηφόρους Βαλκανικοὺς πολέμους, τὸ ἔτος τοῦ 40-41 καὶ τὸν ἀνταρτοπόλεμον. Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν θερμῶς τὸν συνεργάτην σας κ. Μυλῶφ γιὰ τὴν προ καιροῦ ἐπισκεψὶν του στὸ φτωχικὸν μου καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια του, καθὼς καὶ τ' ἀγαπητὸ μου περιοδικὸν γιὰ τὴν δημοσίευσιν ἔργων μου.

Μὲ φιλικὰ αἰσθήματα
Κενῶν Μεσαρέ, Μανωλιάσσης 13
Ἰωάννινα

...πού μᾶς ἐπεσκέφθησαν

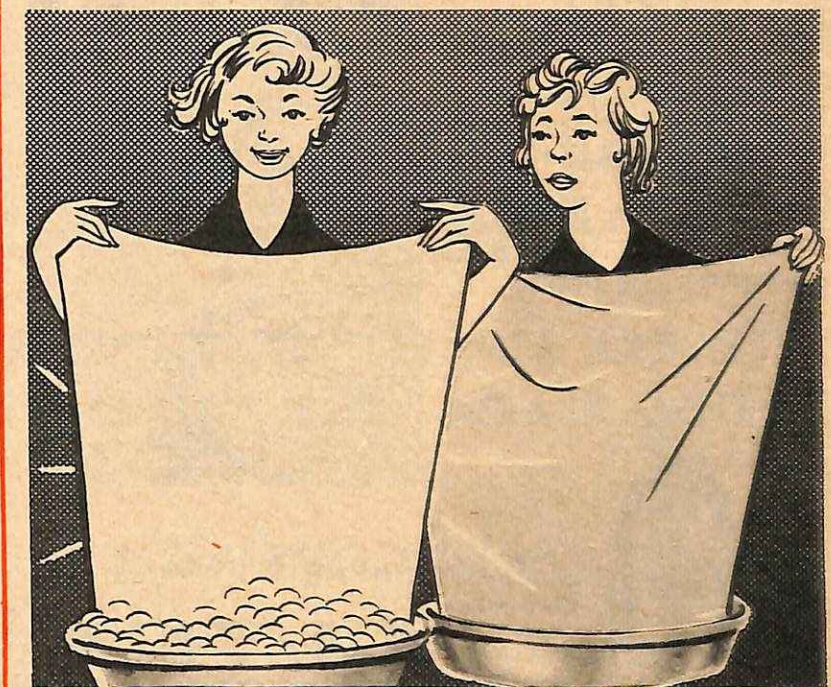
Ἐνα θαυματικὸν στιγμιότυπον ἀπὸ τὰ ρωσικά μπαλλέτα λαϊκῶν χορῶν τοῦ Ἰγκὸρ Μωύσεγιεφ, πού εἶδαμε τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὸ θέατρο «Κομπούλν». Ὁ Μωύσεγιεφ, πού ἦταν ἐπὶ σειρά ἑτῶν ὁ πρῶτος χορευτὴς τοῦ Μπολσόι, ἱδρυσεν τὸ μεγαλύτερον κρατικὸν χορευτικὸν συγκρότημα λαϊκῶν χορῶν τὸ 1937 στὴν Μόσχα. Ὁ ἐκλεκτὸς χορογράφος εἶναι γνωστὸς γιὰ τὴν μελέτη τῶν λαϊκῶν χορῶν τῆς Ρωσίας καὶ τὴν σκηνικὴν τους παρουσίασιν ἀπὸ τὰ 106 μέλη τοῦ συγκροτήματός του. Ὁ Ἰγκὸρ Μωύσεγιεφ κατάρθωσε πραγματικὰ νὰ δώσῃ νέα πνοὴν στὴν λαϊκὴ χορογραφίαν καὶ νὰ παρουσιάσῃ πέρα πολλὰς πρωτότυπες σκηνικὰς μορφὰς ρωσικῶν λαϊκῶν χορῶν.

...ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΚΗΝΗ ΜΑΣ ΠΡΟΣΕΦΕΡΑΝ, ΕΝΑ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ, δὲν ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ, διὸ ἐκλεκτὸς προσωπικότητες: Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς γιουγκοσλαβικῆς κυβερνήσεως κ. Μποκμάνοβιτς καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ κ. Χάμερκελντ. Ἐφευγε ὁ πρῶτος, ἔφθανε ὁ δεύτερος, κ' οἱ δημοσιογράφοι, μὲ τοὺς φωτορεπόρτερς, ἐνῶσαν σὰν τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο γαϊδουράκι τοῦ Μπουριντάν: Ποῖον νὰ πρωτοκυνηγήσουν; Ὁμιλητικώτατος ὁ κ. Μποκμάνοβιτς, ὕστερα ἀπὸ πολὺν ἑξαοράσιν κά-τω ἀπ' τὸν Ἀττικὸν οὐρανόν, περιτοχισμένον ἀπὸ φίλους ἐξ ἴσου γελαστοῦν (τὸν πρέσβιν κ. Παπίσεβιτς, τὸν σύμβουλον τύπου κ. Λάχ) ἦταν πη-γὴ ἀστεϊρέντος πληροφορικῆς καὶ σχολίων. Κατάκοπος ὁ κ. Χάμερκελντ, οὔτε τὰ φλὰς τῶν φωτογράφων δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Ὁ-ταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον εἶπε ὅτι ποτὲ δὲν κάνει δηλώσεις «καθ' ὁδόν», κ' οἱ ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸ ἐσήμαινε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον μέχρι τὴν αἰθούσα ἐπιστῆμον. Ἀλλὰ μὴλὶς ἐκάθισεν καὶ πῆρε ἀναπνοήν, ἀπεδείχθη κ-τι τὸ «καθ' ὁδόν» ἐσήμαινε ἀπὸ Ν. Ὑόρκης μέχρι Γάζης, — καὶ τὸ ρολοὶ του πράγματι ἔδειχνεν τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, κι ἂς ἦταν περασμένης δέκα στὴν Ἀθήνα!

Σὰ μέγα δίλημμα οἱ συντάκται: Νὰ προσπαθῶσιν νὰ ἐκπορθῶσιν τὸ φρούριον τὸ ἀπόρρητον, ἢ νὰ στραφῶν καὶ πάλιν πρὸς τὸν κ. Μποκμάνο-βιτς, ὁ ὁποῖος πάντα χαμογελαστός, μὲ τὸ «καμὴλόν» παλτό του, μὲ τὸν χιούμορ του, φανότανε διὸ δὲν θὰ ἀπέκλειε λίγη περισσότερη... κουβεν-τούλα; Τὴν λύσιν ἔδωκε ἡ συνοδὸς τῆς «Σαμπένας», ἡ ὁποία κάποτε ἀπέ-σπασεν τὴν γιουγκοσλαβικὴν συνοδείαν ἀπὸ τὶς ἀνετες πολυθρόνες. Κ' ἐπὶ οἱ δημοσιογράφοι ἔχουν πλέον τὸ εὐτυχὲς προνόμιον νὰ κοιτοῦν τὸν κ. Χάμερκελντ σὰ μάτια, ἐπὶ μισὴ ὥρα σχεδόν, —μήπως καὶ ἀπεφάσιζε στὸ τέλος νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ὁμίλησε...

ΑΝΤΙΘΕΤΩΣ, ΠΟΛΥ ΩΜΙΛΗΣΕ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΣ ΕΙΠΕΝ ἕνας ἄλλος ἑνός περαστικός, ὁ καθηγητὴς τῆς Δημοσιογραφίας τοῦ πανε-πιστημίου τῆς Γιούτα κ. Οὐλίσαν, σὲ μιὰ εἰδικὴ ἐπρὲς - κωφεράν, στὴν ὁποία μᾶς μίλησε ὅχι μόνον γιὰ τὰ καλὰ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ κακὰ τῆς δη-μοσιογραφίας. Ἐνα πάντως εἶναι παρήγορον: Πὼς, σύμφωνα μὲ τὶς ἐρευ-νές τοῦ κ. Οὐλίσαν, ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς, στὸ σύνολόν του, δὲν συμπαθεῖ τὸν λεγόμενον ἐκτρίνον τύπον. (Πόσοι ἀραγε γνωρίζουν γιὰτὶ λέγεται κί-τρινος;) Κι ἄλλο παρήγορον σημεῖον: Ὅτι παρ' ὅλην τὴν διάδοσιν τοῦ ρα-διοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως, ἡ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων δὲν ἔπεσε σχεδόν καθόλου.

Tide Πλένει υαδαρώτερα ἀπὸ υἄθε τί!

τὸ **Tide** εἶναι υἄτι διαφορετικόν, εἶναι δαυματοργόν!

Τὸ ἔχετε δοκιμάσει; Ἄν ὄχι... τότε χάνετε. Χιλιάδες νοικοκυρές πρὶν ἀπὸ σὰς, ἀνεκάλυ-ψαν πὼς: τὸ Τάϊντ, σὲ ἀπορρυπαντικότητῃ δὲν συγκρίνεται μὲ τίποτα στὸν κόσμον. Οἱ συνηθισμένους σκόνες καὶ τὰ σαποῦνια τῆς μπουγάδας κατὰ ἀφήνουν στὸ ρούχο, ἕνα γα-ριασμα. Τὸ TIDE δὲν ἀφήνει τίποτα.

ΤΟ TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

Αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν τὴν διαπίστωσαν οἱ Ἕλλη-νίδες νοικοκυρές ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Τὸ Τάϊντ πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ καταστήματα ἔτσι, μπορεῖ κάθε νοικοκυρὰ εὐκόλως νὰ προμηθευ-θῇ τὴν νέα αὐτὴ δαυματοργὴ σκόνῃ.

Ἡ καταπληκτικὴ σαποῦνάδα τοῦ TIDE καθα-ρίζει τὰ ρούχα χωρὶς δυνατό τρίψιμο, λευκαίνει ἀπολύτως τὰ ἀσπρόρουχα καὶ ζα-ζωντανεύει τὰ χρώματα.

Ἀσφαλές! Οἰκονομικόν! Εὐκόλον στὴν χρῆσιν!

Ο ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΡΟΥΧΑ

Ένα κοσμευτικό
Μυστικό

Τα νύχια γίνονται ωραία με
ΚΙΟΥΤΕΞ

—Βερνίκι ΚΙΟΥΤΕΞ—έμ-
ποδίζει απόλυτως το σπά-
σιμο και το ξεφλούδισμα

Διαλέξετε το ΚΙΟΥΤΕΞ
σήμερα. Στά νεώτατα
χρώματα της μόδας.

Για μία όμορφη μόδα

CUTEX

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΝΟΕΥΛΑΚΗΣ, ένας από τους δύο - τρεις καλύτερους σήμερα Έλληνας ποδοσφαιριστές, είναι ο «θρόνος της άμυνας της εθνικής μας ομάδας», όπως χαρακτηρίστικα τον αποκαλούν οι φίλαθλοι. Με την τέλεια τεχνική του κατάρτιση και την εκπληκτική μαχητικότητα του, ο Δινοευλάκης, έχει αποσπάσει τα ευμενέστερα σχόλια και των ξένων ειδικών του ποδοσφαίρου, από τις τόσες εμφανίσεις του στα γήπεδα του εξωτερικού, διάφοροι δέ σύλλογοι της Εθρόνης του έχουν κάνει δελεαστικές προτάσεις για να εγκαταλείψει την Ελλάδα. Η φωτογραφία του εξωφύλλου μας οφείλεται στον φωτορεπόρτερ κ. Απ. Αρμάου και παρουσιάζει τον διεθνή ποδοσφαιριστή σε ένα θεαματικό άλμα, ενώ αποκορύφει την μάχη, σε αγώνα με την ομάδα του, τον «Παναθηναϊκό».

...που μάς έστειλαν.

«ΑΠ' ΟΣΑ ΕΓΡΑΦΑ» (1907 - 1955), ΤΟΥ ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ Μ. Γ. Βασιλείου. Αθήνα 1956. Σελ. 281. Η μοίρα δεν θέλησε να δώσει στον συνάδελφο αυτόν τον «Τιπούκειτο» της δημοσιογραφικής εργασίας του ολοκληρωμένο. Πέθανε τον Ιανουάριο του 1956, αλλά το τύπωμα συνεχίστηκε με την φροντίδα του λογοτέχνη κ. Ηλία Παπαδήμα και του τυπογράφου κ. Ν. Στεφανοπούλου, κ' έτσι έχουμε, στις 280 αυτές σελίδες, όλο το έργο μιας ζωής αφιερωμένης στη διακονία της δημοσιογραφίας.

Δεν πρόκειται, φυσικά, γι' απλή παράθεση τίτλων: Στα 47 χρόνια της επαγγελματικής του ζωής, ο Δ. Λαμπίκης, δεν έγραψε μόνον, αλλά κ' έζησε, και το άπαισιμα αυτής της ζωής το βλέπει κανείς σ' ένα πλήθος σπαρταριστά ανέκδοτα και λεπτομερείς αναμνήσεις, από κείνες που απο-τελούν τις μυστικές αποσκευές του κάθε επαγγελματία δημοσιογράφου.

«ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ», ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ (ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ - Έπιμέλεια του «Συλλόγου των Αθηναίων»). Αθήνα 1956. Όπως σωστά παρατηρεί ο Κ. Θ. Δημαράς, σε μιά από τις πολλές και εκλεκτές κριτικές που περιέχονται στο τέλος του βιβλίου, ο Κώστας Δημητριάδης είναι ανάμεσα σ' εκείνους που επίμονα αγωνίζονται να περισώσουν κάτι από τον κόσμο αυτόν που χάνεται, κι όχι μόνο με την πένα: Οργανωτική εργασία, λόγο, ζωγραφιά, όλα τ' αφιερώνει στην Αθήνα. Είναι, πράγματι, το βιβλίο αυτό, κυρίως μια πράξη στοργής, και όσοι αγαπούν τους νοσταλγικούς περιπάτους στα περασμένα έχουν εδώ έναν πολύτιμο και έγκυρον οδηγό. Δεν είναι μόνον οι τόποι: Η Πλάκα, ο Αρδηνός, τα Πετράλωνα. Είναι κ' οι άνθρωποι —τόσοι άνθρωποι που δεν βρίσκονται πιά μεταξύ μας: Ο Δροσίνης, ο Καμπούρογλου, ο Δαμαλάς, οι Μαυρομιχαλείοι. Είναι κ' οι όμορφες —οι όμορφες της Αθήνας στις διαδοχικές γενιές τους. Από την Αύλη της Αμαλίας μέχρι τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, πόσα όνομα, πόσες ρομαντικές ιστορίες! Το βιβλίο προλογίζεται από τον πρόεδρο του «Συλλόγου Αθηναίων», κ. Α. Καλλιφρονά και τον γενικό γραμματέα, κ. Δ. Σκουζέ. Το εξώφυλλο και τα σκίτσα είναι του ίδιου του συγγραφέα.

«ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ», ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΝΤΕ ΜΙΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΙΚΑΡΟΣ». Αθήνα 1956. Σελ. 255. Η Αγνή ντε Μίλλ διηγείται τη ζωή της, μια ζωή δίπλα σ' ανθρώπους που θεωρούνται οι πρωτοπόροι στην ίδρυση της 7ης Τέχνης. Κόρη ενός μεγάλου συγγραφέως θεατρικών έργων και αργότερα σεναριογράφου και ανηψιά του μεγαλύτερου παραγωγού και σκηνοθέτου Σέσιλ ντε Μίλλ, παρακολουθεί τα πρώτα βήματα, την ηγίακή ηλικία, της Μέκκας του κινηματογράφου, του Χόλλυγουντ.

Παρ' όλα αυτά η ίδια δεν γίνεται ούτε σεναριογράφος ούτε ηθοποιός. Προτιμά ένα δυσκολότερο δρόμο. Την χορευτική τέχνη. Σπουδάζει χορό, παρά τις αντιδράσεις του πατέρα της, και δίνει σ' αυτόν όλο της το είναι. Γρήγορα όμως απογοιτεύεται, τα εγκαταλείπει και εγγράφεται στο Πανεπιστήμιο. Το τελειώνει, ενώ οι γονείς της χαρίζουν. Κάνει ένα ταξίδι στην Ευρώπη και στο γυρισμό έχει πάρει την οριστική της απόφαση. Θα γίνει χορεύτρια... Στο μεταξύ ξεσπά ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος και η Αγνή βρίσκεται έρωτευμένη μ' ένα στρατιώτη. Στα δυο χρόνια που ακολουθούν γνωρίζει επί τέλους την επιτυχία, σαν χορογράφος πιά, και παντρεύεται τον άσπασμένο της ολοκληρώνοντας έτσι την ευτυχία της ζωής της. Ένα πραγματικά ενδιαφέρον βιβλίο, μεταφρασμένο από τον Κοσμά Πολίτη.

«ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΥΛΗ», ΤΟΥ ΠΑΝΟΥ ΣΠΑΛΑ (ΠΟΙΗΜΑΤΑ). «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΓΑΙΩΝ». Αθήνα, 1957. Τοῦτος ὁ ἥλιος εἶναι ὁ ἥλιος τῆς καρδιάς μας», λέει ὁ ποιητής, κι ἀληθινὰ φαίνεται πὼς στὴν δική του καρδιά, ὁ Πάνος Σπάλας, ἔχει πάντα ἕναν τέτοιον ἥλιο. Πηγαῖοι, σαφεῖς, εἰλικρινεῖς, κυλάνε οἱ στίχοι του, πότε μετὰ τὴν ἀνάταση τοῦ ἀνθρώπου τοῦ βουνοῦ, πότε μετὰ τὴν κρυφὴ πίκρα τοῦ κατοικοῦ τῆς πόλης. «Εἴμαστε» εἰμῆς, μητέρα γῆ, πού μάς ἀκούμπησε —τὸ ρίγος τῆς αὐγῆς στοὺς κάλυκες τῶν γόνιμων λαγόν σου...». Ὑπάρχουν ποιήματα (σαν τὴν «Μαρία στὸν Ἀλφειὸν») πού θυμίζουν τὸν παλιὸ Πάνο Σπάλα, ὑπάρχουν κι ἄλλα (σαν τὰ «Βελάσματα στὸ λυκόφως») πού προδίδουν καινούργιες μυστικὲς τὸν ἀνθρώπου. Ὑπάρχει καὶ τὸ «Ξύπνημα», γλαυκὸ, καθαρό, τίμιο καὶ ὑγιές, σὰν ἡλιοχάραμα σὲ γιαιὸ τῆς Μυκόνου: «Πιὸ κεῖ θὰ πίνη ἀκίνητο κάποιο κοχύλι τῆς φωνῆς τοῦ πελάγου —καθὼς οἱ ἀχτίνες θὰ περνοῦν τὰ φωτεινὰ τους δάχτυλα ἀπ' τὶς γρίλιες— τὴν καλημέρα τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ σοὺ φέρουνε, ψυχὴ μου. Γιὰ δόσους γυρεύουν ἀπὸ τὴν ποίηση δροσιὰ καὶ γαλήνη, εἶναι πολῦτιμος σύντροφος ἡ «Φωτεινὴ Πύλη» τοῦ Πάνου Σπάλα.

«ΤΡΕΙΣ ΤΟΝΟΙ», ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ ΜΑΡΑ, (ΠΟΙΗΜΑΤΑ). ΑΘΗΝΑΙ 1957. Ἀπόσπασμα: «Τί θὰ γίνουμε χωρὶς καρυκεύματα; —Ἰδού —ὁ κύριος ντὲ Ντενίς— Ὁ, χίλια παρτὸν —ἡ ἐξοχότητά του ἀνέβαλε. Ἦταν τόσο ἀπρόβλεπτο. —Καληνύχτα. Καὶ ἕτερον: «Εγὼ γεννήθηκα σαλτιμπάγκος —ἀνάμεσα σ' ἄγρια θηρία —καὶ ἄγρια μάτια— μετὰ δὲ σερὲς φτηνῶν ἀπασχολήσεων στὸ μέτωπο...». Καὶ ἐν κατακλείδι: «Δεν ἀγαπᾶς τοὺς ἡμίονους ὁ Μαωινάς». Καὶ ἐπὶ πλέον: «Σ' ἀγαπᾶ —γιατὶ ὁ σιδηρόδρομος δὲν παρέλειψε κανένα δρομολόγιο —σ' ἀγαπᾶ— γιατί αὐριο θὰ κυκλοφορήσουν τὰ καινούργια τραπέζογραμμάτια. Ἡ εἰλικρίνεια ὠφελεῖ, —στὴν ποίηση ὅπως καὶ στὴν ζωή...»

ΚΑΖ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

EIKONΕΣ

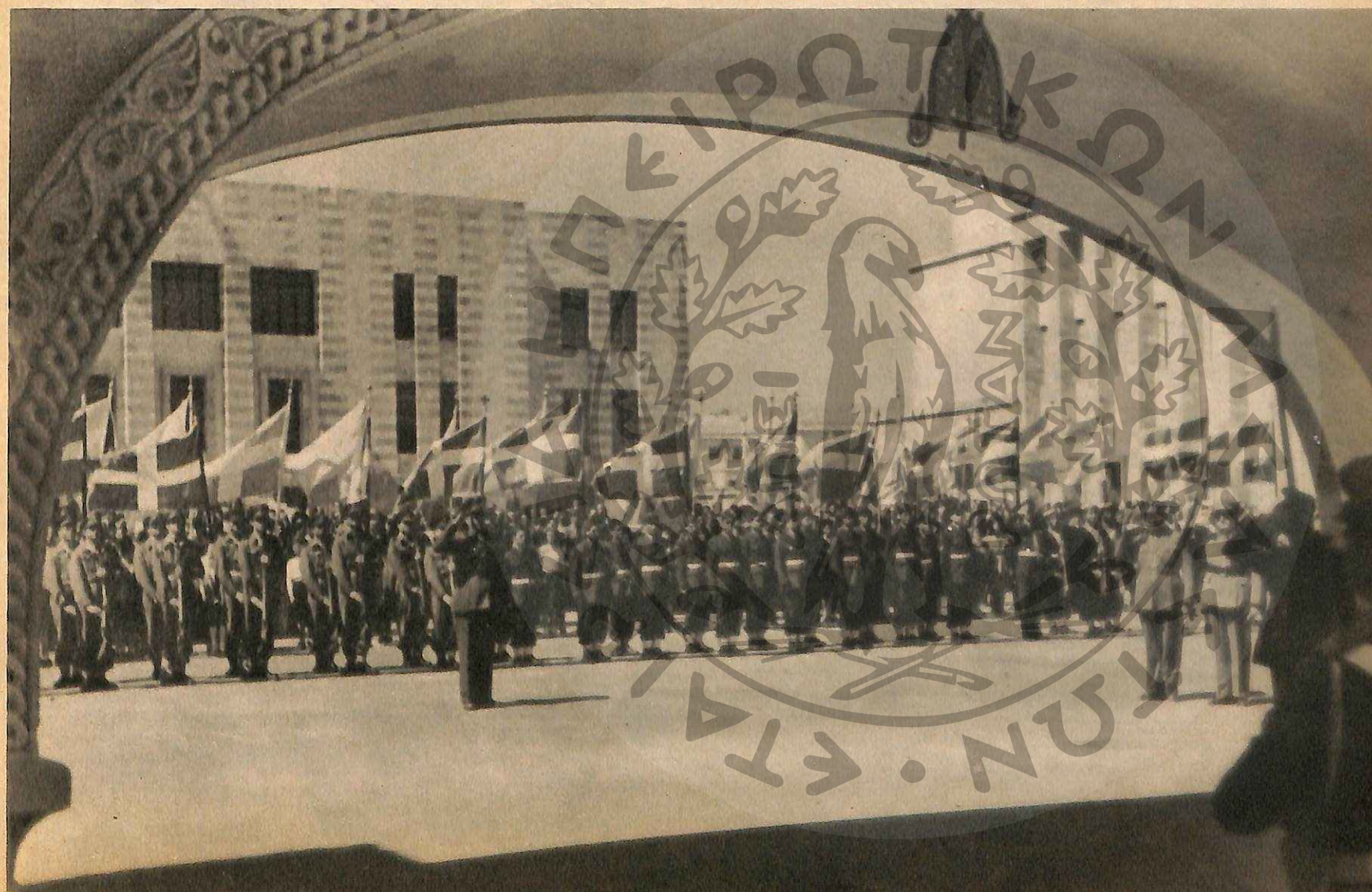
AP. 75. 1.4.57

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΤΗΝ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Ύστερα από 638 χρόνια δουλείας, αγώνων και δοκιμασιών, τὰ ἑλληνικά Δωδεκάνησα πανηγυρίζουν, τὶς ἡμέρες αὐτές, τὴν πρώτη δεκαετηρίδα τῆς ἀπελευθερώσεώς τους: Στὶς 31 Μαρτίου 1947 ὑψώθηκε τὸ ἐθνικὸ μας σύμβολο, ἡ Γαλανόλευκη, στὸν ἰσθμὸ τοῦ Διοικητηρίου τῆς Ρόδου καὶ ὁ λαὸς τῆς ἔβλεπε τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς πόθου αἰώνων, ἔβλεπε τὴν ἐπικράτηση μακροχρονίων αγώνων καὶ θυσιῶν του. Ἐλεύθερα τὰ ἑλληνικά Δωδεκάνησα! Σκληροὶ ἄγῳνες, πόθοι καὶ καημοὶ αἰώνων, πίστη καὶ προσήλωσι στὰ ἑλληνικά ἰδανικά ἔδιναν τοὺς καρποὺς τους. Ἐνα ἀκόμη τμήμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀνέκτησε τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ ἐπανῆλθε στὴ μητέρα Πατρίδα. Δὲν εἶχε, βέβαια ὀλοκληρωθῇ ἡ ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης στὴν Ἑλλάδα. Εἶχε γίνῃ ὅμως ἡ ἀρχὴ — μιὰ ἀρχὴ πού περιμένει συνέχεια... →

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΤΟ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟ ΟΝΕΙΡΟ. ΣΤΙΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1947 ΕΓΚΑΤΕΣΤΑΘΗ ΣΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

Ο ΑΝΤΙΝΑΥΑΡΧΟΣ Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Η ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΣ, από της 31ης Μαρτίου 1947 που έγκαιρα έλαβε η πρώτη ελληνική στρατιωτική διοίκηση ύστερα από την αποχώρηση των Βρετανών, έγινε και πάλι ελληνική. Η επίσημη όμως ένσωμάτωση πραγματοποιήθηκε τον επόμενο χρόνο, στις 7 Μαρτίου 1948 παρουσία των Α.Α.Μ.Μ. των Βασιλέων μας, των πριγκίπων, των πριγκιπισσών, του προέδρου και μελών της κυβέρνησης, πολιτικών αρχηγών και μέσα σε ατμόσφαιρα ένθουςιασμού και άφατης συγκινήσεως των κατοίκων και χιλιάδων επισκεπτών.

Η Δωδεκάνησος, παρά την ονομασία της, αποτελείται από συγκρότημα 14 νησιών μεγάλων και μετρίων και από πολλά μικρότερα. Τα δεκατέσσερα βασικά νησιά είναι τα εξής: Ρόδος, Κάλυμνος, Κάρπαθος, Κω, Τήλος, Σύμη, Χάλκη, Άστυπάλαια, Λειψοί, Λέρος, Κάσος, Πάτμος, Νίσυρος και Καστελλόριζο. Ο πληθυσμός σχεδόν έξ ολοκλήρου ελληνι-

κός — υπάρχει ένα μικρό ποσοστό Τούρκων — ανέρχεται σε 115.343 κατοίκους, σύμφωνα με την απογραφή της 19ης Οκτωβρίου 1947.

Η Δωδεκάνησος από την αρχαιότητα ήταν ελληνική. Ακόμη και η μυθολογία της αποτελεί συνέχεια και αναπόσπαστο τμήμα της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας, ανάγεται δε εις τον 15ο π. Χ. αιώνα. Ως αρχαιότατοι κάτοικοι της Ρόδου αναφέρονται οι Τελχίνες και η μυθολογία της συνδέεται με την μυθολογία της Κρήτης και της Κύπρου. Ο λαός όμως υπέστη, κατά καιρούς, πολλές δοκιμασίες από ξενικές επιδου- λές και επιδρομές, από συμμαχίες και κατακτήσεις, από επιρροές.

Όλοι οι κατακτητάι προσεπάθησαν ν' αφεληνίσουν τον πληθυσμό. Τίποτε όμως δεν στάθηκε ικανό να νοθεύσει το έθνικό φρόνημα των κατοίκων. Ήταν και παρέμειναν Έλληνες. Και ο πόθος ήταν ένας: Η

ένσωμάτωση της Δωδεκανήσου στην Ελλάδα.

Μετά τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, η νικήτρια Ελλάδα διεξέδρα την προσάρτηση των νησιών, αλλά η άτυχης μικρασιατική εκστρατεία ανέκοψε την προσπάθεια και οι Έτα- λοι επέτυχαν, με το άρθρο 15 της συνθήκης της Λωζάννης, την υπό της Τουρκίας αναγνώριση των επί της Δωδεκανήσου Ιταλικών «δικαιωμά- των».

Η κατάσταση δουλείας του Δωδεκανησιακού λαού παρετάθη, έτσι, μέχρι του δεύτερου Παγκοσμίου πό- λεμου, όποτε Ελληνοβρετανικές α- ποδοτικές δυνάμεις κατέλαβαν το νησιά στις αρχές του 1945. Οι Βρε- τανοί όμως παρέμειναν στα Δωδε- κανήσα όχι ως απελευθερωτάι, αλλά ως κατακτητάι μέχρι τον Μάρτιον του 1947, όποτε και απέχωρησαν, εις εκτέλεσιν της αποφάσεως της Διάσκεψης Παρισίων του 1946 που όριζε την ένωση της Δωδεκανή- σου με την Ελλάδα.

«Από της 12ης μεσημβρινής της σήμερον 31ης Μαρτίου 1947, ληγούσης της βρετανι- κής Στρατιωτικής Κατοχής, εγώ, ο αντιναύαρχος Περι- κλής Ιωαννίδης

Προκηρύσσω αναλαμβάνω ως στρατιωτικός Διοικητής Δωδεκανήσου ά- πώσας τας εξουσίας επί του κατεχομένου εδάφους της Δωδεκανήσου».

Αντιναύαρχος Ίωαννίδης

Αυτή ήταν η πρώτη επίσημη ελληνική φωνή στην ελεύθε- ρη και ανεξάρτητη Δωδεκάνησο. Ένα λιτό, στρατιωτικό διάγγελ- μα που εσήμαινε τον τερματισμό δουλείας 638 χρόνων.

31 Μαρτίου 1947. Από τα χα-

ράματα σχεδόν όλοι οι κάτοικοι της Ρόδου είχαν ξεχυθή στους δρόμους, στους δρόμους που έ- πλεαν στο γαλάζιο. Η χαρούμε- νη άνοιξιότικη μέρα, ο ήλιος και τα άψυχα ακόμη έμοιαζαν γιορ- τινά. Οι καμπάνες των εκκλησι- ών από τις έξη το πρωί χτυπού- σαν χαρμόσυνα.

Εκείνο όμως που ξεχώριζε σε λάμψη και σε μεγαλείο ήταν το θέλημα των ανθρώπων, όλων ο- σων μαζεύτηκαν μπροστά από το Διοικητήριο για να παρακολου- θήσουν την έπαρση της γαλανό- λευκης. Στο θέλημα των μητέ- ρων, στο θέλημα των ανδρών, στο θέλημα των νέων, αγοριών και κοριτσιών, καθρεφτιζόταν έ- νας καημός, που γινόταν πιά κραυγή χαράς, πνοή μεγάλη... 638 χρόνια σκλαβιάς!... Από γενιά σε γενιά περίμεναν οι Δω-

δεκανήσιοι την ημέραν αυτήν.

Λίγο πριν από το μεσημέρι έ- φθασα στο χώρο της τελετής, στην εξέδρα που είχε στηθή ει- δικά για την μεγάλη στιγμή. Αντιπροσώπευα το ελληνικό κράτος και στο πρόσωπό μου οι Δωδεκανήσιοι έπευφημούσαν την Ένωση με την Μητέρα Πατρίδα. Με συγκίνηση και υπερηφάνεια αναπολώ τις ιστορικές εκείνες στιγμές.

Μέσα σε μιá σιωπή ένδεικτι- κή διαβάσθηκε η βρετανική προ- κήρυξη, με την όποια παρεδιδο- το η έξουσία στις ελληνικές άρ- χές. Κατόπιν, ο ύπασιπτής μου διάβασε την προκήρυξή μου, αυ- τήν που ανέφερα στην αρχή. Κι άμέσως μετά από τον πανύψηλο Ιστό του Διοικητηρίου άρχισε να κατεβαίνει η άγγλική σημαία.

Η άγγλική σημαία!...

Πριν από δύο χρόνια άκριβώς, τον Μάρτιον του 1945, είχε ύπο- γραφή στη Σύμη άνακαχή μετα- ξύ των βρετανικών και γερμα- νικών στρατιωτικών άρχών. Με την συμφωνίαν αυτήν οι Άγγλοι ανέλαβαν την διοίκηση της Δω- δεκανήσου ως «σύμμαχοι και ά- πελευθερωτάι».

Άλλ' οι «σύμμαχοι και άπε- λευθερωτάι», με το πρόσχημα των πολεμικών κυρώσεων, προέ- θησαν εις λεηλασίας και διαρ- παγάς, ιδίως του άφθονου πολε- μικού υλικού το όποιον είχαν έγ- καταλείψει φεύγοντας οι Γερμα- νοί.

Αυτή λοιπόν η σημαία των «συμμάχων και απελευθερωτών» κατέβαινε... Και στη θέση της, περήφανη, χαρούμενη, λιτή και όραία κυμάτιζε πιά η γαλανό- λευκη.

638 χρόνια σκλαβιάς... Τα μά-τια που τη θωρούσαν είχαν θουρ- κώσει.

Την ελληνική μεταξωτή σημαία την είχαν φιλοτεχνήσει οι γυναί- κες της Δεδεκανήσου, οι μαρτυ- ρικές γυναίκες που είχαν άλλη γυιό, άλλη άντρα, άλλη άρρα- θωνιαστικό ή άδελφό μακριά ά- πό την πατρίδα, διωγμένους από την σκλαβιά.

Γι' αυτές, η Σημαία, που κρα- τούσαν δώδεκα ώραιες κοπέλες με τις τοπικές γραφικές φορε- σιές, σήμαινε το άγκάλιασμα όλων των ξενητεμένων κάτω από την σκέπη της Μεγάλης Μάνας. Κι ο Σεβασμιώτατος Μητροπο- λίτης Κω την εύλόγησε κι ο κλη- ρος ανέπεμψε εύχαριστήριο δέ- ηση.

638 χρόνια σκλαβιάς τελείω- ναν. Η μεγάλη ψυχή των Δωδε- κανησιών, ψυχή ελληνική, πανη- γύριζε κι άγαλλιόσε. Μαζί τους όλόκληρη η Ελλάδα, λυτρωμέ- νη και άλύτρωτη.

Αντιναύαρχος Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΑΝ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΣΟΥΝ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥΣ. ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΕΜΨΥΧΩΝΕ Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ ΑΥΤΗΣ

Η ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ έγινε στις 7 Μαρτίου 1948, όταν οι Βασιλείς, ο Διάδοχος, ο πρόεδρος και μέλη της κυβέρνησεως ταξίδευσαν στη Ρόδο, όπου, μέσα σ' ένα παραλήρημα καθολικού ένθουςιασμού, ο Βασιλεύς Παύλος έκηρυξε τα Δωδεκάνησα αναπόσπαστο τμήμα της μητέρας Πατρίδας. Με την τυπική προσάρτηση των νήσων έληξε και η Στρατιωτική Διοίκηση. Οι έξουσίες μετεβιβάσθησαν στις πολιτικές άρχές

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ των Δωδεκανήσων Αντιναύαρχος κ. Π. Ιωαννίδης και ο Βρετανός Στρατιωτικός Διοικητής, ταξίαρχος Πάρκερ, κατά την στιγμή της επάρσεως της ελληνικής σημαίας στη Ρόδο.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΖΩΝΤΑ μέλη της συμμορίας του διαβοήτου Σικελού αρχιληστή Σαλβατόρε Τζουλιάνο συνελήφθησαν τελευταία και εισηχθήσαν σε δίκη στο Παλέρμο. Στη σύλληψή τους συνέτεινε και ο «εμφύλιος πόλεμος», που ξερράγη μετά τον φόνο του «αρχηγού», στα 1950, μεταξύ των διαφόρων συμμοριών, οι οποίες άρχισαν να διαφωνούν και να άλλη-λοεζοντώνονται διότι ή μία καταπατούσε την «περιοχή» της άλλης.

(Keystone)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΩΝ μαρτύρων που έχουν συρρεύσει στη Βενε-τία για την πολύκορη δίκη Μοντζί είναι και ή γνωστή ήθοποιος του κινηματογράφου Άλιντα Βάλλι. Ένα τηλεφώνημα περιέπλεξε την όμορφη «στάρ» στη σκοτεινή αυτή υπόθεση, γιατί, όταν πρωτοδημοσιεύτηκαν οι φήμες για τον θάνατο της Βίλμας, ή Άλιντα τηλεφώνησε από την Βενε-τία στη Ρώμη στον Πιέρρο Πιτσιόνη, με τον όποιο ήταν τότε συνδεδεμένη, και τον ρώτησε τί έκανε της Βίλμας. Κάποιος άκουσε τη συνδιάλεξη και τώρα ή Άλιντα πρέπει να εξηγήση στο δικαστήριο τί έννοους.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το νέον μήλον της έριδος

• Η άφύπνισις των λαών της μαύρης ήπειρου που με αγωνίαν και πάθος ανάζητούν μίαν εθνικήν προσωπικότητα και ένα δελ-τίον ταυτότητος διά να καταλάβουν νόμιμον θέσιν εις την παγ-κόσμιον κοινότητα, αρχίζει πλέον να υπερνικά την ματαιάν και ανίσχυρον άκαμψίαν των άποικιοκρατών και να προσλαμβάνη τας διαστάσεις ενός εξέχοντος διεθνούς προδλήματος με έπι-τακτικόν και έπειγοντα χαρακτήρα. Το γεγονός τουτο δέν θα ήτο δυνατόν να αφήση άδιαφόρους τας δύο γιγαντιαίας δυνά-μεις, τας ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ, που άμφοτέροι έχουν παγκο-σμίους θλέψεις και ευθύνας. Πράγματι, με την σιωπηράν ή σαφή ύποστήριξιν των ώρισμένων έν εξεγέρσει ήδη λαοί της 'Αφρικης έπέτυχον την εθνικήν των άνεξαρτησίαν: Το Σουδάν, το Μαρόκον, ή Τυνησία, ή Γκάνα. Καί άλλοι, όπως της Νιγερί-ας, του 'Αλγερίου, του Τόγκο εύρίσκονται έγγυς του έθνικοϋ τέρματος. Η άρχικώς έπιφυλακτική μεθοδολογία των δύο Με-γάλων—περιωρίζοντο εις την δημιουργίαν ευνοϊκού διεθνούς κλίματος και κρυφήν ένίσχυσιν των εξεγειρομένων λαών—δφει-λομένη εις την έπιθυμίαν να μη δυσωρεστήσουν, έκαστος δι' αντίθετους λόγους, τους Δυτικούς άποικιοκράτας, έγκαταλεί-πεται και υπό διάφορα προσήματα χαράσσεται νέα, τολμη-ρά πολιτική. 'Αμερικανοί και Ρώσοι ίδρύουν διευθύνσεις ά-φρικανικών ύποθέσεων εις τας διπλωματικές των υπηρεσίας, έξαπολούν ύψηλά πρόσωπα και τεχνικούς διά φιλικάς έπι-σκέψεις, ύπόσχονται δάνεια, προτείνουν έπωφελείς ανταλλα-γάς, προσκαλούν έπισήμως ήγέτας των νέων κρατών. 'Ο 'Α-μερικανός αντιπρόεδρος κ. Νίξον, με την ευκαιρίαν των έορ-τών της άνακηρύξεως της άνεξαρτησίας της Γκάνα, έπισκέπτε-ται τά άφρικανικά κράτη εις ύφος άμερικανικής προεκλογι-κής περιόδους, ακολουθούμενος υπό δεκάδων δημοσιογράφων, ανταλλάσσων μειδιάματα και χειραψίας προς όλως τας κα-τευθύνσεις. 'Επί τά ίχνη του ο κ. Μπενεδίκτωφ, Σοβιετικός ύ-πουργός, με τας αϋτάς «αγάθας» προθέσεις. 'Εκ πρώτης ό-ψεως ή άμερικανική διείσδυσις θα είναι ταχύτερα και όλιγώ-τερον δυσχερές, διότι αί ΗΠΑ διαθέτουν ήδη ισχυράς στρα-τιωτικές θάσεις, έχουν πραγματοποιήσει τοποθετήσεις κεφα-λαίων και υπερέχουν εις την δυνατότητα χορηγήσεως οίκονο-μικής και τεχνικής βοήθειας. 'Αν όμως οι Ρώσοι ύπερούν κατά ταϋτα, διαθέτουν τό μέγα πλεονέκτημα τό προπαγανδι-στικοϋ έλιγμοϋ, διότι ή άφυπνισθείσα εθνική συνείδησις των εξηθλιωμένων άφρικανικών μαζών συνοδεύεται πάντοτε και ά-πό την άνυπομονήσιαν της εύμαρείας, ένδω, ως γνωστόν, άπαι-τούνται μακροχρόνιοι προσπάθειαι και θυσίαι διά την οίκο-νομικήν άνοικοδόμησιν των νέων κρατών. Μετά την προσωρι-νήν σταθεροποίησιν της καταστάσεως εις την Νοτιοανατολικήν 'Ασίαν, όπως τό διεπίστωσαν ο κ. Ντάλλες και οι άλλοι συνά-δελφοί του κατά την τελευταίαν σύνοδον του ΣΕΑΤΟ εις Καμ-πέρραν της Αυστραλίας, ή 'Αφρική φαίνεται ότι άποτελεί τό πεδίο του άνταγωνισμού των δύο Μεγάλων, υπό τά πικρά θλέμματα των τέως κυριάρχων.

ΤΕΡ. ΠΗΛ.

Τά παραλειπόμενα των ειδήσεων

ΒΟΝΝΗ: Κατά τό 1956 προ-εβλήθησαν έν Γερμανία 495 κι-νηματογραφικά ταινία, έκ των όποιών 122 γερμανικά, 3 έλβε-τικά, 26 αϋστριακά, 209 άμερι-κανικά, 37 γαλλικά, 29 θρεταν-ικά, 18 ιταλικά και 17 γαλλο-ιταλικά.

ΚΡΙΜΑΙΑ: Νέον άγροτεχνι-κόν σύστημα ήβησε την άπόδο-σιν και την ποιότητα των στα-φυλών. Η μέθοδος συνίσταται εις την καύσιν έρυθρού φωσφό-ρου, του όποίου τά άέρια, ένού-

μενα με τό όξυγόνον του άέρος και τους υδρατμούς, σχηματί-ζουν τό φωσφορικόν δξύ που ά-φομοιούται υπό του φυτοϋ διά μέσου των φύλλων του.

ΧΑΒΑΗ: Κοιτάσματα θωξίτου, ίκανά να τροφοδοτήσουν επί αι-ώνια την άμερικανικήν βιομηχα-νίαν άλουμινίου, άνεκαλύφθησαν έντός του ήφαιστειογενούς ύπε-δάφους της νήσου. Κατά τους ειδικούς όμως ύφίστανται σημα-ντικά δυσκολία προς άμεσον εκ-μετάλλευσιν των.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ: Με τας 160 αι-θούσας της και τους 5.200 μαθη-τάς της, ή 'Επαγγελματική Σχο-λή του Βερολίνου θεωρείται ή μεγαλύτερα του κόσμου. Διά την τελείαν κατάρτισιν των σπουδα-στών, οι όποιοι ειδικεύονται εις τό λιανικόν έμπόριο, έχει σκηνο-θετηθή ένας έκτετατός δρόμος με άληθινά καταστήματα.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ: Εις την θάσιν του Μάνστον ένας 'Α-μερ κανός άεροπόρος απέθανε κατόπιν είσπνοης άερίων του κι-νητήρος άεριωθούμενου. Σημει-ωτέον ότι έχουν συμβή κατ' έπα-νάληψιν παρόμοια δυστυχήματα.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Σχεδιάζεται ή κατασκευή τηλεσκοπίου διπλάσι-ου μεγέθους από τό εύρισκόμε-νον εις τό όρος Παλομάρ της Καλιφορνίας και τό όποιον θεω-ρείται ως τό μεγαλύτερον του κό-σμου. Το νέον τηλεσκόπιον, τό ό-ποιον θ' άποτελέση έπαναστατι-κήν καινοτομίαν εις τό είδος του, διαφέρει από τά μέχρι τώρα εις όγκον και σχήμα: Θα είναι μι-κρόν και σφαιρικόειδές.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Δι' όμοφώνου άποφάσεως της Γενικής Συνε-λεύσεως, ή Δημοκρατία της Γκά-να, τό νέον άφρικανικόν κράτος της τέως θρετανικής άποικίας της Χρυσής 'Ακτής, έγένητο δε-κτόν ως τό 81 μέλος των 'Ηνω-μένων 'Εθνών.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ: Το Γραφείον του Προϋπολογισμού άνεκοίνω-σεν ότι θα προσληφθούν μέχρι του 'Ιουνίου του 1958 περί τους 105.000 νέοι δημόσιοι υπάλλη-λοι. Κατόπιν τουτου ύπολογίζε-ται ότι ο συνολικός αριθμός των υπαλλήλων θ' άνέλθη εις 2.448.000.

ΤΟΚΙΟ: 'Ο πρωθυπουργός κ. Κίσι έπρότεινε την άπόδοσιν των παλαιών του τίτλων εις τον αυ-τοκράτορα Χιροχίτο, ό όποιος, ως γνωστόν, παρητήθη τουτων μετά την συνθηκολόγησιν, θεω-ρούμενος ως συνταγματικός μο-νάρχης. Καίτοι ο κ. Κίσι διημ-κρίνισεν ότι ή πρότασις του ά-φορά μόνον τιμητικές προσωπι-μίας και δέν άποδλέπει εις την παλινώρθωσιν της έλέφ Θεοϋ μο-ναρχίας, πιστεύεται έν τούτοις ό-τι θα συναντήση ισχυράν αντί-δρασιν της κοινής γνώμης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Τέσσερα έλάφια από τό ίδιωτικόν δάσος του δου-κός του Μπέντφορντ άποστέλλον-ται εις τον Ζωολογικόν Κήπον της 'Ιερουσαλήμ, ό όποιος συλ-λέγει ζώα αναφερόμενα εις την Βίβλον. Πιστεύεται ότι τά έλά-φια αϋτά είναι άπόγονοι έκείνων

που έφεραν εις την 'Αγγλίαν οι Σταυροφόροι.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: 'Η κίνησις του-ριστών ανά τας ευρωπαϊκάς χώ-ρας έχει ως ακόλουθος: 'Ιταλία 11 έκατ., Γερμανία 7 έκατ., Γαλ-λία 4 έκατ., 'Αγγλία 1 έκατ., ΕΣΣΔ 30.000.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Κατά τά άγ-γλικά Λούδς, ή 'Ιαπωνία κατέ-λαβε την πρώτην θέσιν εις την ναυπήγησιν έμπορικών σκαφών με 1.748.000 τόνους έναντι 1.383.000 της Μ. Βρετανίας και 1.000.000 της Γερμανίας. Αί 'Η-νωμένοι Πολιτεία κατέχουν μό-λις την ένάτην θέσιν με 169.000 τόνους.

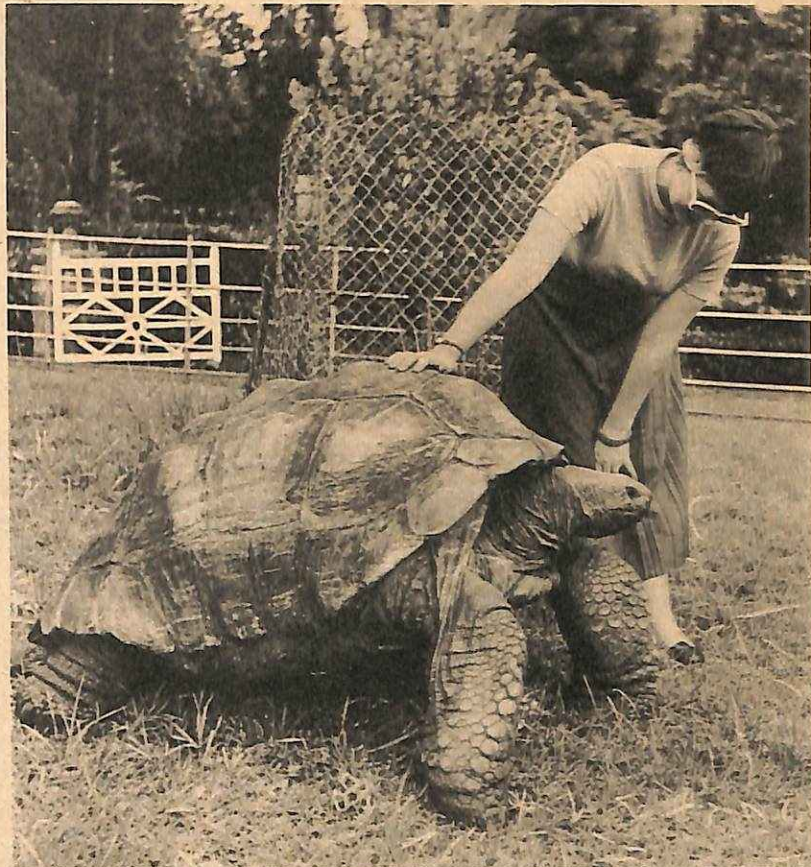
ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ Ν. Υ.: Μέθη, σεξουαλικά καταχρήσεις και αυ-τοκτονία είναι οι κίνδυνοι εις τους όποιους έκτίθενται οι έρ-γαζόμενοι εις τό έξωτερικόν 'Α-μερικανοί. Κατά τον δρα Μό-τραμ Τόρρε, της 'Ιατρικής 'Υ-πηρεσίας του ΟΗΕ, τουτο δφει-λεται εις την άσκληστικώς ά-μερικανικήν άγωγήν, ή όποια καθιστά τους διαβιούντας εις ξέ-νας χώρας άνιάνους προς προσαρμογήν.

ΠΡΑΙΤΩΡΙΑ: 'Αψηφών τους φυ-λετικούς νόμους, οι όποιοι άπα-γορεύουν αϋστηρώς πάντα συγ-χρωτισμόν μεταξύ λευκών και έγχρώμων, ο καθολικός άρχιε-πίσκοπος του Καίτη Τάουν, σεβα-σμιώτατος 'Όουεν Μάκ Κάν, έδη-λωσεν ότι αί έκκλησία θα παρα-μένουν άνοικται δι' όλως τας φυ-λάς της Νοτίου 'Αμερικής.

ΝΕΟΝ ΔΕΛΧΙ: 'Η σοβιετική κυβέρνησις έδώρησε νέον άερο-πλάνον εις τον κ. Νέρου, εις άν-τικατάστασιν του προσφερθέντος υπό του στρατάρχου Μπουλγκά-νιν και τό όποιον, ως γνωστόν, προσεγειώθη άνωμάλως κατόπιν άναφλέξεως των κινητήρων του.

ΡΩΜΗ: 'Η Ιταλική κυβέρνη-σις άπεφάσισε την διάθεσιν πο-σοϋ 32 έκατομ. δολλαρίων διά την έπισκευήν, άναστήλωσιν και συντήρησιν άρχαιολογικών και καλλιτεχνικών θησαυρών, οι ό-ποιοι διατρέχουν άμεσον κίνδυ-νον καταστροφής.

ΡΥΑΝΤ: Καταβάλλονται πυ-ρετώδεις προσπάθειαι διά την ά-ποπεράτωσιν του συγκροτήματος των άνακτόρων εις τά όποία θα φιλοξενηθή έπισήμως ο άναμενό-μενος προσεχώς Σάχης της Πε-ρίας. Τά άνάκτορα του θασιλέ-ως 'Ιμπν Σεούδ, τά όποία έκό-στισαν 28 έκατ. δολλάρια, κα-ταλαμβάνουν χώρον 2 τ.χ., είναι μισθώδους πολυτελείας και δια-θέτουν τεραστίας αιθούσας γευ-μάτων διά 400 πρόσωπα.

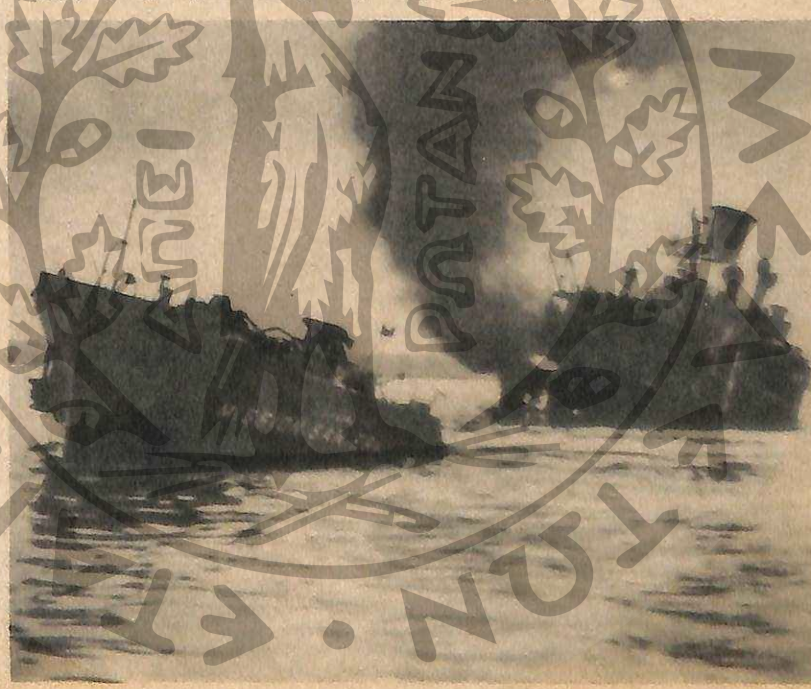

Ο ΙΩΝΑΘΑΝ, ή πελώρια αϋτή χελώνα που δρίσκεται στην 'Αγία 'Ελένη, ήταν ένας έλπιδοφόρος έφηβος την εποχή που ο Μέγας Κορσικανός τε-λείωνε τις θλιβερές ήμέρες του στο άπόμακρο νησί της έξορίας του, δη-λαδή, πρό 140 έτών. Είναι, αλήθεια, συγκινητικό, άν σκεφθ ή κανείς ότι πι-θανόν εκεί που άγγίζει σήμερα τό χέρι της όμορφης έπισκέπτριας έχει άγγίζει και τό χέρι που κράτησε για λίγο τά ήνία όλης της οίκουμένης.

(Camera Press)

(United Press Telephoto)

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ πυρκαγιά ακολούθησε άμέσως μετά τη σύγκρουση δύο φορηγών σκαφών, του λιβεριανού «'Ελνα 11» και του άμερικανικού «Μίσσιον 06 Σάν Φρανσίσκο», που έγινε πρό όλίγων ήμερών στον ποτα-μό Ντελαούερ. Το άμερικανικό σκάφος κόπηκε στη μέση και έφραξε τό δίαυλο του ποταμού. 'Από τους 68 άνδρες σώθηκαν 61 και άγνοούνται 7. 'Όλα τά θύματα άνήκαν στο πλήρωμα του άμερικανικού πλοίου, τό όποιο, σημειώτέον, μετέφερε βενζίνη για λογαριασμό του άμερικανικού ναυτικού. 'Η πυρκαγιά στο λιβεριανό φορηγό διήρκεσε επί πολλές ώρες και μόνον χάρη στις προσπάθειες της πυροδυστικής ύπηρεσίας κατεστάλη.

3 ΚΟΡΙΤΣΙΑ 3 ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΑΝ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Μια φορά κ' έναν καιρό ήτανε τρεις όμορφες κοπέλες, που λαχταρούσαν να παντρευτούν τους καλούς τους, αλλά οι γονείς τους δεν έδιναν την απαραίτητη συγκατάθεση. Έτσι μπορεί ν' αρχίζει ένα παραμύθι, αλλά καμιά φορά και ένα ρεπορτάζ, γιατί συμβαίνει, τότε-τότε, και ή κατά τα άλλα πείξη πραγματικότητα να μεταβάλλεται σε υπέροχο παραμύθι. Ίδιως όταν δεν έχει περάσει κανείς τα είκοσι.

Ήτανε, λοιπόν, τρεις μικρές και πανέμορφες Άγγλιδούλες, που ή καρδιά τους άρχισε να κτυπάει κάπως νωρίτερα απ' ό,τι υποθέτουν οι σκληροτράχηλοι νόμοι. (Τους νόμους, ως γνωστόν, δεν τους συντάσσουν έρωτευμένοι έφηβοι). Η πρώτη ζούσε στο Ουάρινγκτον, και με μύριους μόχθους κατάφερε να πείσει τους γονείς της πως δεν υπήρχε λαμπρότερο παλληκάρι από το αγαπημένο της Άμερικανόπουλο, που θα της χάριζε την αιώνια ευτυχία και με το στίβαρό του χέρι θα οδηγούσε το κάπως πρώιμο οικογενειακό καράβι τους σε ασφαλισμένα και γαλήνια νερά. Οι γονείς έπεισθησαν και έδωσαν την συγκατάθεσή τους. Δεν έπείσθηκε όμως και η σκληρόκαρδη Όμοσπονδιακή Αστυνομία, που λίγο πριν από την αναχώρηση του λαμπρού μελλονύμφου, τον σήκωσε μάνι-μάνι, κάποιο πρωί, και του έξασφάλισε μόνιμη διαμονή στις πολυτελείς φυλακές της Νέας Υόρκης. Κεράυνοδολήθηκε ή μικρούλα από την απροσδόκητη τροπή του ρομάντσου της, αλλά δεν έχασε τον έρωτά της. Και σ' αυτή την περιπλοκή, μόνον ένας άνθρωπος —φαντάζεται— είναι σε θέση να δώσει μιὰ διέξοδο. Αυτή, λοιπόν, τη στιγμή, στο γραφείο του προέδρου Άϊζενχάουερ βρίσκεται μιὰ δακρυβρεκτική αίτηση χάριτος, που εξιστορεί τα συμβάντα και το σπαραγμό της καρδιάς της. Η απάντηση του Άμερικανού προέδρου αναμένεται από μέρα σε μέρα.

Η δεύτερη έρωτευμένη ζούσε στο Μπίρμινγκχαμ. Η μητέρα της —μαλακός χαρακτήρας— έδωσε άμέσως την άδεια για την ένωση του ανήλικου ζευγαριού. Άλλα δεν άρκούσε μονάχα τούτο. Το άσπλαχνο δικαστήριο, που ήταν απαραίτητο να ερωτηθί και αυτό, δεν είχε την ίδια γνώμη με την εύπλαστη συναισθηματική μητέρα. Άρνήθηκε να εγκρίνει ένα γάμο που προέβλεπε ότι θα οδηγούσε δυο ανώριμους νέους σε κατάρρευση. Έπειτα απ' αυτό, οι δυο έραστές αλληλοσπύχησαν και κατέφυγαν στο Γκρέτνα Γκην της Σκωτίας, όπου οι νόμοι είναι αρκετά ελαστικοί και αντιμετωπίζουν τις νεανικές «παρεκτροπές» με περισσότερη κατανόηση. Σήμερα, οι δυο νεαροί έρωτευμένοι ζουν μέσα σ' ένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο και περιμένουν να περάσει ο απαραίτητος χρόνος που θα επιτρέψει την υπαγωγή τους κάτω από τους φιλεύσπλαχνους σκωτσέζικους νόμους.

Άλλα ή τρίτη κοπέλα, που ζούσε στο Νασόου, εκτός της όμορφιάς και του πλούτου της, ήταν πιο αποφασιστική και τολμηρή από τις άλλες δυο «ομοιοπαθείς». Δεν στάθηκε να χρονοτριβήσει με συγκαταθέσεις γονέων και δικα-

ΣΤΗΝ Α' ΙΤΗ, Η ΜΠΟΜΠΟ ΚΑΙ Ο ΓΚΡΕΓΚ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η ΜΠΟΜΠΟ ΤΑ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΟΛΑ. ΝΕΙΑΤΑ (17 ΜΟΛΙΣ ΧΡΟΝΩΝ), ΧΡΗΜΑΤΑ (ΓΥΡΩ ΣΤΑ 5.000.000 ΛΙΡΕΣ) ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΓΚΡΕΓΚ

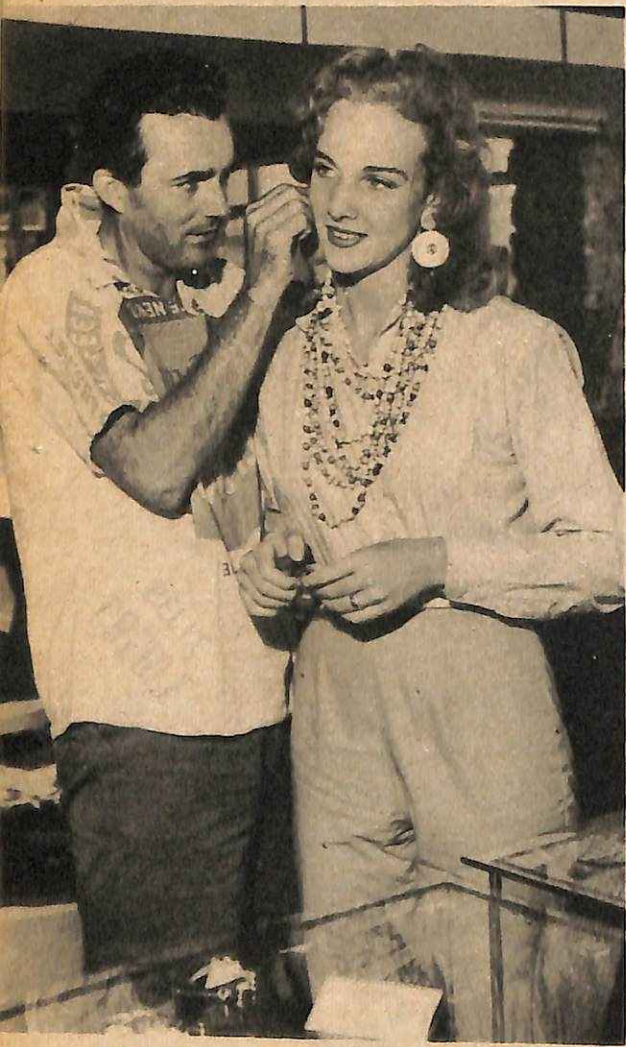
Η Μπόμπο, ηλικίας μόνον 17 έτων και κληρονόμος μόνον .. 5 εκατομμυρίων λιρών, παντρεύθηκε τρεις φορές

στηρίων, αλλά μόλις ένωσε ότι η καρδιά της ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί, πήρε τη θαλίτσα της, πήρε και τον καλό της και τσάκασαν στην παραδείσια Αϊτή. Έτσι, το τρίτο παραμύθι, της Μπόμπο Σίγκριστ και του Γκρέγκ Χουαρέζ, αντίθετα από τα δυο προηγούμενα, τέλειωσε ευτυχισμένα. Από δω, βέβαια, αρχίζει ο έγγαμος βίος. Άλλ' αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

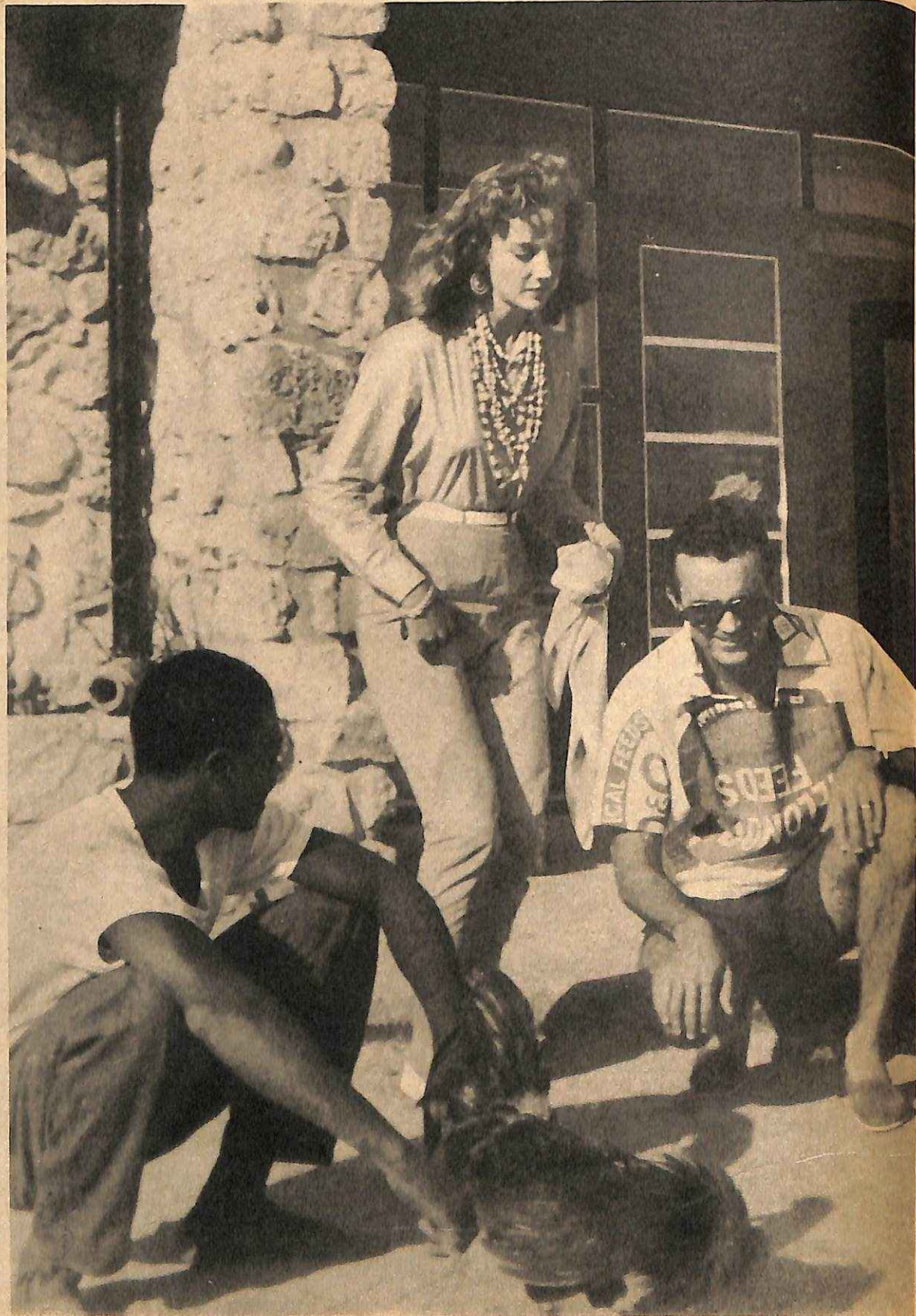
Η δεσποινίς Μπόμπο, λοιπόν, δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαπέντε της χρόνια. Είναι κόρη του Άγγλου πρωτοπόρου της αεροπορίας Φρήντρικ Σίγκριστ, που πεθαίνοντας τις άφησε κατά

τους μετριώτερους υπολογισμούς πέντε εκατομμύρια λίρες. Μόνο ένα τεράστιο κτήμα της άξιζει σήμερα τρία εκατομμύρια λίρες, αλλά για να μπορέσει να απολαύσει τις 40.000 λίρες ετήσιο εισόδημα που αποδίδει, η Μπόμπο πρέπει να κάνει υπομονή για οκτώ ακόμα χρόνια, δηλαδή, μέχρι να κλείσει τα είκοσιπέντε της, όποτε θα ενηλικιωθεί. Ο αγαπημένος της Γκρέγκ Χουαρέζ είναι δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια μεγαλύτερος, και μολονότι Άμερικανός, γεννημένος στη Νότια Καλιφόρνια, όπως μαρτυρούν το μελαψό πρόσωπό του και το επίθετό του, είναι μεξικανικής κατα-

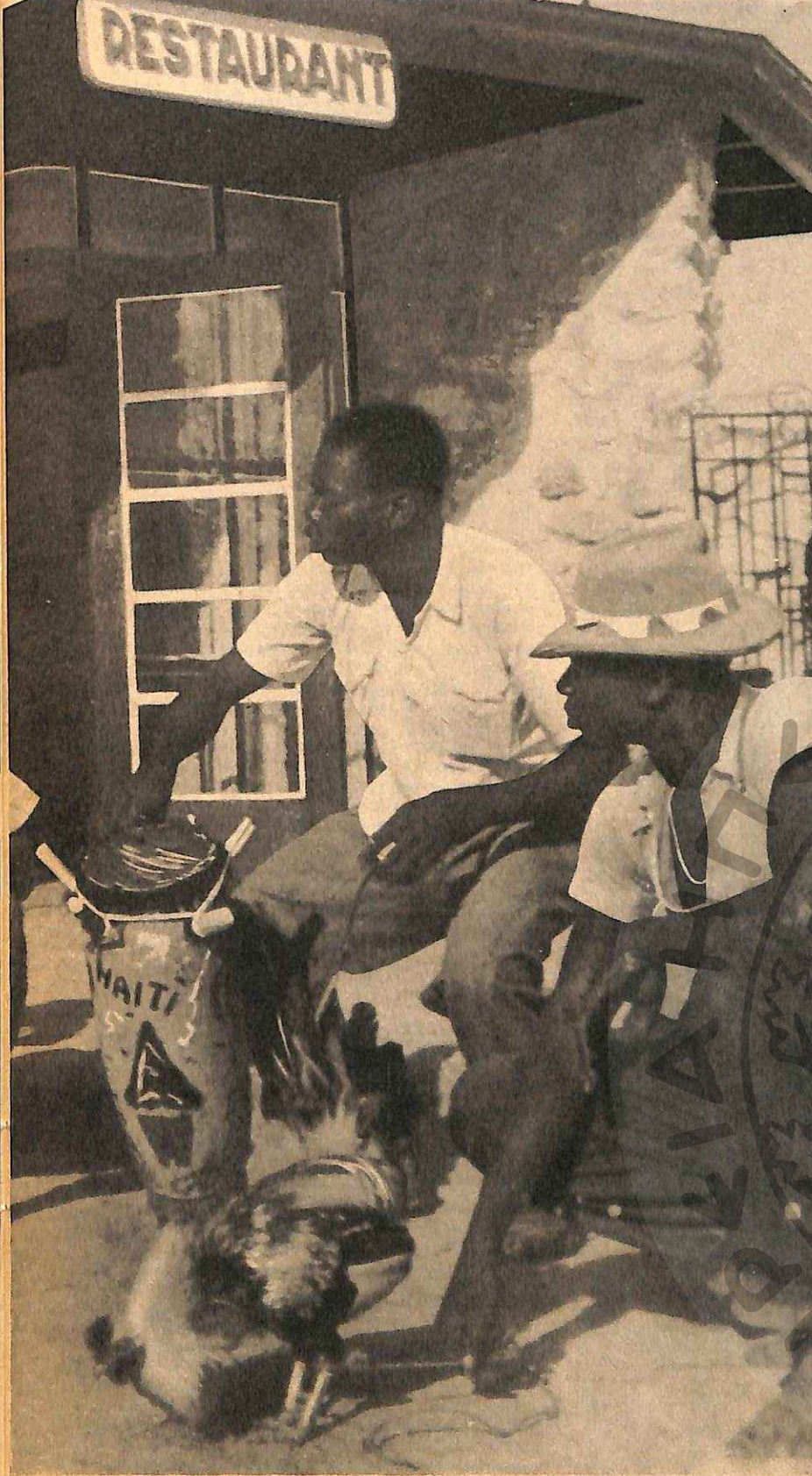
γωγής. Άλλα δεν είναι ο έθνικός ήρωας του Μεξικού που προσδίδει τους τίτλους τιμής στην καταγωγή του γιατί πρόκειται για απλή συνωνυμία. Ο Γκρέγκ έχει στοιχεία (τουλάχιστον έτσι διατείνεται), που αποδεικνύουν ότι είναι κατευθείαν απόγονος βασιλικής γενιάς, δηλαδή, της τραγικής εκείνης βασίλισσας της Σκωτίας, Μαρίας Στούαρτ. Η ύψηλη καταγωγή του, ωστόσο, δεν έμποδισε τον Γκρέγκ να χρηματίσει, κατά καιρούς, ήθοποιός, διακοσμητής και έμπορος πανάκριδων περιλαιμίων για... σκύλους πολυτελείας.

ΤΟ ΜΟΝΟ που ζητούσαν στην Αϊτή, όπου πέρασαν τον μήνα του μέλιτος, ήταν μια μικρή ψάδινη καλύβα για να στεγάσουν την αγάπη τους, και μερικά πολύχρωμα γιορντάνια από τα μικρομάγαζα, για να στολίζει ο Γκρέγκ την αγαπημένη του. Παρ' όλ' αυτά, το όνειρο της καλύβας έμεινε ανέφικτο, γιατί κατέλυσαν στο «ΡΙβιέρα Ότέλ».

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ έσπευσαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο ζεύγος των νεονύμφων, που ήξερε «να άσπασε» αφειδώλεια. Έξω από το γραφικό εστιατόριο που σήκωναν, τους περίμενε μια ομάδα... κοκκορομαχίας, που αποτελεί το συνθησμένο σπόρ στο έξωτικό νησί της Καραϊβικής. Η αγριότητα του αγώνα που πρόκειται να επακολουθήσει σε λίγο, δεν φαίνεται να επηρεάζει την εύτυχισμένη Μπόμπο, η οποία ένοοι να βλέπει και να πληροφορηθεί τα πάντα. Υποχρεωτικώτατος ο Γκρέγκ δεν θα της χαλάσει, βέβαια, το χατήρι. Φυσικά, οι μόνοι άτυχοι απ' αυτή την επίδειξη θα είναι οι δυο αντίπαλοι «ήθοποιόι».

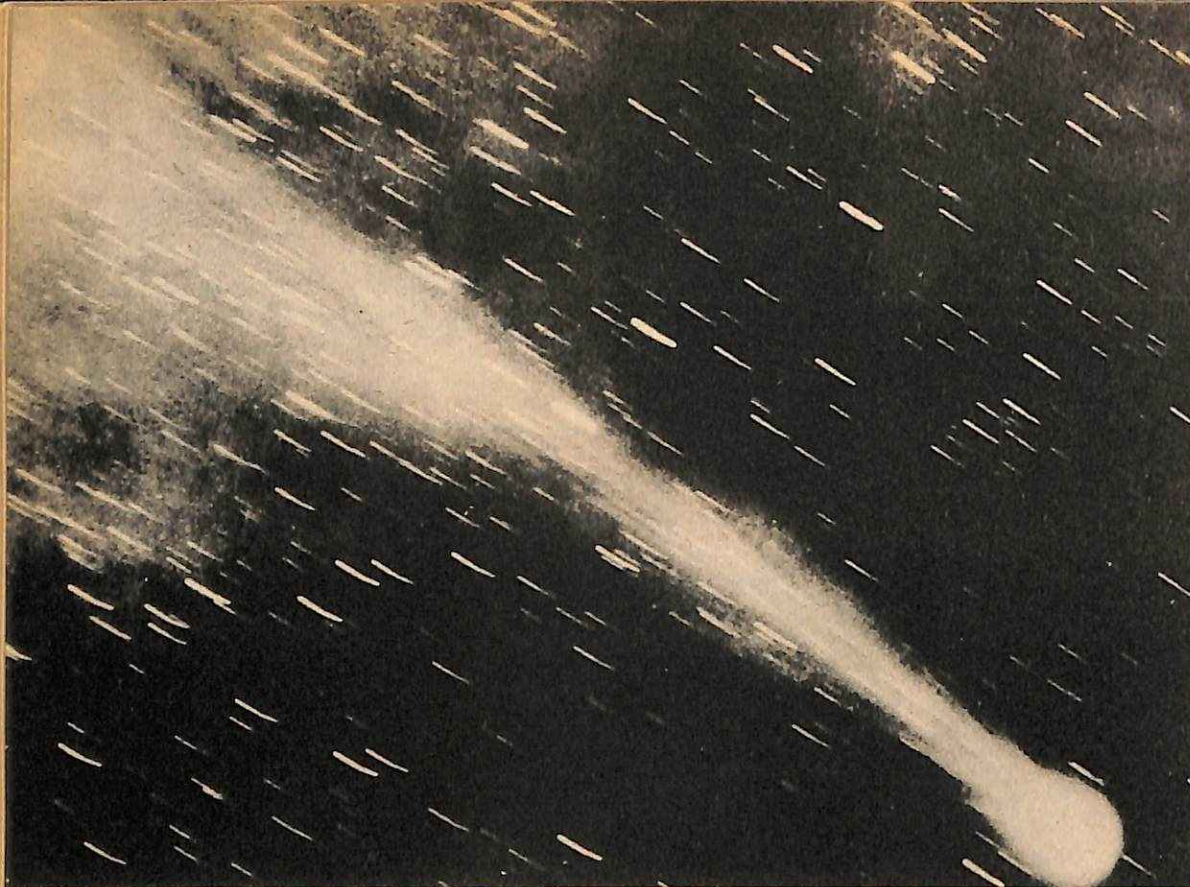
Κ' ΕΝΑ ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ σόλο του νέου ζεύγους προς τιμήν ίσως της Φλόρας Τρουχίλλο, που τόσο τους βοήθησε στο γάμο τους.

(Φωτ. Camera Press)

Μετά την άταγωγή τους, οι δυο νέοι κατευθύνθηκαν με το πιο ταχύτερο μέσο στη Σιντάντ Τρουχίλλο, στον Άγιο Δομίνικο, όπου και έτελεσαν τους γάμους τους, δυο μέρες αργότερα. Λέγεται ότι στο τολμηρό διάδημά τους βρήκαν αμέριστη υποστήριξη από την Φλόρα Τρουχίλλο, την κόρη του Δομινικανού προέδρου της Δημοκρατίας που πρό είκοσιπενταετίας υπήρξε η πρώτη από τη μακριά άλυσίδα των συζύγων του διεθνούς γόητος και προικιστή Πορφύριο Ρουμπρόα. Όπωςδήποτε, το όνομα του πολυδύναμλου «Ρουμπι» συνδέεται και κατ' άλλον τρόπο με τον «τυχερό» Γκρέγκ, γιατί πολλά είχαν ψιθυρίσει οι κοσμοπολιτικοί κύκλοι για τη φιλία του με την τρίτη γυναίκα του δομινικανού διπλωμάτου, την Ντόρις Ντιούκ, τη στριμμένη και κακομαγειμένη κόρη του Άμερικανού βασιλέως του καπνού.

Μετά την τελετή, το ζεύγος εγκατεστάθη στην Αϊτή, για να περάσει το μήνα του μέλιτος. Εκείνοι όμως που έμειναν κυριολεκτικά έκδοισι-σμένοι απ' αυτή την άπροσδόκητη άφιξη ήταν οι ντόπιοι, που κατά ένα αποιοδόποτε τρόπο πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στους νεονύμφους. «Όποτε ανοίγει το στοματάκι της, σπάζει κι από ένα άσημενο δολλάριο», είπε χαρακτηριστικά μια γυναίκα που πουλούσε καλάδια και τα δάνεισε μια στιγμή για να φωτογραφηθεί η Μπόμπο. Συμφώνησε και ένας «αταξίτης» που άκουσε την κουβέντα. Γι' αυτό και οι έπινοητικοί κάτοικοι του μαγευτικού νησιού, για να αποσπάσουν δυο περισσότερα... άσημενα χαμόγελα από το στοματάκι της κ. Χουαρέζ, σκέφτηκαν έναν καταπληκτικό πρωτότυπο τρόπο. Αρχισαν να οργανώνουν... γάμους και να τους ξαναπαντρεύουν σύμφωνα με τα γραφικά τους έθιμα. Ως τ' άρα, η Μπόμπο και ο Γκρέγκ ξαναπαντρεύτηκαν άλλες δυο φορές, ίσως για να βεβαιωθούν καλά για την εύτυχία τους. Πάντως, δεδομένης και της μυστικότητας με την οποία έγινε το μυστήριο στον Άγιο Δομίνικο, η Μπόμπο έλπίζει, όταν αργότερα τακτοποιηθεί το ζήτημα με την μητέρα της, να ξανακάνει την τελετή, με δη την έπισημότητα, σ' ένα μεγάλο καθεδρικό ναό, σε κάποια μεγαλόπολη.

Ας ελπίσουμε ότι δεν θα δικαιωθούν οι στριφνοί νομοθέτες που έθεσαν τους περιορισμούς τους όποιους υπερέπηρε η Μπόμπο με το ρομαντικό διάδημά της.

ΜΟΝΑΧΑ Η «ΚΕΦΑΛΗ» ΕΝΟΣ ΚΟΜΗΤΗ ΕΧΕΙ ΣΥΧΝΑ ΔΙΑΜΕΤΡΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

Ουράνιος συνάδελφος του Χάλεϋ, ζυγίζοντας 6.000.000.000 τόννους...

ΕΝΑΣ ΚΟΜΗΤΗΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ!...

**Θα συγκρουσθῇ μὲ τὸν τ αλαιίρωρο πλανήτη μας;
Θα μᾶς ἀγγίξῃ ἡ τεράστια φωτεινὴ οὐρά του;
'Ακριβὴς ἡμερομηνία ἐπι σκέψεως: ἡ 8 'Απριλίου!**

ΒΡΟΧΗ ΔΙΑΤΤΟΝΤΩΝ ΕΠΕΣΕ ΤΟ 1863 ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΕΠΕΙΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΕΝΟΣ ΚΟΜΗΤΗ

...«?Ητο τόσο φρικτός και άπαίσιος τὴν θέαν, ὥστε πολλοὶ ἠσθένησαν καὶ τινες ἀπέθανον ἐκ τοῦ φόβου. Εἶχε τὸ χρώμα τοῦ αἵματος. Εἰς τὸ ἄνω μέρος ἐφαίνετο κεκαμμένος δραχὼν μὲ τεράστιον ξίφος ὡσάν νὰ ἤθελ· νὰ πλήξῃ. Ἐκατέρωθεν τοῦ διεκρίνετο μέγας ἀριθμὸς πελέκων, μαχαϊρῶν καὶ ξιφῶν σταζόντων αἷμα, καὶ ἀνάμεσά των πλήθος εἰδεχθῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν προέβαλλον μὲ τὸ γένειον καὶ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένους...».

Σ' αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴν σὲ ἀφέλεια, γιὰ τὴν ἐποχὴ μας, περιγραφὴ παρουσίασε στοὺς ἀτυχούς συνανθρώπους του τοῦ 16ου αἰῶνα ἓνα μεγάλο κομήτη, ποὺ πλησίασε τὸ 1582 τὴν περιοχὴ τοῦ Ἡλιακοῦ μας συστήματος ὁ δι-ἀσημος Γάλλος χειρουργὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἀμβρόσιος Παρέ...

Σήμερα οἱ δεισιδαίμονες τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς ἔχουν παρανοήσει, βέβαια, τὴ θέση τους στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἀλλὰ μεταξύ τοῦ λαοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ κυκλοφοροῦν διάφορες «φοβερές» ἱστορίες γιὰ τὴν προέλευση, τὴν μορφή καὶ τίς...

διαθέσεις τῶν κομητῶν, ποὺ κατὰ καιροὺς μᾶς ἐπισκέπτονται.

Τώρα βρισκόμαστε καὶ πάλι σὲ μιὰ χρονικὴ περίοδο ποὺ ἓνας ἀπὸ τοὺς περίφημους αὐτοὺς κομήτες πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν περιοχὴ μας. Λαμπρὸς καὶ ἀπαστράπτων, θὰ κἀν, κουδωνίζοντας μαζί του τὴν φανταχτερὴ —καὶ κατὰ πολ-λούς ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας— οὐρά του, μιὰ στροφὴ γύρω στὸν Ἥλιο καὶ μετὰ θὰ ἀρχίσῃ ν' ἀπομακρύνεται, γιὰ νὰ χαθῇ, σὲ λί-γο, στὰ βάθη τοῦ ἀχανοῦς διαστήματος...

Πρόκειται γιὰ τὸν κομήτη «Ἀρεντ-Ρολλάν 1956 Η». Ὁ παγκόσμιος καὶ ὁ ἐλληνικὸς τύπος ἔχουν κιόλας ἀναγγεῖλει τὴν ἐμφάνισή του καὶ τὸ ταχύτατο πλησίον αὐτοῦ πρὸς τὴν Γῆ. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ἡμεμεριδὲς καὶ περιοδικὰ, ἀφῆσαν νὰ ἐννοηθῇ ὅτι μιὰ σύγκρουση τῆς Γῆς μαζί του δὲν ἦταν κάτι ποὺ ἀπεκλείετο τελεί-ως... «Μιὰ οὐράνια βολίδα πλησιάζει τὴν Γῆ!... «Θά συγκρουσθῇ μὲ τὸν πλανήτη μας;» Μὲ τέ-τοιους τίτλους εἰδοποιοῦσαν οἱ ἡμεμεριδὲς τὸ ἀ-ναγνωστικὸ τους κοινὸ γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ κο-μήτη καὶ οἱ τίτλοι τοὺς ἀποτελοῦντο ἀπὸ ἐντυ-

πωσιακὲς φράσεις καὶ ἀνατριχιαστικὰ ἐρωτήμα-τα...

Καὶ στὸ μεταξύ ὁ κομήτης ὅλο καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν περιοχὴ μας καὶ στίς 8 Ἀπριλίου θὰ βρισκεται στὴν μικρότερη ἀπόστασή του ἀπὸ τὸν Ἥλιο.

Τὸ θέμα ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀπασχολῇ τὸ κοι-νὸν καὶ νὰ συζητῆται, ὅχι βέβαια μὲ τὴν ἐνταση καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ συνεζήτειτο ἡ ἐπίσκεψη στὴν Γῆ τοῦ ἀλησμόνητου, γιὰ τοὺς παλαιότερους, κομήτη τοῦ Χάλεϋ, ἀλλὰ, πάντως, μὲ ἀρκετὸ ἐν-διαφέρον. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἀκριβῶς αὐτὸ τοῦ κοινοῦ, μᾶς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ διακεκρι-μένου Ἑλληνος ἀστρονόμου κ. Ἀδαμόπουλου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς κατατοπίσῃ πάνω σ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ καὶ ἀγνωστο στοὺς πολλοὺς θέμα.

—Οἱ πομπώδεις τίτλοι, μὲ τοὺς ὁποίους ἀ-ναγγέλθηκε τὸ πλησίον αὐτοῦ κομήτη, δὲν ἔχουν καὶ τόσο μεγάλῃ σχέση μὲ τὴν πραγματικότητά καὶ τὰ περὶ «βολίδων» καὶ κοσμοκαταλυτικῶν συγκρούσεων ἀναγραφέντα βρίσκονται μᾶλλον στὴν συνήθη γόνιμη φαντασία τῶν δημοσιογρά-φων...

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἔσπευσε νὰ μᾶς καθησυ-χάσῃ ὁ κ. Ἀδαμόπουλος καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ κο-μήτης ποὺ πρόκειται σὲ λίγο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ἀποτελεῖ μιὰ νέα γνωριμία τῶν ἀστρονόμων.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΜΗΤΕΣ

Ἡ ἀνακάλυψή του στὰ βάθη τοῦ στερεώμα-τος ἔγινε ἀπὸ τοὺς Βέλγους ἀστρονόμους Ἀρεντ καὶ Ρολλάν στίς 6 Νοεμβρίου 1956 στὸ ἀστε-ροσκοπεῖο τῆς Οὐκῆ στὸ Βέλγιο. Ὁ κομήτης μας ἔχει στὸν οὐράνιο θόλο νοτιοδυτικὴ κατεύ-θυνση καὶ κινεῖται μέσα στὸν ἀστερισμὸ τῶν Ἰ-χθύων, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν ἀστερισμὸ τῆς Ἀνδρομέδας. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψή του, εἰ-δοποιήθηκαν ὅλα τὰ ἀστεροσκοπεῖα καὶ ὀνομά-σθηκε «Ἀρεντ καὶ Ρολλάν» ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστρονόμων ποὺ τὸν ἀνεκάλυψαν. Κι ἄμέσως με-τὰ προσδιορίσθηκε ἡ τροχιά του καὶ οἱ ἀστρο-νόμοι κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κομή-της μας κατευθύνεται πρὸς τὸ δικό μας πλανητι-κὸ σύστημα, πλησιάζοντας διαρκῶς πρὸς τὸν Ἥλιο καὶ, φυσικὰ, τὴν Γῆ. Τὴν στιγμὴ αὐτὴ βρίσκεται κιόλας... μόνον μερικὲς ἀστρονομικὲς μονάδες μακριὰ ἀπὸ τὴν Γῆ καὶ τὸν Ἥλιο. (Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ διευκρινισθῇ, ὅτι μιὰ ἀστρονομικὴ μονάδα εἶναι ἴση μὲ 150.000. 000 χιλιόμετρα, ὅση δηλαδὴ εἶναι ἡ ἀπόσταση μεταξὺ Ἡλίου καὶ Γῆς).

«Ρωτώντας, λέει μιὰ παροιμία, φτάνει κανεῖς

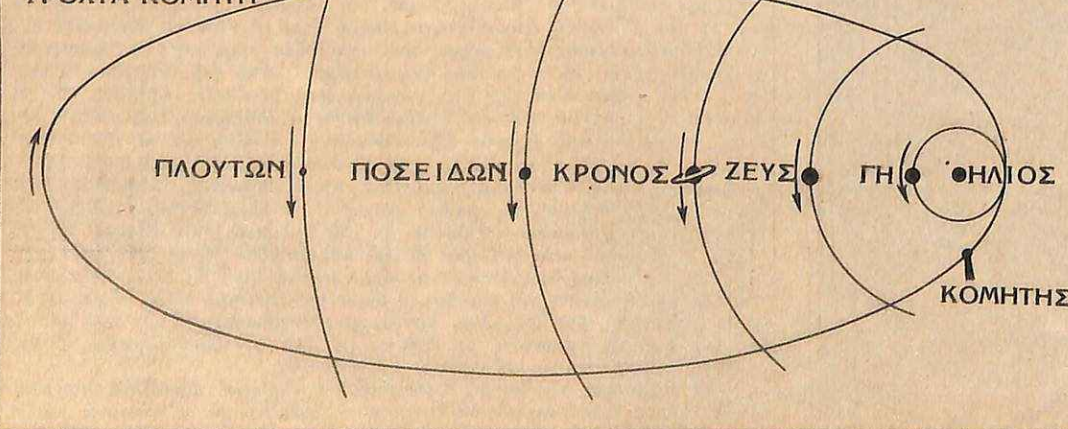
καὶ στὴν Πόλη...». Ἐμεῖς, ὑποβάλλοντας συνε-χῶς ἐρωτήσεις, μπορέσαμε νὰ φτάσουμε μέχρι τοὺς κομήτες, νὰ τοὺς γνωρίσουμε καὶ νὰ μετα-φέρουμε στὸ χαρτί τίς ἐντυπώσεις μας, ποὺ τίς χρωστάμε στὸν ἀστρονόμο κ. Ἀδαμόπουλο.

Κομήτης εἶναι, φυσικὰ, ὄνομα ἐλληνικὸ ποὺ σημαίνει αὐτὸν ποὺ «φέρει κόμη», ποὺ ἔχει μαλ-λιά. Ὁ κομήτης, δταν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἥ-λιο, φαίνεται σὰν μικρὴ, στρογγυλὴ νεφέλη. Αὐ-τὴ εἶναι, καθὼς εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἡ «κόμη» ὅπως λέγεται, ποὺ τὸν διακρίνει ἀπὸ τοὺς ἀστε-ρες. Καθὼς ὁ κομήτης πλησιάζει πρὸς τὸν Ἥ-λιο ἀρχίζει, ὅχι βέβαια πάντοτε, νὰ ἐμφανίζεται, στὴν μέση τῆς «κόμης», ὁ «πυρὴν», κάτι σὰν ἀ-στράκι στὴν μέση δμίχλης. «Κόμη» καὶ «πυρὴν» ἀποτελοῦν τὴν «κεφαλὴ» τοῦ κομήτη ἀπὸ τὴν ὁ-ποία, δταν ὁ κομήτης πλησιάζῃ σὲ ἀπόσταση δύο περίπου ἀστρονομικῶν μονάδων —300.000. 000 χιλιόμετρα— ἀπὸ τὸν Ἥλιο, ἀρχίζει νὰ ἐμ-φανίζεται ἡ «οὐρά». Αὐτὴ ἡ φανταχτερὴ συνο-δεῖα τοῦ κυρίως σώματος —κάτι σὰν οὐρά λαμ-προστόλιστου νυφικοῦ— δρῖσκεται πάντα σὲ θέ-ση ἀντίθετη πρὸς τὸν Ἥλιο, λὲς καὶ κάποια δύ-ναμη, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀπλανή α-στέρα, τὴν σπρώχνει ἀντίθετα πρὸς τὴν κατεύ-θυνση τοῦ κομήτη. Ὅσο πλησιάζει πρὸς τὸν Ἥ-λιο, ἡ οὐρά μεγαλώνει συνεχῶς καὶ μερικὲς φο-ρὲς τὸ μήκος της μπορεῖ νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ξεπε-ράσῃ τὰ 150.000.000 χιλιόμετρα. Ἐξ ἄλλου, ἡ διάμετρος τῆς «κόμης» ξεπερνάει, κατὰ κανόνα, τὴν διάμετρο τῆς Γῆς καὶ πολλὰς φορὲς εἶναι ἐ-ξαιρετικὰ μεγαλύτερη, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ κομήτη τοῦ Χάλεϋ, ποὺ ἡ διάμετρος του ἦταν 30 φορὲς μεγαλύτερη. Τὸ μέγεθος αὐτὸ ἀφορᾷ ὁ-μως δλόκληρη τὴν «κεφαλὴ» τοῦ κομήτη. Ὁ «πυ-ρὴν» του, ποὺ εἶναι τὸ μόνιμο καὶ οὐσιαστικὸ μέρος του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχεται καὶ ἡ οὐρά, δὲν ἔχει διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ λίγες ἐκα-τοντάδες μέτρα. Ἐτσι, ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον ὁ «πυρὴν», ἀλλὰ καὶ διάφο-ρα τεμάχια ποὺ ξεκολλοῦν ἀπ' αὐτὸν καὶ μένουν γύρω του.

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΟΙ ΚΟΜΗΤΕΣ;

Τὸ βάρος τῶν κομητῶν εἶναι συνήθως πολὺ μικρὸ. Ἐχει υπολογισθῇ ὅτι ἓνας πολὺ μεγάλος κομήτης εἶναι σὲ βάρος 200.000.000 φορὲς ἐ-λαφρότερος ἀπὸ τὴν Γῆ. Οἱ μικρότεροι φάνουν νὰ ἔχουν βάρος 3.000.000.000 μικρότερο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πλανήτη μας. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἐ-λάχιστη ἀπαιτούμενη μάζα, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ κο-μήτης νὰ ἀποτελῇ ἐλαῖο σώμα διὰ τῆς ἑλξεως.

ΤΡΟΧΙΑ ΚΟΜΗΤΗ

«Η έπιστήμη είρωνεύεται την ύστερία που κυρίευε την ανθρωπότητα με τις έπισκέψεις των «ούρανίων άλητών»

Ο κομήτης, που μάς άπασχολεί σήμερα, σύμφωνα με τους υπολογισμούς που έχουν γίνει, πρέπει να είναι 1.000.000.000 φορές περίπου μικρότερος από την Γη σε μάζα, τó δε δάρος του θα φθάνη άσφαλώς τά 6.000.000.000 τόννους.

Μιά σύγκρουσή τους με την Γη θα είχε, βέβαια, σοβαρά άποτελέσματα για μία μεγάλη περιοχή του πλανήτη, αλλά για την ώρα τέτοιος κίνδυνος δεν υπάρχει. Τουλάχιστον δεν υπάρχει όσον άφορά αυτόν τόν κομήτη.

Όρισμένες πτώσεις μεγάλων μετεωριτών κατά τó παρελθόν μπορούν να θεωρηθούν σαν πτώσεις πυρήνων κομητών που έχασαν την μάζα τους κατά τó μεγαλύτερο ποσοστό και τελικά αήμαλωτίστηκαν από την έλξη της Γης.

Έτσι, τó 1908 έπεσε στην Σιβηρία ένας μεγάλος μετεωρίτης, ó όποιος, σύμφωνα με την γνώμη μερικών ειδικών, έπρεπε να είναι ó πυρήν κάποιου μικρού κομήτη. Από την πτώση του στην περιοχή ενός παρθένου δάσους κατεστράφη μία έκταση ίση με τή δική μας Πελοπόννησο. Τó ούράνιο αυτό σώμα δεν έπρεπε να είχε δάρος μεγαλύτερο από μερικές χιλιάδες τόννους.

Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΗ

Έκτός από τή σύγκρουση με τόν κυρίως κομήτη, ύπήρχε πάντοτε στη Γη και ó φόβος της άπλης έπαφής με την ούρά του μετεώρου. Αυτή ή τεράστια φωτεινή συνοδεία του ούρανιου σώματος στάθηκε πάντα ó τρόμος και φόβος του πληθυσμού του γερασμένου πλανήτη μας.

Όταν ó κομήτης τού Χάλεϋ έκανε την εμφάνισή του στό στερéωμα και οι υπολογισμοί που έγιναν τότε τόν έφερναν να έρχεται «κατ' ευθείαν» πρós την Γη, πολλοί άνθρωποι άρχισαν να φοβούνται ότι θα εύρισκαν φρικτό θάνατο, άκόμα κι αν ή σύγκρουση με τόν κομήτη δεν γινόταν. Έφθανε, διεδίδετο, τó άπλό πέρασμα της Γης ανάμεσα από την γιγάντια ούρά του μετεώρου για να έξασφαλίση τó άγύριστο ταξίδι στους παππούδες μας.

Ήσαν όλοι βέβαιοι ότι τά φοβερά δηλητηριώδη άέρια θα έξαφανίζαν κάθε ίχνος ζωής, μία και ή ούρά κάθε κομήτη, και πολύ περισσότερο τó Χάλεϋ, που ήταν τεράστιος, περιέχει άέρια από ένώσεις κυανίου και μονοξειδίου τού άνθρακος, δηλαδή δύο δραστικώτατα δηλητήρια.

Εκείνο που δεν ήξεραν ήταν ότι ή ούρά τού κομήτη είναι άραιότατη, ώστε κάθε έπαφή της με τή Γη να μένη χωρίς συνέπειες. Στό σημείο αυτό ó κ. Άδαμόπουλος διευκρινίζει, σχετικά με τόν κομήτη τού Χάλεϋ και την ούρά του, ότι τó πέρασμα της Γης μέσα άπ' αυτήν, που είχε πάχος 2.000.000 χιλιομέτρων, θα είχε σαν άποτέλεσμα να παραλάβη ó πλανήτης μας στην άμόσφαιρά του εκατό περίπου τόννους από την ύλη της. Βέβαια, εκατό τόννοι δραστικού δηλητηρίου, φαίνεται να είναι μία άνησυχητικά μεγάλη δόση. "Αν όμως λάβουμε υπ' όψη μας ότι ή ποσότητα αυτή θα σκορπιστή στα 250.000.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα που αποτελούν την έκταση τού ενός ήμισφαιρίου της Γης —τού ήμισφαιρίου που θα έρχότανε σε έπαφή με την ούρά τού κομήτη— βρίσκουμε ότι αναλογεί ένα γραμμάριο δηλητηρίου σε κάθε δυόμισυ τετραγωνικά χιλιόμετρα, πάνω από τά όποια υπάρχουν και τριάντα εκατομμύρια τόννοι άέρος. Χωρίς άμφιβολία ή «διάλυση» θα ήταν τόσο άραιή, ώστε μέχρι σήμερα να μην έχη άντιληφθή κανείς αν πέρασε ή Γη ή όχι ανάμεσα από την ούρά τού κομήτη.

ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΑΝΑΜΟΝΗ

Αν και εκ των ύστερων όλοι οι φόβοι για τόν κομήτη τού Χάλεϋ άποδείχθηκαν άδικαιολόγητοι, τίς ήμέρες εκείνες και ιδιαίτερα τίς νύχτες, οι παππούδες μας έμειναν στό ύπαιθρο περιμένοντας την τραγική στιγμή της συγκρούσεως. Στην Άθήνα, ένα μεγάλο μέρος τού πληθυσμού διανυκτέρευε, κατά κάποια παράξενη προτίμηση, στους λόφους γύρω από τó άστεροσκοπείο, κι άντρες, γυναίκες και παιδιά ήταν βέβαιοι, ότι ή συντέλεια τού κόσμου και ή έξαφάνιση τού ανθρώπινου γένους δεν ήταν μακριά! Δεν έλειψαν βέβαια και τά κομικοτραγικά περιστατικά. Πολλοί Άθηναίοι, παρά την βεβαιότητά τους για την επικείμενη καταστροφή, έγραψαν την... διαθήκη τους, ποίος ξέρει για ποιους... εύτυχεις άπογόνους τών.

Οι άγωνιώδεις στιγμές που έζησε ή ανθρωπότης πριν σαντάνα έπτά μόλις χρόνια, είχαν πολύ μεγαλύτερη ένταση και έκταση σε παλαιότερες έποχές, όταν ή δεισιδαιμονία και ή άγνοια συναγωνιζόντουσαν με την φαντασία και τόν τρόπο στό να δώσουν τίς πιο άπίθανες και φρικτές, στη σύλληψή τους, έξηγήσεις για τó φαινόμενο.

Για παράδειγμα παραθέτουμε την περιγραφή που κάνει ó Βυζαντινός Ιστορικός και συγγραφέας Νικήτας, για τόν κομήτη που εμφάνιστηκε τó 1182.

«Ένας κομήτης ένεφανίσθη όμοιος με όφιν σκολιόν που άλλοτε συνεστρέφετο εις έαυτόν και άλλοτε, πρós μέγαν τρόμον τών θεατών, ήνοιγε χαίνον τó στόμα του, έτοιμος να κορέση την άπληστίαν του με ανθρώπινον σίμα».

Άκόμα και κατά τόν 16ον αιώνα ó Σκώτος Τζών Νόξ, ó ιδρυτής τού προεδμεριανισμού, θεωρούσε την εμφάνιση ενός κομήτη σαν σημάδι της θεικής όργης. Από την άλλη μεριά πάλι οι όπαδοί του, συνδυάζοντας την πρόληψη με τó θρησκευτικό συμφέρον, ύποστήριζαν με φανατισμό ότι ή παρουσία τού μετεώρου δεν μπορούσε να έκφράζει τίποτε άλλο, παρά τή δεική προσταγή πρós τόν βασιλιά να έξοντώση τούς Παπιστές...

Η εμφάνιση ενός κομήτη έθεωρείτο, σε άλλες έποχές, σαν άγγελία θανάτου κάποιου ισχυρού της Γης.

Η Καλοπούρνια, στό έργο τού Σαίξπηρ «Ιούλιος Καίσαρ», δλέποντας ένα κομήτη στόν ούρανό, μαντεύει τó θάνατο τού βασιλιά της και άντρα της και με άρατη όδύνη παρατηρεί:

«Κανείς κομήτης τόν θάνατο ζητιάνου δεν προμνήσει.

Ένώ πριγκίπων οι ούρανοι όλόφωτοι τόν θάνατο διαλαλούν...»

Σήμερα, χωρίς ó φόβος που προκαλεί πάντοτε τó ύπερφυσικό να έχη έγκαταλείψει τούς ανθρώπους, ó πληθυσμός της Γης άντιμετωπίζει πολύ πιο ψύχραιμα την εμφάνιση ενός κομήτη. Ίσως μόνον μερικές γρηούλες ν' άντιμετωπίζουν την εμφάνισή του σαν βεϊκή κατάρα, αλλά είναι πολύ πιθανόν να μη διαβάσουν έφημερίδες ώστε να την πληροφορηθούν.

Όλοι οι άλλοι άντιμετωπίζουμε τó φαινόμενο μέσα στα φυσικά του πλαίσια, χωρίς ύστερισμούς και φόβο. Έτσι, τώρα που ó κομήτης «Άρεντ - Ρολλάν» βρίσκεται στη... γειτονία μας, δηλαδή μερικά δισεκατομμύρια χιλιόμετρα από την Γη, τó φαινόμενο έχει τόσο για τó κοινό, όσο και για τούς ειδικούς, καθαρά έπιστημονικόν ενδιαφέρον.

Όδη ό κομήτης μας βρίσκεται, όπως είπαμε, στην περιοχή τού πλανητικού μας συστήματος, και με ταχύτητα που διαρκώς αύξάνεται —μπορεί να φθάση τó 1.000.000 χιλιόμετρα την ώρα— πλησιάζει πρós τόν "Ηλιο και τή Γη, για να βρεθή στις 8 Άπριλίου στό μίνιμουμ της άπόστασεώς του από τόν "Ηλιο (50.000.000 χιλιόμετρα), ενώ από την Γη θ' απέχη 85.000.000 χιλιόμετρα τó τρίτο δεκάμερο τού Άπριλίου. Από τίς άρχες Άπριλίου, έξ άλλου, ίσως θα είναι δυνατόν να γίνη όρατός εις τó λυκόφως —λίγο μετά την δύση τού "Ηλιου— χαμηλά στόν δυτικό όρίζοντα. Αυτό βέβαια, μου διευκρίνισε ó κ. Άδαμόπουλος, δεν είναι άπολύτως σίγουρο, γιατί ή λαμπρότης τού κομήτη παθαίνει μεγάλες και κάποτε άποτομες μεταλλαγές, όταν προσεγγίζει στόν "Ηλιο, από έκρήξεις που συμβαίνουν στόν ίδιο του τόν πυρήνα, κάτω από την επίδραση της θερμοκρασίας τού "Ηλιου.

Στό τέλος Άπριλίου, άφου κάνη την στροφή του γύρω άπ' τόν "Ηλιο, θ' άρχισή ν' άπομακρύνεται και πάλι άπ' τó πλανητικό μας σύστημα. Έκείνη την έποχή —τέλος Άπριλίου, άρχες Μαΐου— ίσως να φαίνεται λαμπρότερος άπ' ό,τι λίγο πριν άπ' την άνατολή τού "Ηλιου. Αυτή την έποχή θα βρίσκεται στην περιοχή τών άστερισμών τού Περσέως και της Καμηλοπαρδάλεως και, τόν άλλο μήνα, στόν άστερισμό της Μεγάλης Άρκτου. Ο κομήτης μας, σύμφωνα με τίς παρατηρήσεις που έγιναν από τó άστεροσκοπείο Άθηνών, ήταν, πριν από λίγο καιρό, 100 φορές άμυδρότερος —λιγώτερο φωτεινός— από τόν άσθενέστερο άστέρα που μπορεί να δη κανείς με γυμνό μάτι κατά τή διάρκεια μιάς νύχτας με διαυγή ούρανό. Φυσικά αυτό δεν συμβαίνει και με τó τηλεσκόπιο τού άστεροσκοπείου μας, με τó όποιο φαίνεται πολύ καθαρά.

Τελειώνοντας τó σχετικό με τόν έπισκέπτη μας κουτσομπολιό, πρέπει να μιλήσουμε και για τó φαινόμενο που παρουσιάζει ή τροχιά του. Ο κομήτης που περιμένουμε, άφου κάνη τή βόλτα του γύρω από τόν "Ηλιο φθάνοντας σε άπόσταση 50.000.000 χιλιόμετρων από αυτόν, (τό 1)3 μιάς άστρονομικής μονάδος), θ' άρχισή ν' άπομακρύνεται πρós τά βάθη τού στερεώματος, όπου βρίσκεται τó όρμητήριό του. Τελικά θα φθάση σε μιάν άπόσταση χιλιάδων άστρονομικών μονάδων από την περιοχή μας (άστρονομική μονάς: 150.000.000 χιλιόμετρα).

Εκεί, στά άπίθανα και έρεβώδη πλάτη τού άπειρού, όπου τά όρια της έξεως τού "Ηλιου και τών άστρων συγχέονται, και ή θερμοκρασία φθάνει σχεδόν στό άπόλυτο μηδέν, ó κομήτης θα πάρη και πάλι μία στροφή και θ' άρχισή να έρχεται ξανά πρós τόν "Ηλιο. Και τελικά, ή θα ξεφύγη από την έλξη του και θα χαθή στα κατασκοτεινά τάρταρα τού διαστήματος, ή, πλησιάζοντας ξανά και ξανά στόν "Ηλιο, θα διαλυθ...

Οι ήμέρες που ó κομήτης θα βρίσκεται κοντά στη Γη πλησιάζουν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι κοντά και ó καιρός που ή Γη θα καταστραφεί από μία σύγκρουση μαζί του. Οι τυμπανοκρουσίες γύρω από τó θέμα δεν είναι άπαραίτητες και θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν σαν ύπερβολικές. Δισεκατομμύρια κομήτες βρίσκονται και γυρίζουν στό "Ηλιακό μας σύστημα. Μέχρι σήμερα, πάντως, κανείς δεν ήλθε για να τάρáξη την πορεία αυτής της μικρής, της χαμένης μέσα στό άπειρο σφαίρας, που κουβαλάει στην ρυτιδωμένη πλάτη της τίς μεγαλυνούς και τίς κακίες αυτού τού άπίθανου πλάσματος που λέγεται Άνθρωπος.

Θ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ έπεσε στην Άριζόνα πρós 50 - 250 αιώνας κι άνοιξε κρατήρα διαμέτρου 1.200 και βάθους 175 μ. Τó ούράνιο σώμα, που έπληξε σά βολίδα τή Γη, ίσως ήταν άπομεινάρι ενός κομήτη.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δόγματα για την άκεραιότητα και για τή ζωή μας

Με μιάν άψογη παρέλαση άρχισε στις 9.30 τó πρωί της Πέμπτης, 14 Μαρτίου, ή «Έβδομάδα της Τροχαίας». Παράλληλα άστυφύλακες και πρόσκοποι μοίραζαν στούς πεζούς και στούς οδηγούς τών αυτοκινήτων έντυπες οδηγίες για τόν σωστό τρόπο κυκλοφορίας τών διαδωτών και τών τροχοφόρων. Καλοτυπωμένες και εύχρηστες οι οδηγίες αυτές, αναλύουν τούς κινδύνους της άντικανονικής πορείας στούς πολυσύχναστους δρόμους.

Έξ άλλου, στις 11 π.μ. της ίδιας μέρας, έγιναν στό μέγαρο τού Μετοχικού Ταμείου Στρατού τά έγκαίνια της έκθέσεως της τροχαίας. Στην έκθεση παραδρεθήκανε πολλοί έπίσημοι, μέλη της κυβερνήσεως, εκπρόσωποι τών οργανισμών και τών έπιχειρήσεων που συνέβαλαν στην πραγματοποίηση τών διαφόρων έκδηλώσεων της «Έβδομάδος της Τροχαίας», και πλήθος κόσμου.

Η καλαίσθητη έκθεση περιλάμβανε στατιστικούς πίνακες, φωτογραφίες, άνάγλυφες παραστάσεις και σχήματα που έδιναν μία πλήρη εικόνα τών πιο χαρακτηριστικών οδικών δυστυχημάτων, τών άντικανονικών και σωστό τρόπο της κυκλοφορίας τών πεζών, κλπ. Παράλληλα, όλοι οι κεντρικοί άθηναϊκοί κινηματογράφοι παρουσίαζαν ταινίες μικρού μήκους και ειδικά «γυρισμένες» γύρω από τó κυκλοφοριακό πρόβλημα, ιδίως στις κεντρικές άσπριές της Άθήνας, όπου ή συμφοράση όχημάτων και πεζών προσέλαβε, τόν τελευταίο ιδίως καιρό, όξυτατη μορφή.

Γενικά, ή «Έβδομάδα της Τροχαίας» και ή έκθεσή της σημειώσανε σημαντική έπιτυχία και τó ενδιαφέρον τού κοινού για τά κυκλοφοριακά προβλήματα άποδείχθηκε ότι ήταν αξιόλογο. Άπειρος κόσμος έπισκέφθηκε την έκθεση και μελέτησε με προσοχή και κατανόηση τίς οδηγίες.

Χαρακτηριστικό δε είναι τó εξής: Κανένα από τά προπαγανδιστικά έντυπα, που μοίρασαν οι άστυφύλακες και οι πρόσκοποι στό κοινό, με οδηγίες για την σωστή κυκλοφορία, δεν βρέθηκε πεταγμένο στούς δρόμους, όπως συνήθως συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις. Τά κράτησαν όλοι ως χρήσιμα και όφέλιμα. Και ήταν πραγματικά χρήσιμα και όφέλιμα αν κρίνουμε από τόν παρακάτω «Δεκάλογο» που δίνουμε ή Διεύθυνση της Τροχαίας σε πεζούς και οδηγούς:

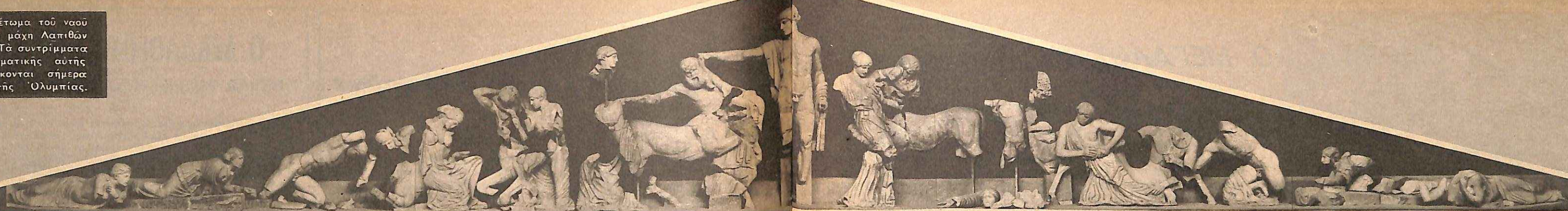
- Πεζοί, να περνάτε πάντοτε από τās διαβάσεις.
- Οδηγοί, να προσέχετε τούς πεζούς εις τās διαβάσεις.
- Τά λεωφορεία θιαν σταματούν, να μη ίστανται πρós τών καθέτων δόων τās όποιες να φράσσουν με τόν όγκον των.
- Τά λεωφορεία να μη κυνηγούν τó ένα τó άλλο κατά τά δρομολόγια των.
- Τά μεγάλου όγκου αυτοκίνητα να σέδωνται τά μικρού όγκου και να μη τά άγνοούν στις στροφές ή στούς δρόμους μεγάλης κινήσεως.
- Οδηγοί τών ταξί: Διά να αποδιώξετε τόν επιβάτην σας, μη σταθμεύετε εις τó μέσον τού δρόμου. Πάντα να πλεονέχετε εις τó πεζοδρόμιον και αν εις τó σημείο που πρόκειται ό επιβάτης να κινήη ύπάσχουν άλλα αυτοκίνητα, δεν χάλασε ό κόσμος αν σταματήσετε λίγα μέτρα πιο κάτω.
- Όργανα της Τροχαίας: Μη δίδετε σήμα έκκλισεως τών πεζών πριν περάση τελείως τó ρεύμα των αυτοκινήτων και πριν σταματήσουν τά ερχόμενα αυτοκίνητα.
- Οδηγοί: Φροντίστε τά φρένα σας και τά φώτα σας να είναι πάντα σε άρίστην κατάσταση. Χρησιμοποιείτε τά κατάλληλα φώτα και να μη τυφλώνετε τούς ανιχνέως ερχόμενους οδηγούς.
- Οδηγοί: Προκειμένου να σιρίγρετε δεξιά ή άριστερά, φροντίσατε να καταλαυδάνετε εγκαίρως τó δεξιόν ή άριστερόν τού δρόμου.
- Οδηγοί: Να είσθε εύγενείς πρός τούς συναδέλφους σας και πρός τούς πεζούς. Πεζοί: Να είσθε εύγενείς πρός τούς οδηγούς. Μη χρησιμοποιείτε λεξιλόγιον και χειρονομίας άπρεπείς, που και προστιόβας και άνωμάλλας προκαλούν και έξευτελίζουν τόν πολιτισμόν μας.

Η ιδέα της «Έβδομάδος της Τροχαίας» ήταν καλή κι άκόμη καλύτερη ή άπήχσή της στόν κόσμο. Άς έλιπίσμε τώρα πώς ή έπιτυχία που σημείωσε στό θεωρητικό μέρος, θα έχη την συνέχεια της και στό πρακτικό. Γιατί τ' αυτοκινητικά δυστυχήματα και άτυχήματα στόν τόπο μας και ιδίως στην πρωτεύουσα δεν είναι λίγα. Συγκριτικά μάλιστα με τόν πληθυσμό και με τόν άριθμό τών όχημάτων που κυκλοφορούν στην Έλλάδα, είναι πολλά. Ίσως πολύ περισσότερα άπ' όσα σημειώνονται σε άλλες μεγαλοπόλεις.

Πάντως μία καλή, μία πολύ καλή άρχή έγινε. Τά συνθήματα που έρριξε ή Τροχαία και οι συμβουλές που έδωσε στόν κόσμο θα μπορούσαν, με λίγη καλή θέληση από μέρους όλων μας, πεζών και οδηγών, να γίνουν συνείδηση και πιστεύω μας, για τά περιορισθή αυτό τó κακό της άναρχίας που παρατηρείται στην κυκλοφορία και προσβάλλει όχι μόνο τόν πολιτισμό μας, αλλά και την σωματική μας άκεραιότητα και ζωή.

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΧΑΛΕΥ, που προκάλεσε τόν παγκόσμιο πανικό κατά την τελευταία έπισκέψή του, στά 1910. Από τó 240 π.Χ., που παρατηρήθηκε για πρώτη φορά, επανέρχεται άδιαλείπτως στη «γειτονιά» μας κάθε έβδομηναπέντε χρόνια, και θα τόν φιλοξενήσουμε πάλι στά 1985. Ο Χάλεϋ είναι από τούς λίγους κομήτες που φαίνονται με γυμνό μάτι.

ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ άέτωμα του ναού του Διός, με τη μάχη Λαπιθών και Κενταύρων. Τα συντρίμματα της άριστουργηματικής αυτής συνθέσεως βρίσκονται σήμερα στο Μουσείο της Όλυμπίας.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Μέσ' άπό λά έρείπια και λά σπασμένα άγάλματα αροβάλλουν άνέσπερες σιούς αιώνες ή Δόξα κ' ή Όμορφιά

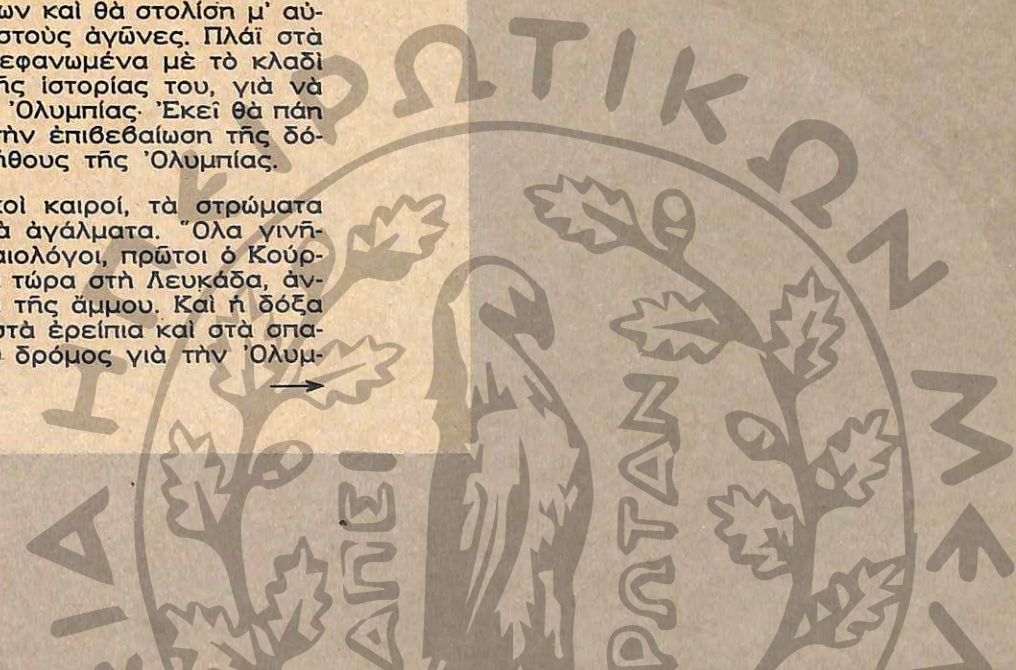
Πρώτα στην Όλυμπία ήταν οι θεοί. Έκεί λατρεύανε τη Ρέα και τον Κρόνο. "Υστερα ήρθε ο άνθρωπος, ή λατρεία του κάλλους, του κορμιού που αγωνίζεται. Ό Οινόμαος, ο βασιλιάς της Πίσσης, είχε κόρη την Ίπποδάμεια. Για χάρη της κόρης του, λέει ο μύθος, ώργάνωνε άρματοδρομίες, όπου προσκαλούσε ν' αγωνιστούνε τα παλληκάρια που γύρευαν νά παντρευτούν την Ίπποδάμεια. Τό καθετί σ' αυτόν έδώ τον τόπο πληρώνεται ακριβά: και ή δόξα και ή ήττα. Οι νικημένοι των πρώτων άρματοδρομιών της Όλυμπίας θα πληρώνουν με τη ζωή τους: Ό Οινόμαος, θα τους σκοτώνη. "Ώσου νά τον σκοτώση κι' αυτόν, νικητής στις άρματοδρομίες, ο Πέλοπας, παίρνοντας γέρας, ως γυναίκα του, την Ίπποδάμεια. Και τό βασίλειο μαζί της.

Μετά τον Πέλοπα θα άρχιση ή δόξα των Όλυμπιακών αγώνων: θα γίνωνται κάθε τέσσερα χρόνια και θάναί, λέει ο Ιστορικός, μία έκφραση της ένότητάς του Έλληνισμού. Έπί αιώνες. Ένα κλαδί έλιάς, που είχε φυτέψει ο Έρακλής, θάναί τό ύψιστο γέρας της

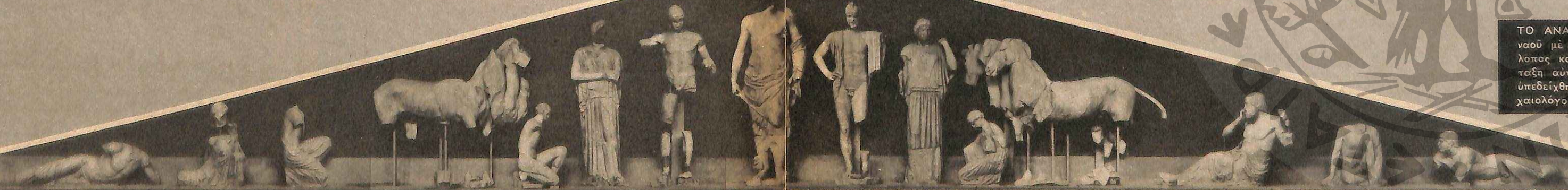
Του άκαδημαϊκού κ. ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ

νίκης. Θα τό όνειρεύονται όλα τα παλληκάρια της Ελλάδας και θα τό τραγουδήση ο Πίνδαρος, θα τό φθονήση ο Νέρων και θα στολίση μ' αυτό τό κεφάλι του, παρ' όλον που θάκη νικηθή στους αγώνες. Πλαίί στα παλληκάρια, τους νικητές της Όλυμπίας, τα στεφανωμένα με τό κλαδί της έλιάς, θα διαβάση ο Έρόδοτος σελίδες της Ιστορίας του, για νά πάρη κ' ή Ιστορία του λάμψη από τη λάμψη της Όλυμπίας. Έκεί θα πάη κι ο ήρωας, ο νικητής της Σαλαμίνας, νά θρη την έπιβεβαίωση της δόξας του μέσ' στην Ιαχή του θριάμβου του πλήθους της Όλυμπίας.

© Ι αιώνες πέρασαν, ήρθαν οι χριστιανικοί καιροί, τα στρώματα της άμμου σκέπασαν τους ναούς και τα άγάλματα. "Όλα γινήκαν γή και τάφος. "Ώσου ήρθαν οι άρχαιολόγοι, πρώτοι ο Κούρτιους και ο Δαίρπελδ, —αυτός που αναπαύεται τώρα στη Λευκάδα, αντίκρυ στη Μαδουρή— και σήκωσαν τα στρώματα της άμμου. Και ή δόξα της Όλυμπίας θρήκε ξανά τη λάμψη της μέσ' στα έρείπια και στα σπασμένα άγάλματα και στις εξαίσιες μετόπες. Ό δρόμος για την Όλυμ-

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ άέτωμα του ναού με την άρματοδρομία Πέλοπος και Οινόμαου. Η κατάταξη αυτή των δύο άετωμάτων ύπεδείχθη από τον διάσημο άρχαιολόγο Έρνέστο Κούρτιους.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ - Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ...

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΕΜΠΑΙΝΑΝ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΟΔΟ, ΤΗΝ ΚΡΥΠΤΗ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΗΡΑΙΟ, ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛ. ΝΑΟΥΣ

πία είναι ένας από τους πιο μυθικούς δρόμους της Ελλάδας. Ο ξένος ταξιδιώτης που θα πάρει για πρώτη φορά αυτό το δρόμο θα έχει μια αθέαστη εικόνα ομορφιάς και μια σύνθεση πλήρη της ελληνικής διάρκειας: απ' τους κλασικούς χρόνους της Ελλάδας ως τους χρόνους των φράγκων και των Τούρκων στην Πελοπόννησο, απ' τους παγανιστικούς ως τους χριστιανικούς καιρούς, ως σήμερα. Μόνο έτσι κοιταγμένος αυτός εδώ ο τόπος βεβαιώνει τη μοίρα του και τη δόξα του: με την αδιάσπαστη ενότητα και τη συνέχεια του Έλληνισμού στους αιώνες των κατατρεγμένων της ιστορίας του, με τα γλυπτά του και με τα φράγκικα κάστρα του, με τους γυμνούς θράχους του και με τις μισοσθραμμένες αγιογραφίες των βυζαντινών καιρών σε έρημα ξωκλήσια, με τους άπλους ανθρώπους των δουνών και των νησιών του, με το τραγούδι του το λυπητερό και το θρύλο του.

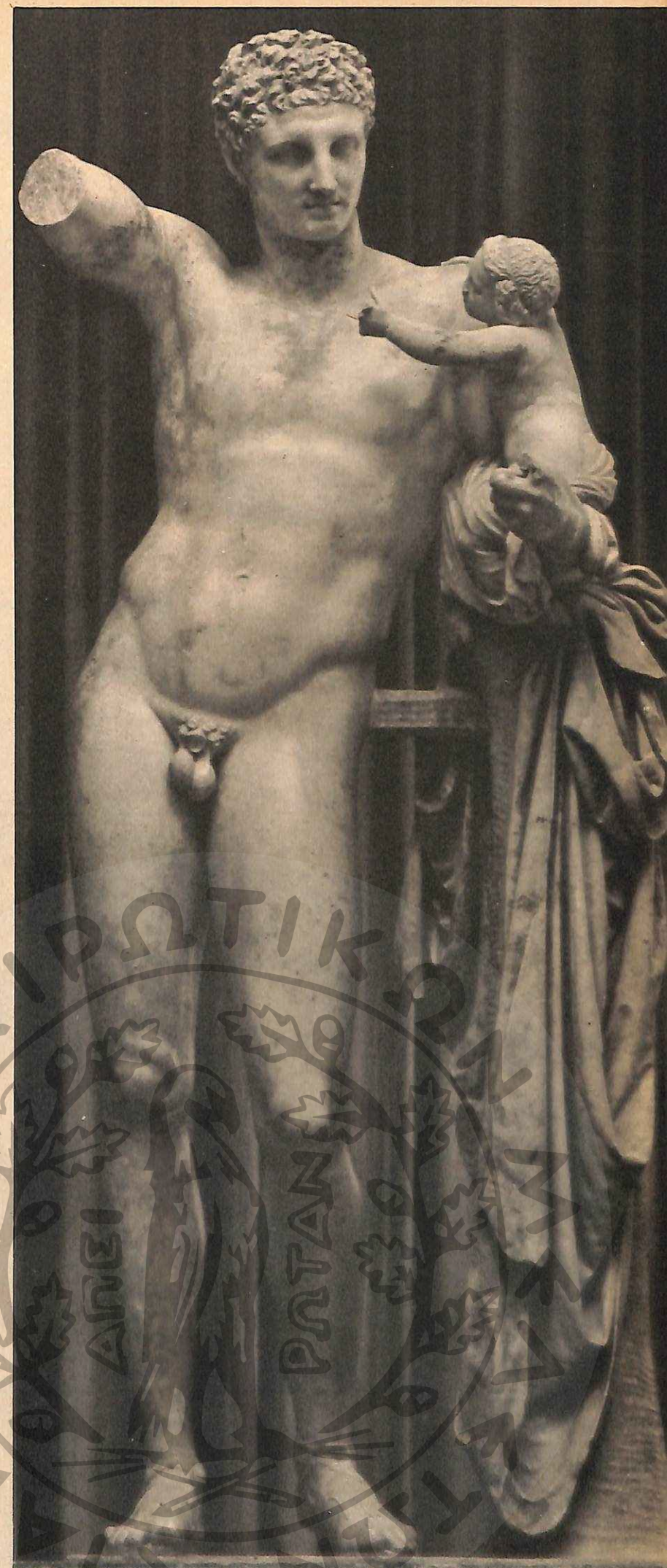
Ο δρόμος απ' την Αθήνα για την Ολυμπία θ' αρχίσει απ' την Ίερα οδό, θα περάσει το Μοναστήρι του Δαφνίου, την Έλευσίνα, το δάσος της Κινέτας, τον Ίσθμο των Κορινθιακών. Τέτιον καιρό, την άνοιξη, οι κορφές του Παναχαϊκού, της Ζήρειας, είναι χιονισμένες, ενώ τα λεμονόδεντρα, χαμηλά κατά τη θάλασσα, έχουν πλημμυρίσει στον άνθό, λουσμένα στο φως. Σ' όλη την εξαίσια γραμμή του Κορινθιακού παίζει αδιάκοπα το τοπίο: οι θράχοι, οι λόφοι, τα φαράγγια, τα κυπαρίσσια, τα ποτάμια, τα νερά. Κι από κει και κάτω, πέρα από την Πάτρα, ο δρόμος που θα τραβήξει κατά το νοτιό του Μοριά θα θυμίσει στον ταξιδιώτη το πώς περάσαν και τί έμεινε απ' τους φράγκους, απ' τα δουκάτα τους, απ' τα καστέλλια τους: έρειπώμενα κάστρα και λίγες λέξεις. Λίγα ονόματα: Χλεμούτσι, Γλαρέντζα, Άνδραβίδα. Και άκοιμητη, όρθια ή ελληνική ψυχή.

Φθάσαμε άργά στην άρχαία Άλτι. Το θράδυ που έπεφτε τόνιζε το θείο τοπίο, τον καιρίο χαρακτήρα του: την άρμονία του ελληνικού μέτρου, την ήσυχια, τη γαλήνη της βεβαιότητας. Καθώς γίνεται στον πλήρη άνθρωπο, καθώς γίνεται για τα μεγάλα έργα της τέχνης, έτσι και για το τοπίο της Άλτεως: Έρχόταν προς έμάς, μάς πλησίαζε με οικειότητα, μάς άφηνε να το άγγίσουμε χωρίς να κάνη τίποτα για να μάς άναστατώση ή να μάς ταραξή. Αυτά είναι τεχνάσματα, άρμόζουν στα κοινά, τα καθημερινά. Και το τοπίο της Άλτεως, το πιο κλασικό τοπίο της Ελλάδας, είχε φτάσει, φορτωμένο απ' το παρελθόν του, στον ύψιστο τόνο, πάνω απ' τα κοινά, τα καθημερινά. Ο Κρόνιος λόφος άριστερά, στο βάθος το ποτάμι ο Κλαδέος, πίσω του οι λόφοι, άντικρουστά στον Κρόνιο ο δίδυμός του λόφος. Πράσινη χλοισμένη γή, πελώρια πεύκα. Και στη μέση αυτής της εξαίσιας άρμονίας ή κοιλάδα των έρειπών, μοναδική, χωρίς να ύπαρχη τίποτα παρόμοιο που να τη θυμίζει. Μέσ' στην Ελλάδα του θρύλου, στην τόση ενότητά της, δεν ύπάρχει, πράγματι, τίποτα που να επαναλαμβάνεται. Όλα είναι άνεπανάληπτα και μοναδικά. Η Ολυμπία δεν θυμίζει τίποτα. Μένει μόνη.

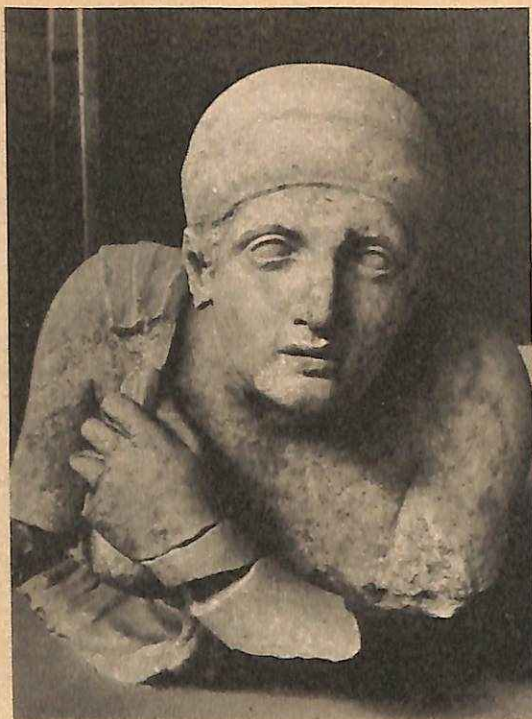
Τι ήσυχια που ήταν! Νύχτωσε. Το πνεύμα του παλιού καιρού ξεκινούσε απ' τα έρειπια του ναού του Διός, απ' τη στοά της Ήχους, απ' τους χώρους των άγώνων και των θησαυρών. Η αίσθηση της ώραιότερης, μιας τουλάχιστον απ' τις ώραιότερες νίκες του άρχαίου Έλληνισμού, γινόταν όλοένα και πιο συγκλονιστική: έδώ, λοιπόν, θριάμβευσε, για πρώτη ίσως φορά στην ιστορία του ανθρώπου τόσο ολοκληρωτικά, ή δύναμη του σωματικού κάλλους, του γερού κορμιού, ή λάμψη της νιότης και της υγείας, ή ύλη που στον άγώνα τον καλόν θα έξαρθή τόσο, ώστε να γίνεται ισότιμη με το πνεύμα. Έδώ θ' άναγκαστούν να ύποκύψουν όλα και να σιγήσουν: τα πάθη των ανθρώπων και των λαών, τα θανάσιμα μίσση, τα συμφύροντα και οι άνταγωνισμοί των πόλεων, ή φωνή ή φοβερή που έρχεται απ' το αίμα γυρεύοντας αίμα. Δεν είναι τυχαίο πώς έδώ στην Άλτι, σ' αυτό το κλασικό τοπίο που ήρεμεί, οι άνθρωποι θ' άποφασίσουν και θα καθιρώσουν την πρώτη, την ίερή έκεχειρία, την πρώ-

ΔΥΟ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ από το θαυμάσιο δυτικό άέτωμα του ναού του Όλυμπίου Διός. Γεμάτη κίνηση και πάθος είναι ή παράσταση της διαμάχης των Λαπιθών με τους άσελγείς άρπαγες των γυναικών τους, τους Κενταύρους. Στη μέση του άετώματος δεσπόζει ή μορφή του Άπόλλωνος, ο άποιος επιβάλλει την τιμωρία στους άνόμους. Άπό τις δυο πλευρές ακολουθούν συμπλεγμένα Κενταύρων, καθώς άρπάζουν τις γυναίκες των Λαπιθών.

ΤΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΚΑΛΛΟΣ στην υπέρτατη πλαστική του έκφραση, ο περιλάλητος Έρμης του Πραξιτέλους. Ήταν μέσα στον σπύλο του Ήραίου και βρέθηκε, στα 1877, άκριβώς στο σημείο που τον είχε δει και ο Πausανίας.

ΘΕΡΑΠΕΝΙΣ αποσύρεται έντρομη από τη μάχη.

τη διεθνή ειρήνη του αρχαίου κόσμου, πού απαγόρευε νά γίνωνται μάχες όσο βαστούσαν οί άγώνες. Είναι κι αυτό ένας ελληνικός θρίαμβος, ένας θρίαμβος του κάλλους στην πλήρη του ένότητα, την ένότητα του πνεύματος με τό σώμα.

Συχνά, μπροστά σ' ένα έξαισιο έργο τέχνης, μπροστά σ' ένα τοπίο μοναδικό, σκέπτεται κανείς πόσο ή όμορφιά είναι ό μεγάλος ήττημένος, στην Ιστορία του ανθρώπου, άφου στάθηκε άνίκηνη νά τον δαμάση, νά τον μερώση, νά του λειάνη τά ένστικτα. Τί άπ' την άγριότητά του μπόρεσε ν' αλλάξει ή όμορφιά, τόση όμορφιά, μέσ' σέ τόσους αιώνες; Έδώ, στην "Άλτι, σ' αυτό τό θείο τοπίο, έδώ πού έστήθηκε κάποτε — έδώ κι όχι άλλοι, όχι στην "Αθήνα— τό πιό ώραιο ίσως μνημείο των Έλλήνων, ό "Όλύμπιος Δίας, έδώ είναι ή πρώτη φορά στη μοίρα του κόσμου πού ή όμορφιά θά νικήση. Δέ νίκησε στην "Ακρόπολη των "Αθηνών, θά νικήση στην "Όλυμπία. Δέν είναι ό χώρος πράγματι ιερός;

Στόν έρημο τοίτο χώρο, τώρα, ύστερα από τόσους αιώνες πολέμων του κόσμου της "Ελλάδας, ύστερα από τόσα τραύματα και έρείπια, στόν έρημο χώρο πλανιέται, ένω ό ήλιος θασιλεύει, ή μνήμη του παλιού θριάμβου, ή σπαραχτική αίσθηση πώς κι αυτός ό θρίαμβος είχε τέλος. Εύτυχως ή "Όλυμπία είναι μακριά άπ' τις λαχανιασμένες, τις πολύθουες πόλεις, έξω άπ' τους θολικούς, τούς εύκολους δρόμους των καρστανιών. "Ετσι μένει όλοκάθαρη, συνήθως έρημη, «μελετώντας» τό παρελθόν, τό μεγαλείο πού πέρασε, τη νίκη πού ύπήρξε. Καθώς περιπατούμε μόνοι, χωρίς άλλη ψυχή ανθρώπου γύρω μας, μέσ' στά έρείπια της "Άλτεως, σά νά πατούμε σέ παρθένο δάσος.

Νύχτωσε, βγήκε τό φεγγάρι πίσω άπ' τά θουνά τά πέρα άπ' τόν Κλαδέο, φώτισε τά νερά του και τούς έδωσε έναν τόνο άσημιού. "Αλλά, πράγματι, χάλασε τά πάντα. "Η "Όλυμπία θέλει τό φώς και τη ζέστη του ελληνικού καλοκαιριού.

Μιά καμπάνα άκούστηκε νά χτυπά άπό

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΑΝΙΚΗΤΟ ΕΦΗΒΟ, ΤΟΝ ΕΡΜΗ, ΤΟ ΚΑΘΕ ΤΙ ΧΑΝΟΤΑΝ: ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΤΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΣΧΗΜΙΑ, Η ΛΑΣΠΗ...

ένα μακρινό ξωκλήσι, έναν Προφήτη "Ηλία. "Ο χριστιανικός τόνος μέσα σ' αυτόν τόν χώρο του παγανισμού, συνέχειά του, θεβαίωση κι αυτός της ελληνικής διάρκειας, ήταν ό πιό νόμιμος.

Χάραζε την άλλη μέρα όταν τά θήματα μας ήρθαν πάλι μέσ' στην "Άλτι. "Ο Προφήτης "Ηλίας συνέχιζε τη θεβαίωση της διάρκειας: ή ειδωλολατρεία, ό χριστιανισμός. "Η καμπάνα χτυπούσε. Θά είχαν λειτουργία. Τά πανύψηλα πεύκα του Κρόνιου ήσύχαζαν, φύλλο δέ σάλευε, άκίνητοϋσαν. Τό καθαρό φώς της μέρας πού άνέτελλε έπεφτε άπάνω τους, πολεμούσε νά τρυ-

ΔΗΙΔΑΜΕΙΑ, παλεύει με τόν άρπαγα Κένταυρο.

πήση την πυκνή τους σύσταση, δέν τό κατάφερνε άκόμα, διαχεόταν στους δγκους τους. "Ηταν σά δύναμη ύγρή. Ψυχή ανθρώπου δέν ήταν γύρω στη γή, ή "Άλτις κοιμόταν. Σ' έναν μοναχικό σπόνδυλο του Ναού του Διός, μέσα από έναν πόρο, φύτρωνε άγριο-χόρταρο. Βρήκε έναν κόκκο γή άποθεμένο ότόν πόρο άπ' τόν άνεμο, εκεί φύτρωσε. Πλάι στό σπόνδυλο ήταν, κομμένος λίγο πάνω άπ' την επιφάνεια της γής, ό κορμός ένός πεύκου. Μιά φτερούγα πουλιού, κορακιού, ήταν πλάι, πάνω σέ μιάν άλλη πέτρα του Ναού. Κι άπό πάνω άπ' τό Ναό τριγυρίζανε, κρίζοντας, δυο-τρία κοράκια. Στό χώρο πού ήταν ό χρυσελεφάντινος Δίας του Φειδία φύτρωναν άγριοχόρταρα μυριστικά της ελληνικής γής.

Πάλι, μέσ' στην αύγινη μοναξιά, άπορροφά τόν φιλήρημο ταξιδιώτη τό νόημα του χώρου, ή λατρεία του κάλλους, του δυνατού κορμού. Τό πνεύμα πού εξέφρασε ή έξαίσια Νίκη του Παιωνίου, τά νεανικά σώματα στά συμπλέγματα των άετωμάτων του Ναού.

Ξημερώνει. "Όταν ό ήλιος άρχισε ν' άνεβαίνει πήγαμε και παρακαλέσαμε τό φύλακκα του Μουσείου νά μάς αφήση νά δοϋμε, σ' αυτή την άπαγορευμένη ώρα, ν' άποχαιρετήσουμε γιά άλλη μιά φορά την όμορφιά και τη δύναμη. Μας είδε, του είπαμε πώς φεύγουμε μακριά, μάς άφησε και μπήκαμε στό Μουσείο.

Τί ήταν αυτό τό δράμα! "Ο ήλιος, καθώς έμπαινε άπ' τό παράθυρο, έπεφτε πάνω στις θείες πτυχώσεις της Νίκης, στηλωμένης ψηλά στό θάθρο της, φώτιζε την κίνησή της, τό μεγαλείο πού ήσύχαζε μ' έναν τρόπο δραματικό. Πλάι της, άριστερά, ή μετόπη με τά μήλα των "Εσπερίδων, πιό πέρα ό γονατιστός άκέφαλος έφηθος, τό θαυμάσιο σώμα του άνατολικού άετώματος. Δεξιά ή γερμένα Λαπιθίδα του δυσμικού άετώματος. Και στό θάθος, πίσω άπ' τη Νίκη, πάνω άπ' τό λάκκο, τη γή πού τόν διαφύλαξε στους χρόνους των θομβαρδισμών και της κατοχής, ό άνίκητος έφηθος του χώρου. "Ο "Ερμής του Πραξιτέλους. Μόνος, τυλιγμένος άπ' την ήσυχία, άπ' τό παρελθόν του, άπ' τη δόξα του, άπ' την όμορφιά του, έστεκε εκεί και τόν φώτιζε τό πρωινό φώς, ή μέρα πού άρχισε, και όλα γύρω του ήταν θεία. Χάνονταν, σήηνανε όλα: οί άνθρωποι, τά πάθη, ή άσχήμια, ή λάσπη. Μέσα σέ μιά μικρότατη αίθουσα, έλάχιστο χώρο, μέσ' στην έρημιά, συμπυκνωνόταν τόσο τρομακτική δύναμη πού σ' έπιανε φόβος, δέος μυστικό. Αυτό θά ήταν πού έσπρώξε τό άγαπημένο παιδί, την κόρη πού ήταν μαζί μας, την έσπρώξε στην αυθόρμητη κίνηση: ένω οί μεγάλοι στέκονταν έκθαμβοι και θουβοί, τό παιδί έσκυψε, γονάτισε. Καί, τρέμοντας έλαφρά, άπόθεσε τά χείλια του στό πόδι του έφήθου του θαύματος έτοιμο νά κλάψη.

ΗΛΙΑΣ ΒΕΝΕΖΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝ: Καί τά 3 γλυπτά άπό τό δ. άέτωμα

ΤΟ ΗΡΑΙΟ ΚΑΘΕΡΠΤΙΖΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΕΠΟΧΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΚΙΟΝΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗΘΗΚΑΝ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ, ΟΠΟΤΕ ΕΦΘΕΙΡΟΝΤΟ ΟΙ ΑΡΧΙΚΩΣ ΕΥΛΙΝΟΙ

ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΨΑΛΛΟΥΝ ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ

Τού συνεργάτου μας κ. ΒΑΣ. ΚΑΖΑΝΤΖΗ

Σέ άλλες σελίδες, ό διακεκριμένος άκαδημαϊκός και λογοτέχνης, κ' έλεκτός μου φίλος κ. Ήλίας Βενέζης, με τό γλαφυρό του ύφος, δίνει μίαν εικόνα τής αιώνιας Όλυμπίας, έτσι πού παρουσιάζεται γαλήνια και πλούσια σ' αίσθητική κληρονομιά, στά μάτια του σημερινού επίσκεπτη.

"Αν είναι επίσκεπτης με φαντασία, άλλο δέν μπορεί νά γυρέψη: "Η Όλυμπία είναι από τους πιό φροντισμένους αρχαιολογικούς μας χώρους. Τό Λεωνίδειον, τό Βουλευτήριον, τό "Ηραϊόν, ή σειρά των Θησαυρών, ό ναός του Διός διαγράφονται καθαρά στην πεντακάθαρη "Αλτι, και στο Στάδιο, μόλις περάσης την Κρυπτή, βρίσκονται άμέσως στην "Αφιετήρια, με τις έντομες της, με τά αυλάκια της, έτοιμη νά υποδεχθί τους δρομείς.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΜΕΙΣ

Δέν έχουν βέβαια ακόμη εκπληρωθί όλα τά δνείρα πού έχει ή Διεύθυνσις "Αρχαιοτήτων γιά τις προσπάθειες πρὸς την "Αλτι.

"Η Όλυμπία περνάει ακόμη από ένα στάδιο μελέτης και προπαρασκευής, κι ό σημερινός "Εφορός, ό κ. Γιαλούρης, πού έχει κάνει σχετικές ειδικές σπουδές στην "Αμερική, έχει στραμμένη την προσοχή του σέ δυό τομείς:

"Από τή μιά μεριά στην συγκόλληση και συμπλήρωση εκατοντάδων κομματιών από τις δυό μετόπες με τους άθλους του "Ηρακλή και τά δυό μεγάλα αετώματα (τήν άρματοδρομία του Οηνομάου με τόν Πέλοπα και την μάχη των Λαπιθών με τους Κενταύρους).

Και, παράλληλα, (άνεπα, άστειρευτή δουλειά, γεμάτη εκπλήξεις, μιά και συχνά άπογοητεύσεις!), στην συνέχιση των άνασκαφών σ' άλλες κοντινές περιοχές, σ' άλλες κατευθύνσεις: "Εκεί σ' ένα λόφο πού τόν λένε Μπάμπες δόκληρη πολιτεία έρχεται σ' όψις τούτον τόν καιρό, μ' εύρηματα μυκηναϊκά, με δόκληρο θαμμένον συνοικισμό, με ναό...

Και παραπέρα ακόμη, σ' ένα άλλο πλάτωμα, είναι ό πανέμορφος χώρος όπου μερικοί έμπνευσμένοι άνθρωποι του τόπου μας, ό Χρήστος Ζαλοκώστας, ό Λέων Μακάς, ό καθηγητής Μαρινάτος, με τή βοήθεια τής Τραπεζής τής "Ελλάδος, σχεδιάζουν τή Νέαν "Αλτι, τό νέο τόπο όπου και πάλι τά νειάτα όλου του κόσμου θα μαζεύονται σ' ένα τίμιο, ύγιη, ειρηνικό συναγωνισμό...

ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΠΕΡΤΕΝ

Σήμερα; Αύριο; Γύρω στην καρδιά του θαράνου Κουμπερτέν, πού αναπαύεται στην πέτρινη λήκυθο, δίπλα σ' όν Όλυμπιακό Βαμό, υπάρχουν σήμερα καρδιές ζωντανές, παλλόμενες, πού διατηρούνε πάντα άσβεστη τή φλόγα την Όλυμπιακή.

"Ο ταξιδευτής πού φθάνει στην Όλυμπία, είτε χειμώνα, είτε καλοκαίρι, βρίσκει ένα χωριό γεμάτο ζωή και κίνηση, με επίγνωση τής σημερινής του άποστολής: Βρίσκει ξενοδοχεία γιά κάθε δαλάντιο και δωμάτια σέ σπιτία πεντακάθαρα, με βελέτζες σέ χρώματα πρόσχαρα, με μυριστικά στις αϋλές.

Και στο μεγάλο ξενοδοχείο, άντικρύ σ' όν "Αλφειό και σ' όν Κλαδέο, πού διατηρεί ακόμη τό παλιό του όνομα («Ξενοδοχείον των ΣΠΑΠ»), βρίσκει, αν είναι χειμώνας, τά τζάκια νά μπουμπουνίζουν με καίόμενες λιόριζες, κι αν είναι καλοκαίρι τις μεγάλες άπλόχωρες θεράντες νά σφύζουν από ζωή κοινωνική, μικρούς και μεγάλους τής Γής σ' άραία συναδέλφωση.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΠΙΚΗΣ ΞΕΝΙΑΣ

Πραγματικά, αυτό τό ξενοδοχείο, πού είναι πιά δεμένο με την τουριστική παράδοση τής Όλυμπίας, έχει ήδη πενήντα έτών Ιστορία. Χτίστηκε σέ μίαν έποχή πού ό Τουρισμός στην "Ελλάδα γι-

νόταν με γροφικό, μιά συχνά επίπονο πρωτογονισμό: Πρίγκιπες και λόρδοι, συγγραφείς διάσημοι και ξένοι πολιτικοί είχαν γιά κύριο μεταφορικό τους μέσο τό γαϊδουράκι.

"Εστησαν λοιπόν οι ΣΠΑΠ ένα μικρό ξενοδοχείο στην αρχή, γιά νά δημιουργήσουν και σιδηροδρομική κίνηση πρὸς την Όλυμπία, κι άργότερα, γύρω σ' ό 1936, ένας από τους πρωτοπόρους τής Ξενίας στην "Ελλάδα, ό "Αλέξανδρος Κοσμόπουλος, τό πήρε και τό μεγάλωσε και, μετά τόν πόλεμο, τό μεγάλωσε ακόμη πιό πολύ, κ' οι διάδοχοί του τώρα τό ξαναμεγαλώνουν.

"Ετσι, σαν πέση τό δράδυ και γυρίση ό επισκέπτης από την άναδρομή του σ' ό Περσάμενα, έχει ό λ' ον τόν καιρό ν' άσχοληθί με τά Τωρινά:

Νέα κορίτσια —Σουηδέζες, Βελγίδες, "Αλεξανδρινές— παίζουν πίκ-πόγκ στο Ισόγειο διπλώματες πίνουν στο «μπάρ» Γερμανοί άρχαιολόγοι εξέταζουν την μικρή βασική βιβλιοθήκη (άλλη ώραία πρωτοτυπία γιά τόν τόπο μας), πού την έπιμελείται και την πλουτίζει προσωπικά ό Ένας από τους συνδιοικήτες, ό δικηγόρος και γνωστός λογοτέχνης τής Θεσσαλονίκης κ. Κώστας Γκουρτσούλης.

Και πάνω στην ταράτσα, κάτω από τόν Έναστρο ούρανό, είναι και πάλι τά νειάτα όλης τής Γής,—ξένοι σπουδαστά από Κολλέγια, από Πανεπιστήμια, γιά τους όποιους έχει στηθί ένας καλοφροντισμένος κοιτώνας, ώστε νά έχουν όλες τις βασικές άνέσεις ενός μεγάλου ξενοδοχείου χωρίς —δυσανάλογες γι' αυτούς— επιβαρύνσεις.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

"Όλο τό χωριό, όλη ή περιοχή ξυπνάει και ζή μ' ένα όνειρο: την "Αναβίωση.

"Ο δήμαρχος, ό "Ασημάκης Καραπαναγιώτης —φιλόλογος ό ίδιος—, ό Θανάσης Κοσμόπουλος, ό ιδιοκτήτης τής «"Αλτεως», —πού έχει κι αυτός μίαν ώραία βιβλιοθήκη και ξέρεi άπ' έξω όλόκληρα χωρία από τόν Βίκελμαν—, ό σταθμάρχης —πού συντηρεί τόν πιό είδυλλιακό σταθμό τής χώρας, πνιγμένον στο πράσινο και σ' ός ροδοδάφνες—, ό άστυνόμος, πού μοιάζει νά είναι πάντα σχεδόν με μεγάλη στολή, οι φύλακες, γλωσσολογιστές και μ' άρτια Ιστορική κατάρτιση, ύποδέχονται τά πλήθη των περιηγητών (κ' είναι φορές πού ό χώρος έχει σέ μιά στιγμή πάνω από χίλιους έπι-

σκέπτες) σαν προπομπούς ενός ακόμη μεγαλύτερου πλήθους πού κάποτε θα σταθί και πάλι σ' ό πρηνή (ούτε τό άρχαίο Στάδιο είχε κερκίδες) γιά νά καμαρώση την "Αλκή σ' όν τόπο πού λατρεύτηκε...

Κι όλο έτοιμάζονται: Τό νέο Μουσείο, πού ζα προβάλλει ακόμη πιό όμορφα τή μορφή του Μυρτίλου, τό προφίλ του Κλαδέου, τις καμπύλες τής "Ιπποδάμειας.

Τό νέο πάρκο, έμπρὸς στο ξενοδοχείο, όλο άνεμώνες και μαγιολούλινδα.

"Ο νέος δρόμος πρὸς την Βυτίνα και την Τρίπολη, μέσα από τοπία σπάνιας όμορφιάς, πού δένει την Όλυμπία με τις δυό άλλες φημισμένες τουριστικές περιοχές τής Πελοποννήσου, την "Αρκαδία και την "Αργολιδοκορινθία.

"Όσο προχωρούμε πρὸς τό Αύριο, τό ύπέρτοχο Χθές τής Όλυμπίας δακλινώνεται, γιά νά γίνη και πάλι με τόν καιρό —ίσως σ' ό χρόνια μας, ίσως σ' ό χρόνια των παιδιών μας— ένα λαμπρότατο Παρόν, τό παρόν τής ξαναζωντανεμένης Όλυμπιάδος, πάλι άντικρύ στο Κρόνιον, πάλι: σ' ός όχθες του Κλαδέου και του "Αλφειού...

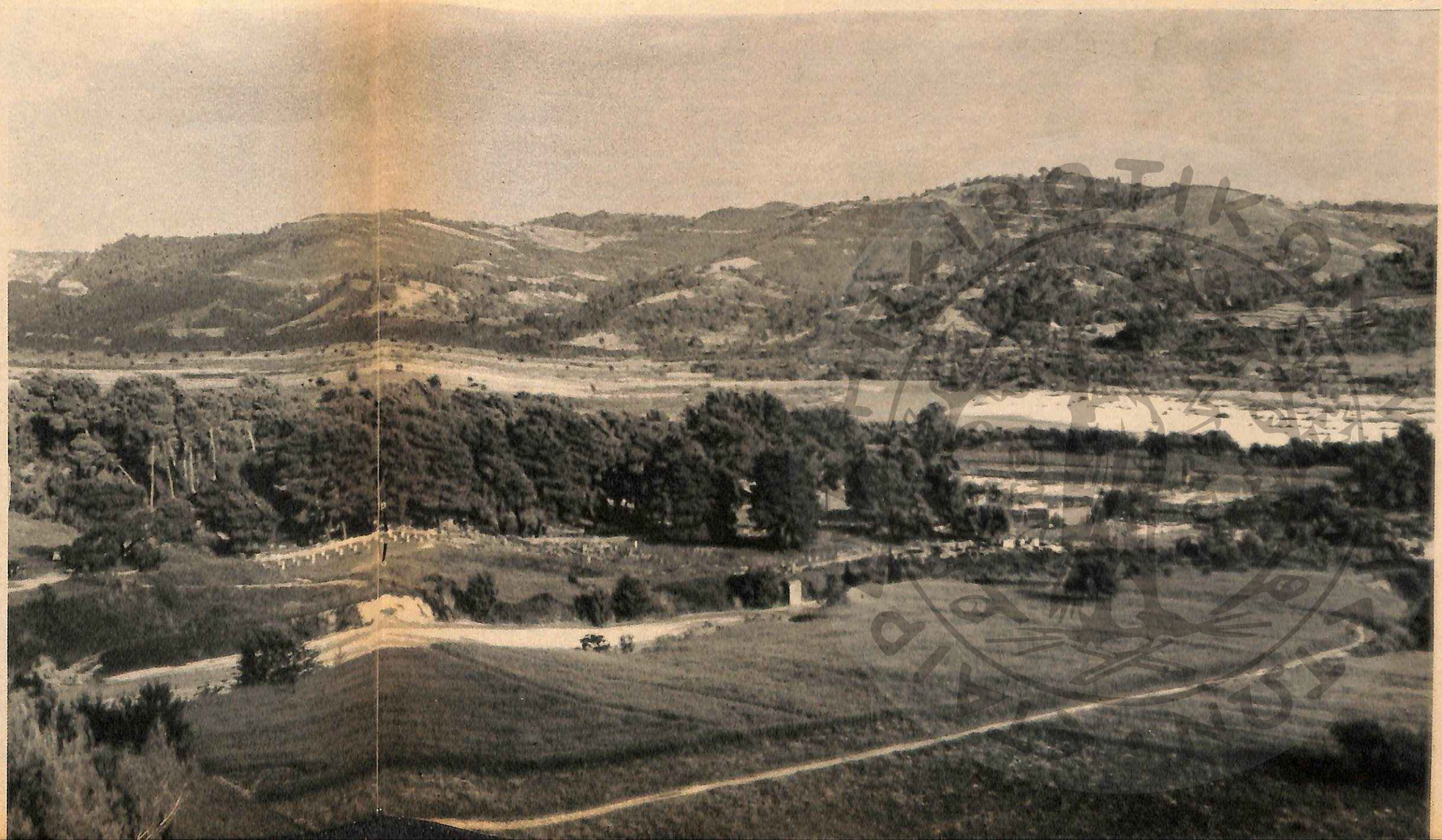
ΒΑΣ. Α. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ άρπάζει την Δηιδάμεια. Γλυπτό από την περίφημη μάχη Λαπιθών και Κενταύρων.

(Φωτογραφίες Π. ΜΥΛΩΦ, Β. και Ν. ΤΟΜΠΑΖΗ)

ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΤΤΟ τό τοπίο τής Όλυμπίας ένέπνευσε, όπως όλος ό έλληνικός χώρος, τή λατρεία του φωτός και του κάλλους. "Επί αιώνες άπέτέλεσε γιά τους διασκορπισμένους σ' ό πέρατα τής Μεσογείου και του Ευζείνου Πόντου "Ελληνες, τόν μεγαλύτερο συνεκτικό κρίκο. "Ο κόσμος από την «καλλιστέφανο» έλαία, πού έφύετο κοντά στο ναό του Διός, έθεωρείτο ή μεγαλύτερη εύτυχία πού μπορούσε ν' άξιωθί ένας θνητός.

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΙΩΝΙΟΥ ήταν στημένη σέ μιά στήλη 9 μέτρων και έδινε την έντύπωση ότι μετεωριζόταν. Κάτω, άναπαράσταση του αγάλματος.

ΤΑΞΙΔΙ ΔΡΟΙ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

“Αίλαρου άπαντούσε μηχανικά, άφρημένα. “Α-ξαφνα πρόσεξε πώς ό χείμαρρος τής φλυαρίας τής κ. Μπαίκερ δέν κατευθυνότανε πιά σ’ αυτήν, αλλά σέ δύο νέους ταξιδιώτες πού κάθονταν πλάι της. Ήταν και οι δύο ψηλοί, ξανθοί. “Ο ένας, μ’ ένα πλατύ, πρόσχαρο χαμόγελο, φαινότανε “Αμερικανός, ό άλλος, ένας τύπος βαρύς, σοβαρός, έμοιαζε Δανός ή Νορβηγός. “Ο Δανός μιλούσε τά έγγλέζικα άργά, διαλέγοντας μέ σχολαστική επίμελεια τις λέξεις του. “Ο “Αμερικανός ήταν όλος χαρά πού θα συνταξίδευε μέ μία συμπατριώτισσά του. Κάποια στιγμή, ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ στράφηκε στην “Αίλαρου, λέγοντας:

—Νά σάς συστήσω τη φίλη μου, την κ. Μπέτερτον. “Ο κύριος...

—“Αντριου Πήτερς. Για τους φίλους, “Αντυ. “Ο άλλος νέος σηκώθηκε, ύποκλήθηκε μονο-ύμματα και είπε:

—Τόρκουιλ “Ερικσον.

—Κ’ έτσι γνωριστήκαμε όλοι τώρα, είπε ή κ. Μπαίκερ ένθουσιασμένη. Και πηγαίνομε όλοι στό Μαρόκο. Τι ώραία! “Η φίλη μου πηγαίνει για πρώτη φορά...

—Κ’ εγώ, είπε ό “Ερικσον, δέν έχω ξαναπάει στό Μαρόκο.

—Ούτ’ εγώ, είπε ό Πήτερς.

Κείνη τή στιγμή, μία φωνή βραχνή άκούστη-κε άπ’ τό μεγάλωνο. Οι έπιβάτες για τό Μαρό-κο — είπε γαλλικά — έπρεπε νά πάρουν τις θέσεις τους στό άεροπλάνο.

“Εκτός άπ’ τόν Πήτερς και τόν “Ερικσον, ή κ. Μπαίκερ και ή “Αίλαρου είχανε άλλους δύο συνταξιδιώτες. “Εναν ψηλόλιγνο Γάλλο και μία καλόγρησά μέ πρόσωπο αυστηρό.

“Ο καιρός ήτανε θαυμάσιος γι’ άεροπορικό ταξίδι. Μέ τήν πλάτη άκουμπισμένη άναπαύο-στό κάθισμά της, μέ τά μάτια μισόκλειστα, ή “Αίλαρου προσπαθούσε νά άποσπάσει τις σκέψεις της άπό τ’ άγωνιώδη έρωτήματα πού τήν βασάνι-ζαν μελετώντας τά πρόσωπα τών συνταξιδιωτών της.

Στην άλλη πλευρά του διαδρόμου, ένα κά-θισμα πιό μπροστά, καθότανε ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ. Στρομπουλή, χαμογελαστή, γεμάτη ζωντάνια, μ’ ένα καπελλάκι βαλμένο στραβά πά-νω στό λουλακιά μαλλιά της, ή κ. Μπαίκερ φυλ-λομετρούσε ένα εικονογραφημένο περιοδικό. Κάθε τόσο έσκυβε και κτυπούσε άπαλά τόν ώμο του κυρίου πού καθότανε μπροστά της — του πρόσ-χαρου “Αμερικανού πού λεγότανε Πήτερς — για νά του πη κανένα άστείο. “Εκείνος κουνούσε ζωηρά τό κεφάλι και γελούσε πλούσια σά νάβρι-σκε τό άστείο πολύ έπιτυχημένο. “Τι εύχάριστοι και συμπαθητικοί είναι οι “Αμερικάνοι», σκεπτό-τανε ή “Αίλαρου, «δέν μοιάζουν μ’ έμάς, τους μο-νοκόμματος “Εγγλέζους». Δύσκολα θα μπορού-σε, λόγου χάρη, νά φαντασθή κανείς τη μίς Χέδε-ριγκτον νά κουβεντιάζει τόσο άνετα μ’ έναν άγνωστο συνταξιδιώτη της, άκόμη κι άν αυτός τύχαινε νά είναι συμπατριώτης της. Ούτε όμως κ’ εκείνος θα άνταποκρινότανε στις έκδηλώσεις της μέ τόσο άφέλεια.

Λοζά άπέναντί της καθότανε ό Νορβηγός, ό “Ερικσον.

Τά βλέμματά τους συναντήθηκαν. “Ο “Ερικ-σον έκανε μία μικρή, μονοκόμματη ύπόκλιση και, σκύβοντας λιγάκι, τής πρόσφερε τό περιοδικό πού μόλις είχε διαβάσει κ’ είχε άκουμπήσει στό

γόνάτά του. “Η “Αίλαρου τό πήρε και τόν εύχα-ρίστησε. Πίσω άπ’ τόν “Ερικσον ήτανε τό κά-θισμα του μελαχρινού Γάλλου. Είχε άπλωμένα τά πόδια του κ’ έμοιαζε νά κοιμάται.

“Η “Αίλαρου γύρισε τό κεφάλι και κοίταξε πάνω άπ’ τόν ώμο της. “Ακριβώς πίσω της καθό-τανε ή καλόγρησά, άκίνητη, μέ τά χέρια σταυρω-μένα πάνω στό γόνατά. Τά μάτια της αντίκρυ-σαν τό βλέμμα τής “Αίλαρου άνέκφραστα.

“Εξη άνθρωποι, συλλογίζοντανε ή “Αίλαρου, “εξίδευν μαζί για λίγες ώρες, ό καθένας μ’ έ-να διαφορετικό σκοπό, ό καθένας άκολουθώντας τό δικό του δρόμο. “Υστερ’ άπό λίγες ώρες, οι άνθρωποι αυτοί θα χωρίζονταν για νά μήν ξανα-συναντηθούν ίσως ποτέ πιά.

“Εκλεισε τά μάτια και ξέχασε τους συντα-ξιδιώτες της. “Ο νοός της ξαναγύρισε στις δη-γίες πού είχε πάρει. Τής είχαν πη νά γυρίση στην “Αγγλία! Μά αυτό ήταν τρέλλα! “Η μή-πως δέν τής είχαν έμπιστοσύνη; Μήπως είχε παραλείψει νά πη κάτι ή νά κάνη κάτι πού θα έκαινε ή πραγματική “Ολίβια; “Η “Αίλαρου ά-ναστένναξε. “Εκάνω ό,τι μπορώ», σκέφτηκε, «άν άποτύχω... άπέτυχα. Τό λάθος δέ θάταν δικό μου».

Ξάφνου, μία άλλη σκέψη άναπήδησε στό μυα-λό της. “Ο “Ανρύ Λωριέ ήξερε πώς ή βρετανική άσττυνομία παρακολουθούσε τις κινήσεις τής “Ο-λίβιας Μπέτερτον. Ήταν κάτι πού τό περίμενε και δέν είχε άπορρήσει διόλου όταν ή “Αίλαρου του έμπιστευθήκε την ύπόνοιά της. Μήπως ή ά-πότομη έπίστομότητά της κ. Μπέτερτον στην “Αγ-γλία είχε σκοπό νά ρίξη στάχτη στό μάτια τής Σκότλαντ Γυάρντ; Νά τήν κάνη νά πιστέψη πώς ή κ. Μπέτερτον δέν είχε έρθει στό Μαρόκο για νά «έξαφανισθή» όπως ό άντρας της;

Θά έφευγε για τήν “Αγγλία μέ άεροπλάνο τής “Αίρ Φράνς, και έά περνούσε πρώτα άπ’ τό Παρίσι. Και ίσως, στό Παρίσι...

Μά ναι, πώς δέν τό είχε σκεφτή ως τώρα; Στο Παρίσι είχε έξαφανιστή ό Τόμ Μπέτερτον. Πόσο του εύκολο νά σκηνοθετηθή μία έξαφάνιση εκεί! “Ισως ό Τόμ Μπέτερτον νά μήν είχε φύγει ποτέ άπ’ τό Παρίσι. “Ισως...

Καταπονημένη άπό τήν άκαρπη προσπάθειά της νά βρη άπάντηση στό προβλήμα πού τήν άπασχολούσαν, ή “Αίλαρου άποκοιμήθηκε. Ξύπνη-σε, μισοκοιμήθηκε πάλι, ξαναξύπνησε, έρριξε μία άδιάφορη ματιά στό περιοδικό πού κρατούσε στό χέρια της. “Αξαφνα πρόσεξε πώς τό άερο-πλάνο κατέβαινε όλο και πιό χαμηλά, κάνοντας βόλτες κυκλικές πάνω άπ’ ένα ώρισμένο σημείο. Κοίταξε τό ρολόγι της. “Ηταν άκόμη πολύ νω-ρίς για νά έχουν φτάσει σδόν προορισμό τους “Εξάλλου, κανένα άεροδρόμιο δέν φαινότανε κάτω χαμηλά.

Για μία στιγμή, μία άόριστη άνησυχία τήν κυριέψε. “Ο λιγνός, μελαχρινός Γάλλος σηκώ-θηκε, χασμουρήθηκε, τέντωσε τά χέρια του και είπε κάτι γαλλικά πού ή “Αίλαρου δέν τό κατά-λαβε. “Ο “Ερικσον όμως έσκυψε άπ’ τό κάθισμά του και ρώτησε:

—Φαίνεται πώς θα προσγειωθούμε έδώ... αλλά γιατί;

“Η κ. Κάλβιν Μπαίκερ γύρισε τό κεφάλι της και χαμογέλασε στην Αίλαρου.

Τό άεροπλάνο πετούσε όλοένα χαμηλότερα πάνω άπό μία έκταση πού φαινότανε έρημη. Κα-

νένα χωριουδάκι, κανένα σπίτι, πουθενά. “Υστερ’ άπό λίγο οι ρόδες του άκούμπησαν μ’ ένα δυνα-τό τίναγμα στη γη κι άφού κύλησαν χοροπη-δώντας πάνω σέ άνώμαλο έδαφος, έμειναν άκί-νητες. Τό άεροπλάνο είχε προσγειωθή στη μέση μιάς έρήμου.

«Νά έπαθε άραγε μαμμιά βλάβη ή μηχανή;» άναρωτήθηκε ή “Αίλαρου. «“Η νά τελείωσε ή βενζί-νη;» “Ο πιλότος, ένας νόστιμος μαυριδερός άν-τρας, δγήκε άπ’ τόν θάλαμό του και προχωρώντας στό διάδρομο, είπε:

—Παρακαλώ νά κατεβήτε όλοι.

Ανοίξε τήν πίσω πόρτα, κατέβασε μία χα-μηλή σκάλα και περίμενε νά περάσουν όλοι οι έπιβάτες άπό μπροστά του. “Ενας δυνατός άνε-μος πού φυσούσε άπ’ τά βουνά πού διαγράφονταν πέρα στό βάθος, έκανε τη μικρή συντροφιά νά ργίση άπ’ τό κρύο. Τά βουνά —πρόσεξε ή “Αίλαρου — ήτανε σκεπασμένα μέ χιόνι κ’ είχα-νε μία παράξενη όμορφιά. “Ο πιλότος κατέβηκε τελευταίος άπ’ τό άεροπλάνο και είπε γαλλικά:

—Είσαστε όλοι έδώ; Ναι. Λυπούμαι πολύ

πού θ’ άναγκαστήτε ίσως νά περιμένετε λιγάκι...

“Αλλά όχι, τό βλέπω νάρχεται.

“Εδειξε μέ τό χέρι ένα μαύρο σημαδάκι στόν όρίζοντα, πού όσο πλησίαζε, μεγάλωνε.

—Μά τι συμβαίνει; Γιατί προσγειωθήκαμε

έδώ; Πόση ώρα πρέπει νά μείνωμε; ρώτησε ή “Αίλαρου σαστισμένη.

“Ο Γάλλος ταξιδιώτης είπε άμέσως:

—“Ερχεται ένα αυτοκίνητο νά μάς πάρη.

—Χάλασε τό μωτέρ; ρώτησε πάλι ή “Αίλαρου.

“Ο “Αντυ Πήτερς χαμογέλασε ξένιαστα.

—Δέ νομίζω. Τό μωτέρ άκούγότανε πολύ

κανονικά. “Οπως κι άν έχη τό πράγμα, κάποια βλάβη θέλουν φαίνεται νά έπισκευάσουν.

“Η “Αίλαρου τά είχε κυριολεκτικά χαμένα.

—Μπρρρ, ψύχρα πού κάνε! Ψιθύρισε στό πλάι της ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ. Αυτό είναι τό δυσάρεστο σέ τούτο τό κλίμα. “Ολη μέρα λού-ζεσαι σδόν ήλιο και μόλις σουρουπάση, παγώνεις.

“Ο πιλότος κάτι μουρμούρισε άνάμεσα στό δόντια του. “Η “Αίλαρου νόμισε πώς άκουσε τη φράση: “Πάντοτε αυτές οι άνυπόφορες καθυστε-ρήσεις».

“Ενα μεγάλο καμión έρχότανε πρós τό μέ-ρος τους μέ ήλιγγιώδη ταχύτητα. Μ’ ένα έκκα-φαντικό τρίξιμο τών φρένων, σταμάτησε κοντά στη μικρή συντροφιά. Μόλις ό σωφέρ πήδηξε κά-τω, ό πιλότος τόν πλησίασε κι άρχισε νά του μι-λάη θυμωμένα. Μέ μεγάλη άπορία, ή “Αίλαρου άκουσε τήν κ. Κάλβιν Μπαίκερ νά λήη γαλλικά, μέ ύφος έπιτακτικό:

—“Αφήστε τά λόγια. Δέν χρειάζονται συζη-τήσεις. Θέλομε νά φύγωμε άπ’ έδώ μία ώρα άρχητερα.

“Ο σωφέρ άναστήκωσε τους ώμους, σκαρφά-λω-σε στό καμión και κατέβασε τό πίσω μέρος. Μαζί μέ τόν πιλότο και μέ τη βοήθεια του Πή-τερς και του “Ερικσον, ξεφόρτωσαν ένα μεγάλο κιώτιο και τό άκούμπησαν χάμω. “Αν έκρινε κανείς άπ’ τήν προσπάθεια πού έμοιαζει νά κα-ταβάλλουν, τό κιώτιο έπρεπε νά ήτανε πολύ βα-ρύ. “Η κ. Κάλβιν Μπαίκερ άκούμπησε τό χέρι της στό μπράτσο της “Αίλαρου και, άκριβώς τη στιγμή πού ό σωφέρ έτοιμαζότανε νά βγάλη τό σκέρασμα τής κασόνας, είπε:

—“Εγώ στη θέση σας δέ θα κοίταζα, άγα-πητή μου. Τό θέαμα δέν είναι διόλου εύχάριστο.

Τράβηξε τήν “Αίλαρου παράμερα, άπ’ τήν άλλη πλευρά τού καμιονιού. “Ο Γάλλος κι ό Πή-τερς πήγαν μαζί.

—Μά τι κάνουν εκεί; ρώτησε ό Γάλλος.

—Είστε ό δρ. Μπαρρόν; είπε ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ.

“Ο Γάλλος ύποκλήθηκε.

—Χαίρομαι πολύ πού σάς γνωρίζω, είπε ή κ. Μπαίκερ, άπλώνοντας τό χέρι της για νά τόν χαιρετήση σά νάτανε ή οικοδέσποινα πού καλω-σώριζε έναν ξένο στό πάρτυ της.

—Μά δέν καταλαβαίνω, είπε ή “Αίλαρου σαστισμένη. Τί έχει μέσ’ στην κάσσα πού είναι προτιμότερο νά μη τό δούμε;

“Ο “Αντυ Πήτερς γύρισε και τήν κοίταξε μέ ύφος σκεπτικό. «“Εχει εύχάριστο πρόσωπο», σκέφτηκε ή “Αίλαρου. «“Η φυσιογνωμία του έχει κάτι τό άνυπόκριτο πού σου έμπνέει έμπιστοσύ-νη».

—“Εγώ ξέρω τί είναι, προθυμοποιήθηκε νά τής εξηγήση ό Πήτερς ήρεμα. Μού τό είπε ό πιλότος. Δέν είναι εύχάριστο βέβαια, αλλά τί νά

γίνη, άφού είναι άπαραίτητο. Τό κιώτιο είναι γεμάτο πτώματα.

—Πτώματα!

“Η “Αίλαρου τόν κοίταζε έμβρόντητη.

—“Ω, δέν πρόκειται για καμιά όμαδική δολοφονία ή κάτι πέτιο, τήν καθησύχαζε ό Πή-τερς χαμογελώντας. Τά πτώματα αυτά έχουν παραληφθή έπίσημως, μέ όλες τις διατυπώσεις, για μέλχη —έπιστήμονική μελέτη, ξέρετε.

“Αλλά ή “Αίλαρου εξακολουθούσε νά τόν κοι-τάζει μέ μάτια όρθάνοιχτα.

—Δέν καταλαβαίνω, ψιθύρισε.

—“Α. Βλέπετε, κυρία Μπέτερτον, έδώ είναι τό τέρμα τού ταξιδιού. Τού ένός ταξιδιού, θέλω νά πώ.

—Τό τέρμα;

—Μάλιστα. Θα φορτώσουν τά πτώματα στό άεροπλάνο. Πριν όμως φύγωμε μέ τό καμión ό πιλότος θα βάλη φωτιά. “Από μακριά, θα δούμε τις φλόγες ν’ άνεβαίνουν ψηλά σδόν ούρανό. “Ε-να άκόμη άεροπλάνο θα έχη πέσει φλεγόμενο και «κανείς άπ’ τους έπιβάτες δέ θα έχη σωθή».

—Μά γιατί; Αυτό είναι τρέλλα!

Τόν λόγο πήρε τώρα ό δρ. Μπαρρόν. Στρά-φηκε στην “Αίλαρου.

—Μη μου πητε πώς δέν ξέρετε πού πηγαί-νομε;

“Η κ. Μπαίκερ είπε εύθυμα:

—Και βέβαια ξέρει. Μόνο πού δέ θα τό πε-ρίμενε ίσως τόσο γρήγορα.

“Εγινε μία μικρή σιωπή. “Η “Αίλαρου κοίταξε όλόγυρα.

—Θέλετε νά πητε... όλοι μας; ρώτησε.

—“Ολοι, άποκρίθηκε ό Πήτερς ήρεμα. Εί-μαστε συνταξιδιώτες.

“Ο Νορβηγός κούνησε τό κεφάλι μέ σχεδόν φαντατικό ένθουσιασμό.

—Ναι, είμαστε όλοι συνταξιδιώτες, φώναξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο

Ο πιλότος πλησίασε. “Ωρα νά πηγαίνωμε, είπε. Κάντε γρήγο-ρα, παρακαλώ, γιατί άργήσαμε κ’ έχο-με άκόμη πολλή δουλειά.

Για μία στιγμή ή “Αίλαρου ώπισθοχώρησε τρομαγμένη. “Επιασε νευρικά τό λαίμό της. Κά-τω άπ’ τήν πίεση τών δακτύλων της, τό μαργα-ριταρένιο κολλié πού φορούσε έσπασε και μερικές χάντρες κύλησαν χάμω. Τις μάζεψε μηχανικά και τις έβαλε στην τσέπη της.

Μπήκαν όλοι στό καμión. “Η “Αίλαρου κάθησε σ’ έναν μακρύ πάγκο, μέ τήν κ. Μπαίκερ άπ’ τη μία μεριά και τόν Πήτερς άπ’ τήν άλλη. Γυρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Εικονογράφους Χρ. Κουσέντου

“Υστερα άπό λίγο τρεις Μαροκινές γυναίκες καθόνταν στην στέγη του σπιτιού και κουβεντιάζαν ήσυχα.

της ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

“Ενας άτομικός έπιστήμων, ό δρ Μπέτερτον, ό όποιος εργαζότανε στό κέντρο άτομικών έρευνών στό Χάρ-γουελ, έξαφανίζεται μυστηριωδώς κατά τη διάρκεια ενός έπιστημονικού συνεδρίου στό Παρίσι. “Η Σκώτ-λαντ Γυάρντ, μέ τόν συνταγματάρχη Τζέσσον επί κε-φαλής, επιχειρεί μάταια ν’ άνακαλύψη τά ίχνη του. “Ο Τζέσσον άνακρίνει τήν κ. Μπέτερτον, προσπαθώντας νά τής άποσπάση καμιά πληροφορία, αλλά δέν κα-τορθώνει νά μάθη τίποτε άπολύτως. “Η κ. Μπέτερτον του λέει μόνον ότι ό γιστρός της τη συμβούλευσε νά κάνη ένα ταξίδι για νά συνέλθη άπ’ τόν κλονι-σμό και τού άναγγέλλει τήν προσεχή άχώρησή της. “Ο Τζέσσον άποφασίζει ν’ άκολουθήση τήν κ. Μπέτερτον στό ταξίδι της. “Υστερ’ άπό μία έβδομάδα, τήν ίδια άκριβώς μέρα πού φεύγει άπ’ τό Λονδίνο ή κ. Μπέτερ-τον, ξεκινά άπ’ τήν άγγλική πρωτεύουσα κ’ ένα άλλο πρόσωπο, ή “Αίλαρου Κρέιβεν. “Η “Αίλαρου έχει περίπου τήν ίδια ήλικία μέ τήν κ. Μπέτερτον και τά ίδια πυρ-ρόξανθα μαλλιά. “Η άμίχλη τήν άναγκάζει ν’ άλλάξη τό πρόγραμμα τού ταξιδιού της και νά πη στην Κα-ζαμπλάνκα μέ άλλο άεροπλάνο άπ’ εκείνο μέ τό όποιο έπρόκειτο νά ταξιδέψη. Στην Καζαμπλάνκα, μαθαί-νει πώς τό άεροπλάνο πού έχασε, τσακίστηκε και πώς όλοι σχεδόν οι έπιβάτες του σκοτώθηκαν. “Α-πελπισία τήν κυριέει. “Απελπισία, γιατί ή “Αίλα-ρου Κρέιβεν είναι τόσο άπογοητευμένη άπ’ τη ζωή της πού βλέπει τόν θάνατο σάν άπολύτρωση. “Απο-φασίζει τότε ν’ αυτοκτονήση. Τό ύφος όμως και ή στάση της προκαλούν τήν προσοχή τού συνταγματάρ-χη τής Σκότλαντ Γυάρντ Τζέσσον πού, παρακολου-θώντας τήν κ. Μπέτερτον, έφτασε κι αυτός στην Κα-ζαμπλάνκα. “Ο Τζέσσον, ό όποιος ξέρει ότι ή κ. Μπέτερτον ύστερ’ άπ’ τό άεροπορικό δυστύχημα βρί-σκεται έτοιμοθάνατη σ’ ένα νοσοκομείο στην ίδια πόλη, συλλαμβάνει τότε ένα τολμηρό σχέδιο: Νά προτείνη στην “Αίλαρου Κρέιβεν νά άποκαταστήση τήν κ. Μπέτερτον στη συνέχεια του ταξιδιού της. Πλη-σιάζει τήν “Αίλαρου και της λέει ότι, άφού έτσι κι άλ-λιάς είναι άποφασισμένη νά αυτοκτονήση, δέν έχει νά χάση τίποτε άν προσφέρη τη ζωή της για κάποιο σκοπό. “Η “Αίλαρου δέχεται. Μτά μερικές μέρες έπι-στρέφει στό ξενοδοχείο, παριστάοντας πια τήν κ. Μπέτερτον. “Εκεί γνωρίζεται μέ μία “Αμερικανίδα πε-ριηγήτρια, τήν κ. Κάλβιν Μπαίκερ, μία “Εγγλέζα, τήν μίς Χέδεριγκτον, κ’ έναν πέμπλοτου και μυστηριώδη Λεβαντίνο, τόν κ. Σίντρα.

8

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο

Στη μικρή αίθουσα άναμονής του άεροδρο-μίου, οι έπιβάτες περίμεναν σχεδόν μισή ώρα τώρα. “Η κ. Κάλβιν Μπαίκερ, πού είχε άποφασίσει νά συνοδέψη τήν “Αίλαρου στό Μαρό-κο, δέν είχε παύσει στιγμή νά φλυορή. “Η

«ΑΝΑΠΑΥΤΗΡΙΟ» από μέταλλο και πλαστική ύλη, για την πλάτη της Κόλλην, με το «σκιάδιό» του

Χαρήτε τον Ήλιο

Έπαναστατικοί συνδυασμοί ανέσεων για την καινούργια σαιζόν της πλάζ

ΣΤΡΩΜΑ, ΜΑΞΙΛΑΡΙ, ΜΠΕΡΤΑ, ΟΜΠΡΕΛΛΑ, ΣΕΝΤΟΝΙ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟ ΤΑΓΑΡΑΚΙ

Μαζί με τα μπάνια που θ' αρχίσουν σε λίγο, θα γεμίσουν πάλι οι ακρογιαλιές από εκείνους κ' εκείνες που έννοούν να γίνουν, κατά το κοινώς λεγόμενο, «μαυροτσούκαλα». Πραγματικά, η ηλιοθεραπεία κατακτά καθημερινά ολοένα και περισσότερους πιστούς, σε σημείο που να έχει κινητοποιηθεί η ερευνητικότητα των διαφόρων επιχειρήσεων και σήμερα να λανσάρωνται στην αγορά, εκτός από τα ποικιλώνυμα προφυλακτικά λάδια, και ένα σωρό αντικείμενα προωρισμένα να καταστήσουν την παραμονή κάτω από τις φλογερές ακτίνες του ήλιου περισσότερο εύχρηστη.

«Πέρασε η εποχή που άρκούσε μια σκέτη πετσέτα και, το πολύ, μια έφημερίδα στο κεφάλι, άνεκοίνωσε ένας ενδιαφερόμενος ξένος οίκος, ο οποίος και επεστράτευσε δυο χαριτωμένες μπαλαρινούλες, τις δεκαεννιάχρονες Σάλλυ Άνταμς και Κόλλην Μπένετ, για να λανσάρουν τα προϊόντα του.

Σήμερα και η πλάζ θέλει τις ανέσεις της. Το κορμί δεν επιτρέπεται να κυλιέται στην καυτερή άμμο, τη στιγμή που υπάρχουν ειδικά «στρώματα», που το ένα τους άκρο φουσκώνει και γίνεται μαξιλάρι, ή που ξεφουσκώνουν τελείως και μπορεί κανείς να τα χρησιμοποιήσει σαν μπερτές πάνω από το μαγιά. Και πάλι, αν δεν θέλη ούτε μπερτές, μπορεί να τα βάλη... στην τσέπη του, γιατί, τα λεπτότατα υλικά από τα οποία είναι κατασκευασμένα, επιτρέπουν να διπλώνουν και να καταλαμβάνουν ελάχιστο χώρο. Το ίδιο πάλι στρώμα ή μαξιλάρι ή μπερτέ, άμα γυριστή από μέσα, παρουσιάζει μιαν άσπρη επιφάνεια που αντανάκλαζε όλη τη ζέση και χρησιμοποιείται χωρίς καμιά δυσκολία σαν ένα δροσερότατο... σεντόνι.

Αλλά οι συνδυασμένες αυτές ευκολίες δεν φθάνουν. Παράλληλα υπάρχουν, στη διάθεση των πελατών, και μικρά «ακουμπητήρια» για το κεφάλι, που δεν είναι μεγαλύτερα από την καρέκλα μιας κούκλας. Παρ' όλα αυτά, είναι αρκετά εξυπνάδα επινοημένα ώστε να κρατάν και μια ομπρέλλα, το ίδιο μικροσκοπική, που σκιάζει ίσα-ίσα το πρόσωπο. Και με τόσες ανέσεις, τί γλυκύτερο υπάρχει από έναν υπνάκο, κάτω από το λιπύρι; Αλλά ο ύπνος θέλει ναούρισμα, δηλαδή, μουσική. Ένα μικρό ραδιόφωνο, που λανσάρει, επίσης, ο ίδιος οίκος, θεωρείται το απαραίτητο συμπλήρωμα για τη συλλογή των εξαρτημάτων μιας άνετης ηλιοθεραπείας.

ΑΦΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΗΝ ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ, η Σάλλυ, ξεφουσκώνει τώρα το μαξιλαράκι που προστάτεψε τα μαλλιά της από την άμμο και ξεκούρασε το κεφάλι της. «Όταν το διπλώσει, δεν θα είναι μεγαλύτερο απ' ό,τι χρειάζεται για να χωράει μέσα στη χούφτα της. Χάρη στα ελαφρά και εύλυγα υλικά από τα οποία είναι κατασκευασμένα τα διάφορα αντικείμενα, που κάνουν απολαυστική την παραμονή κάτω από τον φλογερό ήλιο, μια κοπέλα μπορεί να ξεκινήσει για την πλάζ κουβαλώντας όλα τα απαραίτητα —και μαξιλάρι και στρώμα και ομπρέλλα και ραδιόφωνο— μέσα σ' ένα μικρό σακούλι.

ΤΑ ΑΝΟΙΚΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ και κυρίως το κίτρινο κυριαρχούν στα διάφορα αντικείμενα της εύχρηστης ηλιοθεραπείας, που παρουσίασαν οι δυο χαριτωμένες μπαλαρινούλες. Κίτρινο με μαύρη γρανιτούρα είναι και το παράξενο αυτό καπέλλο που ανοιγοκλείνει σαν ομπρέλλα. Αφού χρησιμοποιηθεί μπορεί να διπλωθεί και να καταλάβει ελάχιστο χώρο μέσα στην τσάντα.

(Φωτ. Camera Press)

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

Διήγημα του Ο. ΧΕΝΡΥ

Ο άστυνομικός ανέβαινε τη λεωφόρο με μεγαλοπρέπεια. Η μεγαλοπρέπεια του είχε γίνει συνήθεια και δεν ωφειλόταν σε επίδειξη γιατί οι διαβάτες ήταν λίγοι. Η ώρα ήταν 10 το βράδυ, μα ο ψυχρός άνεμος κ' η ψιλή βροχούλα είχαν αδειάσει τους δρόμους.

Όταν έφθασε στη μέση κάποιου τετραγώνου, ο άστυνομικός άγνοορησε ξαφνικά το δῆμα του. Στην πόρτα ενός σκοτεινού καταστήματος σιδε-ρικών, ένας άνθρωπος ήταν άκουμπισμένος, μ' ένα τσιγάρο στο στόμα του, που δεν τόχε ακόμα ανάψει. Καθώς ο άστυνομικός προχώρησε προς το μέρος του, ο άνθρωπος μίλησε γρήγορα:

—Μην ανησυχείτε κύριε άστυφύλαξ, είπα, περιμένα εδώ κάποιον φίλο. Πρόκειται για ένα ραντεβού που δώσαμε πριν από είκοσι χρόνια... Σας φαίνεται λίγο παράξενο, έ; Καλά, λοιπόν, θα σας το εξηγήσω αν θέλετε να βεβαιωθείτε πως λέω την αλήθεια. Έκείνη την εποχή υπήρχε ένα εστιατόριο στο σημείο όπου βρίσκεται τώρα αυτό το μαγαζί — το «Μεγάλο Έ-στιαστόριο του Τζό Μπράντυ».

—Υπήρχε μέχρι πριν από πέντε χρόνια, είπε ο άστυνομικός, τότε το γκρέμισαν.

Ο άνθρωπος άναψε το πούρο του. Το φως του σπέρτου έβριξε ένα ωρό πρόσωπο, με τετράγωνο πηγούνι και ζωγρά μάρτια, και μια μικρή ούλη κοντά στο δεξί του φρύδι. Η καρφίτσα του κασκόλ του είχε ένα μεγάλο, χα-ραγμένο διαμάντι.

—Σαν άπόψε, πριν από είκοσι χρόνια, είπε ο άνθρωπος, έτρωγα εδώ στο «Μεγάλο Έστιαστόριο του Τζό Μπράντυ» με τον Τζίμμου Ουέλλας, τον καλύτερό μου φίλο και τον καλύτερο άνθρωπο του κόσμου. Κι' αυτός κ' εγώ είχαμε μεγαλώσει εδώ στη Νέα Ύορκη, σαν δυο αδελφια μαζί. Ήμουν δασκαστή χρονών, κι' ο Τζίμμου είκοσι. Την άλλη μέρα θάφευγα για τις Δυ-τικές Πολιτείες για να κάνω την τύχη μου. Ο Τζίμμου δεν ήθελε με κανένα τρόπο να φύγω απ' τη Νέα Ύορκη. Τη θεωρούσε τ' αρωιότερο μέρος της γῆς. Συμφωνήσαμε λοιπόν εκείνη τη νύχτα πως θα συναντιόμαστε πάλι έ-δώ ακριβώς είκοσι χρόνια έπειτ' από κείνη την ήμερομηνία, όπου κι' αν ή-ταν η θέση μας ή η απόσταση που θάπρεπε να διανύσαμε.

—Φαίνεται πολύ ενδιαφέρον, είπε ο άστυνομικός. Είναι μάλλον μεγάλο το διάστημα ανάμεσα στα δυο ραντεβού! Δεν ακούσατε τίποτε για τον φίλο σας από τότε;

—Χμ, ναι, για ένα διάστημα είχαμε άλληλογραφία, είπε ο άνθρωπος. Μα έπειτ' από ένα-δυο χρόνια χάσαμε ο ένας τὰ ίχνη του άλλου. Βλέπετε, η Δυτική Άμερική είναι πολύ μεγάλος τόπος, κ' εγώ δεν έμυνα ποτέ στην ίδια θέση. Μα ξέρω πως ο Τζίμμου θα με συναντήσει εδώ αν είναι ζωντανός, γιατί ήταν πάντα ο πιο ελικοκρινής, ο πιο αξιόπιστος άνθρωπος του κό-σμου.

—Κάνετε καλές δουλειές στη Δύση, έ; ρώτησε ο άστυνομικός.

—Μάλλον! Έλπιζω πως ο Τζίμμου θα κάνει τὰ μισά έτος χρήματα από μένα... Άν και καλό παιδί ήταν λιγάκι θαρύς, ξέρετε. Για να τὰ θγά-λω αυτά τὰ λεφτά, χρειάστηκε να συναγωνιστώ μερικούς πολύ καπύτσους ανθρώπους... Στη Νέα Ύορκη, δεν μπορεί κανείς να κάνει γρήγορα περιου-σία. Χρειάζεται η Δυτική Άμερική γι' αυτές τις δουλειές...

Ο άστυνομικός στριφογύρισε το κλμπ του κ' έκανε ένα-δυο δῆματα.

—Φεύγω. Έλπιζω πως ο φίλος σας θα έμφανισθῃ στην ώρα του. Θα τον περιμένετε πολύ;

—Όχι! Είπα ο άλλος. Θα μείνω εδώ μισά ώρα. Άν ο Τζίμμου είναι ζωντανός, θαχῃ έρθει ως τότε. Καληνύχτα, κύριε άστυφύλαξ.

Περιμένα κάπου είκοσι λεπτά, και ξαφνικά ένας ψηλός άνδρας με μα-κρυά γκομπάρτινα και με τὸ γιαντά άνασκαμμένο έως τ' αυτιά του, έ-τρεξε προς το μέρος του απ' το άπεναντι πεζόδρομο. Προχώρησε κατ' εὐ-θείαν προς τον άνθρωπο που περίμενε.

—Μπόμπ, εσύ; ρώτησε δισταχτικά.

—Εσύ είσαι, Τζίμμου Ουέλλας; φώναξε ο άνθρωπος απ' την πόρτα.

—Δόξα σοι ο Θεός! Έκαμε ο νεοφερμένος, σφιγγοντας και τὰ δυο χέ-ρια του άλλου. Ο Μπόμπ είσαι, βέβαια! Ήμουν σίγουρος πως θα σ' έ-βρισκα εδώ, αν ήσουν ζωντανός! Για σκέψου, αλήθεια... Είκοσι χρόνια εί-ναι πολλές καιρός! Το παλιό εστιατόριο δεν υπάρχει πιά, Μπόμπ... Μακά-ρι να υπήρχε, για να ξανατρώγαμε πάλι εκεί. Πώς τὰ πήγες στις Δυτικές Πολιτείες, φιλαράκο μου;

—Περίφημα! Βρήκα ό,τι ακριβώς ζητούσα. Έσύ άλλαξες πολύ, Τζίμ-μου. Δεν σε φανταζόμουν τόσο ψηλό, πρώτα-πρώτα...

—Ό, ψηλώσα λιγάκι μετά τὰ είκοσι...

—Πώς τὰ πᾶς στη Νέα Ύορκη, Τζίμμου;

—Έτσι κ' έτσι. Έχω μια θέση σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Έλα, Μπόμπ, πάμε σ' ένα μέρος που ξέρω, να θυμηθούμε λίγο τον παλιό καιρό.

Οι δυο άντρες προχώρησαν αγκαλιασμένοι. Ο άνθρωπος στη Δύση άρχισε να διηγείται τη σταδιοδρομία του. Ο άλλος, χαμένος στη γκαμ-παρντίνα του, άκουγε μ' ενδιαφέρον.

Στη γωνιά βρισκόταν ένα κατάφωτο φαρμακείο. Όταν έφθασαν εκεί, γύρισαν κ' οι δυο για να δουν ο ένας το πρόσωπο του άλλου.

Ο άνθρωπος που έρχόταν απ' τη Δύση σταμάτησε ξαφνικά και τράδη-ξε το μπράτσο του:

—Δεν είσαι ο Τζίμμου Ουέλλας, έκανε. Είκοσι χρόνια δεν είσαι αρκετά για ν' αλλάξουν τη μύτη ενός ανθρώπου κ' από μίτερη να την κάνουν πλακουτσωτή!

—Είναι όμως αρκετά για ν' αλλάξουν έναν άνθρωπο από καλό σε κα-κό, είπε ο ψηλός. Είσαι υπό κράτηση εδώ και δέκα λεπτά. Μπόμπ Μακρυ-χέρο... Το Σικάγο μάς ειδοποίησε ότι μπορεί ναχάσουν κατά δό, κ' ότι θέλουν να τους εξηγήσεις μερικά πράγματα εκεί... Έλπιζω ότι θα φωνή-λογικός, έ; Και τώρα, πριν πάμε στο τῆμα όρίστε ένα σημείωμα που με παρακάλεσε κάποιος να σου δώσω. Μπορείς να το διαβάσεις εδώ στο πα-ράθυρο. Είναι απ' τον άστυφύλακα της υπηρεσίας Ουέλλας.

Ο άνθρωπος απ' τη Δύση ξετύλιξε το χαρτάκι που τούδωσε ο ψηλός. Το χέρι του ήταν σταθερό όταν άρχισε να διαβάει, μα όταν τελείωσε έ-τρεψε λιγάκι. Το σημείωμα ήταν μάλλον σύντομο.

«Μπόμπ, Ήμουν στο ραντεβού στην ώρα μου. Όταν άναψες το σπέρτο για το πούρο σου, είδα πως ήσουν ο άνθρωπος που ζητούσαν στο Σικάγο. Έπειδή δεν μπορούσα να σε συλλάβω, έγω ο ίδιος, πήγα κι' ειδοποίησα έναν άστυνομικό να κάνει τη δουλειά. ΤΖΙΜΜΥ»

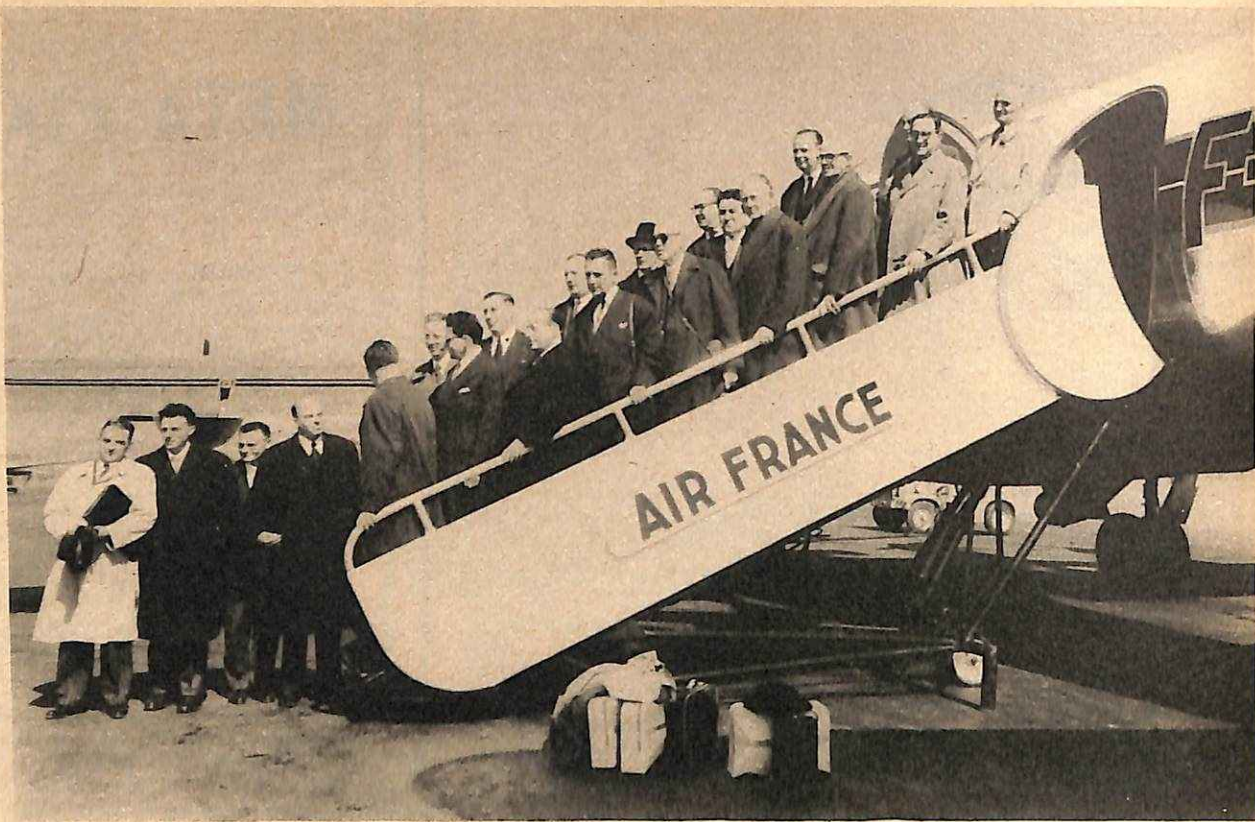
Παρίσι - 'Αθήνα σε τρισημίσις ώρες!

Την άνοιξη του 1959 όποιος μπορεί ν' άντιμετωπίσει τὰ έξοδα του είσιτηρίου θά μπορεί νά κάνει τὸ ταξίδι αὐτὸ με ἕνα αέριωθούμενο κολλασὸ τῆς AIR FRANCE.

Ἡ γαλλικὴ ἐταιρία συμμορφούται με τὶς τρέχουσες απαιτήσεις τῶν διεθνῶν αεροπορικῶν συγκινησίων καὶ σχεδιάζει ν' άντικαταστήσῃ τὰ σημερινὰ ἐλικοκίνητα ἐπιβατηγὰ αεροπλάνα τῆς με τελείως συγχρονισμένα αέριωθόμενα σκάφη, μεγαλύτερα, ταχύτερα καὶ πού παρέχουν περισσότερες άνέσεις.

Γιὰ νὰ δώσῃ στὴ γαλλικὴ κυβέρνηση (στὴν ύποστήριξη τῆς όποιος βασίζει, φυσικά, τὴν εὐδώση του σχεδίου τῆς) μιὰ εἰκόνα τῶν πολλῶν τεχνικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων πού προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων τῆς, ἡ AIR FRANCE, ὠργάνωσε τελευταία ἕνα «πληροφοριακὸ αεροναυτικὸ ταξίδι», με φιλοξενουμένους τῆς δεκάξῃ δουλευτὲς, ἐξουσιοδοτημένους ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Βουλὴ.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτῃ, οἱ Γάλλοι δουλευτὲς ἀποκατέστησαν μιὰ προκαταρκτικὴ ἐπαφὴ με τοὺς ἰθύνοντες καὶ ἐμπειρογνώμονες τῶν χωρῶν πού ἐπεσκέφθησαν.

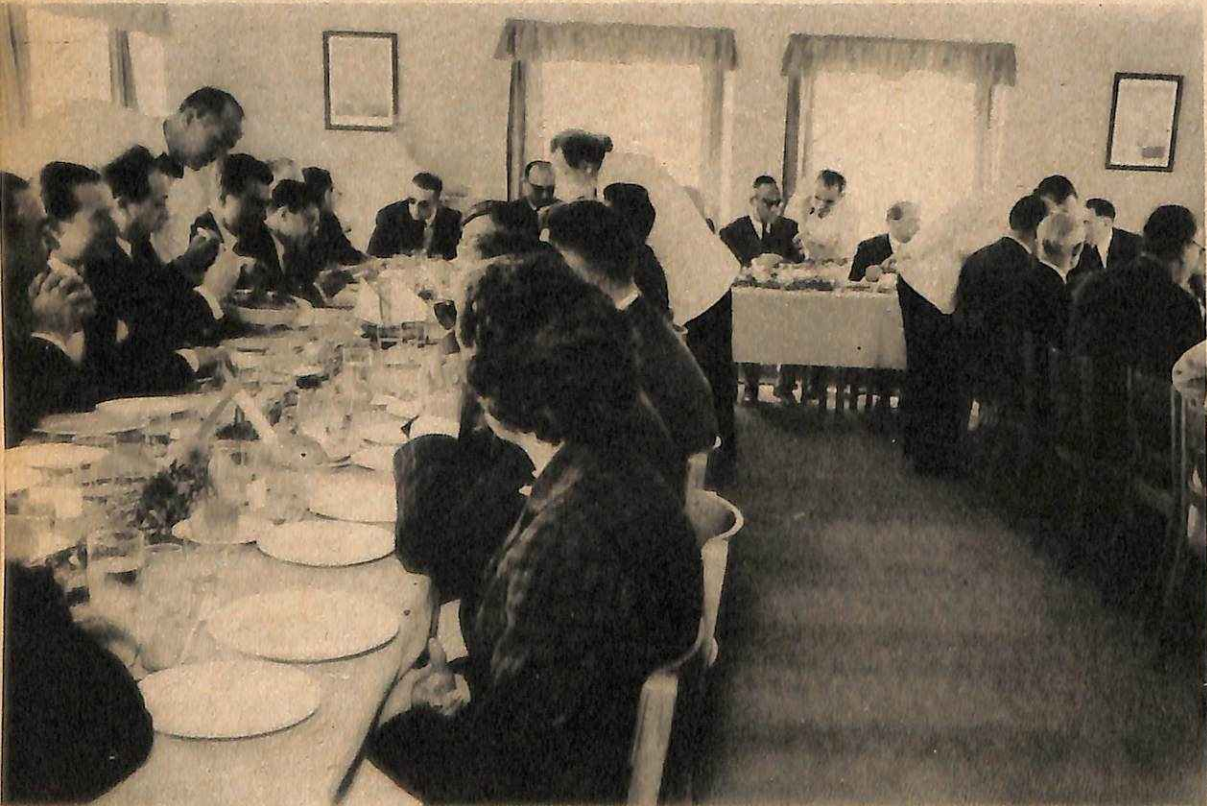

ΟΙ ΔΕΚΑΞΗ ΓΑΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΤΗΣ «AIR FRANCE» ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΑΘΟΥΒΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΗΧΟΥ

Ἡ "AIR FRANCE", ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΔΡΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΑΕΡΙΩΘΟΥΜΕΝΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ - ΑΘΗΝΑ ΣΕ ΤΡΙΣΗΜΙΣΥ ΩΡΕΣ

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΘΥΝΟΝΤΕΣ τῆς γαλλικῆς ἐταιρίας, οἱ δουλευτὲς, κατὰ τὴ σύντομη παραμονὴ τους στὴν 'Αθήνα, συνήντησαν καὶ ἀρκετοὺς Ἑλλῆνες ἀρμοβίους.. Ἡ κυριώτερη ἐπαφὴ ἐγίνε με τὸν ὑπουργὸ κ. Γεώργιο Ράλλη, ὁ όποιος τοὺς παρέθεσε γεῖμα στὸν Βασιλικὸ Ἰστιοπλοϊκὸ Ὅμιλο.

ΜΕΤΑ ΤΟ 2-0

Ἡ μεγάλη νίκη ἐπὶ τῶν Ἰσπανῶν δημιουργεῖ σήμερα τὶς εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνοδο τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου

Εἴκοσι πέντε χιλιάδες φίλαθλοι παρηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα Ἑλλάδος — Ἰσπανίας 2 - 0. Καὶ γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ ἕνας τόσο μεγάλος ἀριθμὸς Ἑλλήνων... συνεφώνησε σ' ἕνα πράγμα: Ὅτι ἡ ἔθνικὴ μας ὁμάδα ἐπέτυχε, κερδίζοντας τοὺς Ἰσπανοὺς, τὴν μεγαλύτερη νίκη στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου. Καὶ ὅτι οἱ συντελεστὲς αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας ἦσαν τρεῖς: Ὁ Λινοξυλάκης, ὁ Ὑφαντῆς καὶ ὁ νεαρὸς Δερμάτης, πού με τὴν ὕψηλῃ ἀγωνιστικὴ τους διάθεση καὶ τὸ ἄριστο τεχνικὰ παιγνίδι τους, παρέσυσαν τοὺς συμπαίκτες των σ' ἕνα φρενήρη δρόμο πρὸς τὴν νίκη.

Σ' αὐτὸν τὸν ἀξέχαστο ἀγῶνα, ὁ Λινοξυλάκης, ἦταν ἡ ἐπιβλητικώτερη φυσιογνωμία τοῦ γηπέδου. Με τὴν ἀνώτερη τεχνικὴ του καὶ ἐκείνον τὸν ἀπίθανο «ἡρωισμό» του, πού μας ἔχει συνηθίσει στὰ μεγάλα παιγνίδια, ἐπέτυχε νὰ ἐξουδετερώσῃ πλήρως τὸν ἐπικίνδυνο Ἰσπανὸ σέντερ

-φόρ Πεπίλιο καὶ νὰ ὀρθώσῃ μπροστὰ στὴν ἑλληνικὴ ἐστία ἕνα πραγματικὰ ἀπόρητο ὄχυρο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀναμφισβήτητα ξεκίνησε ἡ ἑλληνικὴ ἐπιτυχία.

Τώρα, πού με ψυχραιμία πιά μπορεί κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι αὕτῃ ἡ μεγάλη μας ἐπιτυχία με τοὺς Ἰσπανοὺς —πού εἶναι πρωταθλητὲς στὴν Μεσόγειο καὶ πού ἡ καλύτερη ὁμάδα τους, ἡ «Ρεάλ», ἐκέρδισε πέρυσι τὸ πρωτάθλημα τῆς Εὐρώπης— ἀνοίξε εὐχάριστα μιὰ καινούργια περίοδο γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο. Μιὰ περίοδο οὐσιαστικῆς ἀξιοποιήσεως, πλέον, τῶν πολλῶν δυνατοτήτων πού ὑπάρχουν, γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς τεχνικῆς στάθμης τοῦ ποδοσφαίρου μας σὲ διεθνὴ κλίμακα —ἀξιοποιήσεως πού μέχρι τώρα δὲν ἐγίνετο γιὰτί ἔλειπε ὁ κατάλληλος ἀνθρωπος.

Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ κενὸ φαίνεται ὅτι θὰ καλύψῃ ὁ Ἰταλὸς προπονητὴς τῆς ἔθνικῆς

ὁμάδος μας κ. Ρίνο Μαρτίνι. Τὰ πρῶτα δείγματα τῆς ἐργασίας του, καὶ σὲ μικρὸ μάλιστα χρονικὸ διάστημα, εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικά, ὅσο καὶ ἂν ὑποστηρικθῇ ὅτι συμπτωματικὰ εὐνοήθηκε καὶ ἀπὸ τὸν παρὰγοντα τύχη.

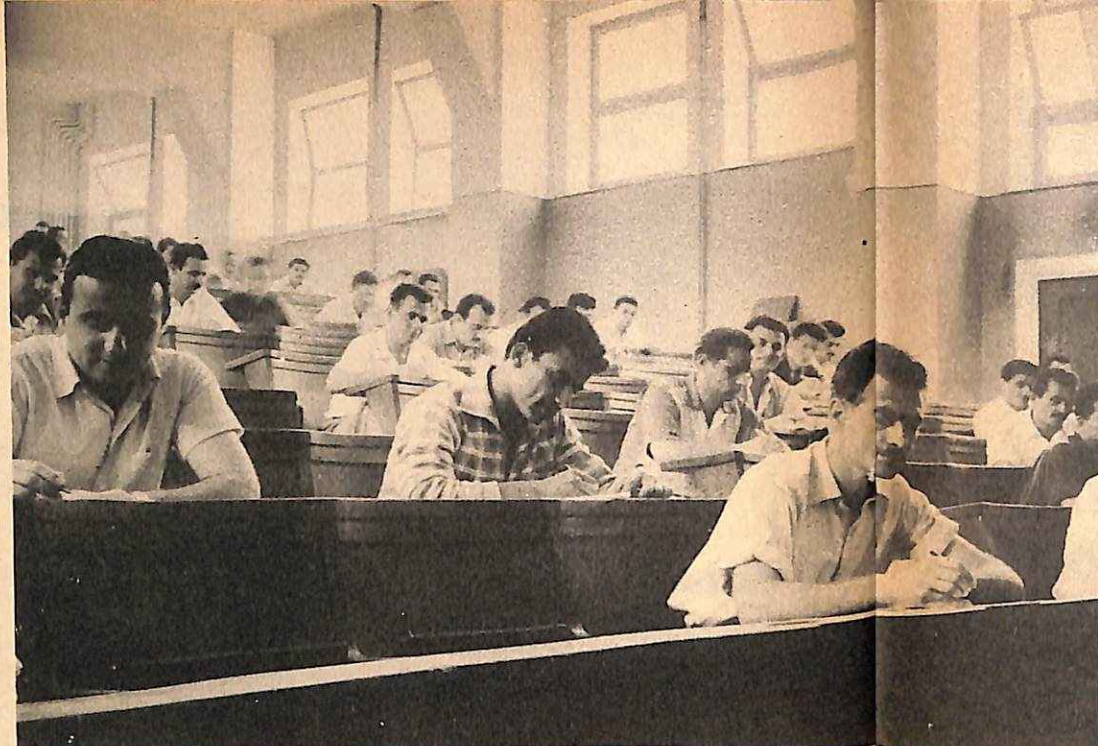
Τὸ κλίμα πού δημιουργήθηκε με τὴν νίκη μας ἐπὶ τῶν Ἰσπανῶν, δίδει εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν καλύτερη ἀξιοποίηση τῶν ὑπαρχουσῶν δυνατοτήτων. Τὸ τολμρὸ πείραμα τῆς χρησιμοποιοήσεως ἀρκετῶν νέων παικτῶν στὴν ἔθνικὴ ὁμάδα, ἐπέτυχε. Με τὸ ἔμφυχο ὕλικὸ πού μορφοποιήθηκε μετὰ τὸ 2 - 0, μπορούμε νὰ προχωρήσουμε σὲ καλὸ δρόμο. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι ἡ συνέχεια τῶν πραγμάτων δὲν θὰ διαψεύσῃ τὴν αἰσιοδοξία μας. Περνᾶμε μιὰ καινούργια, τὴν πιὸ εὐχάριστα κρίσιμη περίοδο τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου. Μποροῦν νὰ γίνουν πολλά, ἂν οἱ ἀρμόδιοι τῆς Ὀμοσπονδίας ἐργασθοῦν με σύστημα.

ΣΤΟ ΜΑΤΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ, Ο ΛΙΝΟΞΥΛΑΚΗΣ, ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΣΑΝ 3ος ΜΠΑΚ. ΤΕΤΙΟΣ «ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ» ΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΠΟΛΥ ΤΟΝ ΜΑΝΤΑΛΟΖΗ

Η «ΓΩΝΙΑ» ΤΟΥ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ. ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΑΠ' ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΟΙ ΣΥΜΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΟΥ, ΣΤΗΝ ΑΝ. ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΚΟΛΑΚΕΥΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ

«ΑΥΤΟΣ Ο ΠΑΙΚΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ», ΕΙΠΕ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΜΠΑΝΑΛ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΙΝΟΞΥΛΑΚΗ. ΥΠΕΡΒΟΛΗ; ΞΕΧΝΑΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ;

ΠΟΡΤΡΑΙΟ

ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΝΟΞΥΛΑΚΗΣ

Ο βράχος τής άμύνης τής έθνικής ποδοσφαιρικής ομάδος μας

Μιά άνοιξιάντικη μέρα του 1946, ένα αδύναμο μελαχροινό παιδάκι παρουσιάστηκε στον προπονητή του Παναθηναϊκού, τον παλιό διεθνή παίκτη Άντώνη Μηγιακή και του γύρεψε να παίξει μπάλλα. Ο προπονητής έριξε μία ματιά, δεν έμεινε ικανοποιημένος από την εμφάνιση του μικρού και του είπε να γυρίσει σπίτι του —δεν έκανε για παίκτης φούτ-μπάλ.

Ο μικρός —ήταν μόλις 13 ετών— γύρισε πραγματικά στο σπίτι. Σκέφτηκε, και δυο μέρες αργότερα, παρουσιάστηκε στον προπονητή του «Αστέρος», τον άλλοτε φημισμένο ποδοσφαιριστή του «Πέρα Κλούμπ» τής Κωνσταντινούπολεως, τον Θέμο Άσδέρη. Αυτός κράτησε τον μικρό και άρχισε να του μαθαίνει την τεχνική του ποδοσφαίρου. Ο μικρός λάτρειε τη μπάλλα, έδειχνε μεγάλη προσοχή στο δάσκαλό του και γρήγορα προώδευσε.

Μετά τέσσερα χρόνια, το αδύνατο παιδί γίνηκε ένας λαμπρός αθλητής: Ο διεθνής ποδοσφαιριστής Κώστας Λινοξυλάκης. Δυο χρόνια αργότερα ο Παναθηναϊκός τον παρακαλούσε να παίξει στην ομάδα του και σήμερα Ιταλικός ποδοσφαιρικός σύλλογος του προσφέρει 300 χιλιάδες δραχμές και τακτικό μισθό 12 χιλιάδες το μήνα, για να τον πάρει. Μετά τον τελευταίο αγώνα 'Ελλάδος - 'Ισπανίας (2-0) μίλησε για τον Λινοξυλάκη όλη η 'Ελλάδα.

Ο Κώστας γεννήθηκε στην Άθήνα, στους Άμπελοκήπους, το 1933. Εκεί μεγάλωσε, εκεί σπούδασε, εκεί έπαιξε. Για πρώτη φορά κλώτσησε την μπάλλα με μία μικρή ομάδα, τον «Ηρακλή» Άμπελοκήπων. Στον «Αστέρα», όμως, με δάσκαλο τον Άσδέρη, έμαθε να παίξει. Πέρασε από την τρίτη στη δεύτερη ομάδα, και από τη δεύτερη στην πρώτη. Ήταν ένας καλός κεντρικός κυνηγός.

17 ΕΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ

Μία μέρα που άρρώστησε ο Ρεμουόνδος, κεντρικός οπισθοφύλακας του «Αστέρος», ο προπονητής γύρεψε από τον Λινοξυλάκη να κρατήσει αυτή τη θέση. Ήταν το 1949. Ο Λινοξυλάκης είχε θρή τη θέση που του ταίριαζε. Τον άλλο χρόνο τον καλούσαν να παίξει στην έθνικη ποδοσφαιρική ομάδα. Δηλαδή είχε φθάσει στη μεγαλύτερη δόξα για ένα παίκτη. Και ήταν τότε 17 ετών —ο πό νέος Έλλην ποδοσφαιριστής που φόρεσε τη φανέλλα με τα έθνικά χρώματα. Ήταν στη συνάντηση Γαλλίας - 'Ελλάδος. Οι Γάλλοι νίκησαν με 1 - 0, άλλ' ο Λινοξυλάκης κέρδισε τη θέση του στην έθνικη.

Στην ποδοσφαιρική περίοδο 1950 - 1951, ο Κώστας έπαιξε στον «Αστέρα» και έπτά φορές με την έθνικη ομάδα. Την επόμενη ποδοσφαιρική χρονιά, ο «Παναθηναϊκός» έπιμονα τον ζητούσε. Και ο Λινοξυλάκης μεταγράφηκε από τον «Αστέρα» στον «Παναθηναϊκό», με αποκλεισμό δύο ετών. Έπαιξε για ένα χρόνο φιλικά παιχνίδια με τον «Παναθηναϊκό». Στο τέλος του πρώτου χρόνου του χάρισαν το ύπόλοιπο τής ποινής του και φόρεσε όριστικά την πράσινη φανέλλα με το τριφύλλι. Το 1952 ταξίδευσε με την έθνικη ομάδα στο 'Ελσίνκι. Έγινε πιά ένας από τους πίο φημισμένους Έλληνες παίκτες.

Το 1953 σέ ένα άσημαντο μικρό παιχνίδι είχε ένα σοβαρό άτύχημα. Υπέστη θλάση του μηνίσκου. Έγκατέλειψε τα γήπεδα για έξη μήνες και ξαναγύρισε έπειτα από επιτυχή έγχυρήση του γιατρού κ. Τουλ. Ήταν δύσκολες μέρες εκείνες για τον Κώστα: Θα παίξει ή δεν θα ξαναπαίξει μπάλλα; Φάνηκε όμως τυχερός. Γιατί άλλοι παίκτες που είχαν το ίδιο άτύχημα, είτε δεν ξαναγύρισαν στα γήπεδα, είτε ποτέ δεν ξαναθρήκαν την παλιά τους δύναμη.

Ο Κώστας είναι ένας θαρραλέος, ριψοκίνδυνος παίκτης. Πολλές φορές τραυματίστηκε και τρεις φορές τον μετέφεραν στο νοσοκομείο με διάσειση.

ΤΟΝ ΖΗΤΟΥΝ ΞΕΝΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Μετρημένοι στα δάχτυλα είναι οι Έλληνες παίκτες τής άξίας του Λινοξυλάκη. Έπαιξε μεγάλα παιχνίδια. Το 1951 στο Παλέρμμο, στον αγώνα 'Ιταλίας - 'Ελλάδος (3 - 0), το 1953 στην Άθήνα στο μάτς Παναθηναϊκού - Όλυμπιακού (1 - 0), τον ίδιο χρόνο στην Κωνσταντινούπολη, στη συνάν-

τηση 'Ελλάδος - Τουρκίας (1 - 0) και έφέτος στον αγώνα 'Ελλάδος - 'Ισπανίας (2 - 0). Ταξίδεψε στη Μαδρίτη, το 'Ελσίνκι, το Κάιρο, τη Μασσαλία, το Τέλ Άβιβ και δεκάδες άλλες πόλεις του έξωτερικού. Το όνομά του γίνηκε γνωστό έξω από την 'Ελλάδα.

Τώρα ξένες ομάδες τον ζητούν, του προτείνουν να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής. Τέσσερις Ιταλικοί σύλλογοι τον διεκδικούν. Η «Μίλαν», ή «Φιορεντίνα», ή «Τορίνο» και ή «Ρώμα». Από πέρυσι του γίνονται προτάσεις. Αρχικά του προσφέρουν ένα δώρο από 300 χιλιάδες δραχμές και μισθό δέκα ως δώδεκα χιλιάδες δραχμές το μήνα. Το ίδιο ποσό του προσφέρει και ή Ισπανική ομάδα «Ρεάλ» τής Μαδρίτης.

Το πρόβλημα είναι πώς να αφήσει την ομάδα του που τόσο αγαπά, τον «Παναθηναϊκό», και τους Έλληνες φιλάθλους. Είναι σήμερα 24 ετών, μπορεί ακόμα να παίξει κάπου δέκα χρόνια. Στους έρχόμενους μήνες θα πάρη μία απόφαση.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ

Ο Κώστας τελείωσε το γυμνάσιο και συνεχίζει τις σπουδές του στην Άνωτάτη Έμπορικη. Ζή με τους γονείς του και τα άδελφια του: Έναν άδελφό και μία άδελφή. Δεν είναι πολύς καιρός που απέκτησε μία δεύτερη άδελφούλα, την Άννούλα, πέντε χρονών. Είναι ένα κοριτσάκι που υιοθέτησε ή οικογένεια. Η Άννούλα έγινε ή μασκώτ του Κώστα. Ξεχωριστά την αγαπά.

Ο Κώστας ακόμα δεν παντρεύτηκε. Για την ώρα είναι έρωτευμένος με την μπάλλα. Τόσο, που ακόμη και σήμερα να παίξει μπάλλα και με τα μικρά παιδιά στη γειτονιά, έτσι σαν τα παλιά χρόνια. Στους Άμπελοκήπους είναι το αγαπημένο παιδί και όλοι οι Έλληνες φιλάθλοι τον λατρεύουν.

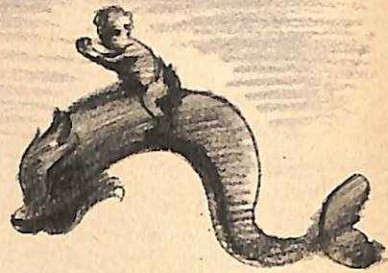
Δ. ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΥΧΝΑ προδίδει το φούτ μπάλ για την «δέσπα» του. Τρελαίνεται να τρέχη στους μεγάλους δρόμους. Πάντως, πολλοί λένε πως δεν είναι αυτή ή δεύτερη αγάπη του, μετά την μπάλλα...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΑΙΓΛΟΦΙΝΙ

ΤΟΥ ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΝΤΙΒΑΪΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Καλοκαίρι στη Μύκονο. Ένας Έγγλέζος αρχαιολόγος, ο καθηγητής Κάλντερ, φτάνει ένα μεσημέρι στο νησί, με σκοπό να κάνει έρευνες στο βυθό της θάλασσας για να μελετήσει ένα αρχαίο ναυάγιο, μία τριήρη φορτωμένη με άμφορες και αγγεία που άνακαλύφθηκε έξω απ' τη Δήλο. Ο Κάλντερ, χαρακτηριστικός τύπος Έγγλέζου ψυχραίου και φλεγματικού, συναντά στη Μύκονο το μόνο πρόσωπο που μπορεί να του πη ποτέ περίπου βρίσκεται το ναυάγιο. Το πρόσωπο αυτό είναι η Πηρώ Λούστρου, μία τετραπέρατη, πανέμορφη και πλούσια Έλληνίδα, που περνάει το καλοκαίρι της στη Μύκονο, επειδή ο πατέρα της θέλει να την απομακρύνει απ' τον 'Ιταλό με τον όποιο είναι τρελλά έρωτευμένη, τον Γκουίντο Τορτσέλλι. Η Πηρώ είναι αποφασισμένη να εμποδίσει με κάθε τρόπο τον Έγγλέζο αρχαιολόγο να φέρει εις πέρας την αποστολή του. Και τούτο επειδή αυτή έχει ανακαλύψει πρώτη το αρχαίο ναυάγιο, κάποια μέρα πού κολυμπούσε έξω απ' τη Δήλο με τον 'Ιταλό φίλο της, τον Γκουίντο Τορτσέλλι, κ' έχει ένα δικό της σχέδιο στο νου. Τη ίδια ακριβώς μέρα φτάνει στη Μύκονο κ' ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο Τζων Μάντεν, για να παρακολουθήσει για λογαριασμό της εφημερίδας του — των «Τάιμς» της Ν. Υόρκης — τις έρευνες του Έγγλέζου αρχαιολόγου. Ο Μάντεν είναι εγκαταστημένος από καιρό στην Ελλάδα, ξέρει καλά την Πηρώ Λούστρου και, απ' την πρώτη στιγμή, υποψιάζεται πως η μικρή καίτι πάει να σκοτώσει τον Έγγλέζο και αποφασίζει να τον πάρει υπό την προστασία του. Στο άναμταξό, ο Γκουίντο Τορτσέλλι πείθει από έναν αρχαιολόγο, τον Νικόμαχο, να πουλήσει λαβράκι σ' έναν πλούσιο Σουηδό, τον Νόρατ, το αρχαίο αγγείο που βρήκε στο βυθό της θάλασσας. Χωρίς να ειδοποιήσει την Πηρώ η γαίτη κρυφά έξω από τη Μύκονο, παίρνει το αγγείο και το κρύβει κάπου αλλού. Στο άναμταξό η Πηρώ εξομολογείται στον Κάλντερ και τον Μάντεν το σίσημά της και τους παρακαλεί να πείσουν τον πατέρα της: ν' αφήσει τον Γκουίντο να πάει στη Μύκονο για να βοηθήσει κι αυτός στις αρχαιολογικές έρευνες. Ο Μάντεν έχει στην Αθήνα για να μιλήσει με τον πατέρα της.

7

—Στο Φάληρο. Έτρωγε σ' ένα κέντρο.
—Με πατέρι;
—Όχι ακριβώς. Αυτό είναι το περίεργο και γι' αυτό σου το αναφέρω. Ήταν με τον Νικόμαχο.
—Ποιος είναι ο Νικόμαχος;
—Τον Νικόμαχο δεν ξέρεις; Που ξής τόσο καιρό; Ο Νικόμαχος κάνει λογής — λογής δουλειές... δουλειές του ποδαριού. Ό,τι να ζητήσεις, σου το βρίσκει.
—Κ' έχει ο Τορτσέλλι μεγάλες φιλίες μαζί του;
—Δεν ξέρω. Τους είδα να τρώνε μαζί τις προάλλες στο Φάληρο, αυτό ξέρω.

—Ήταν και κοπέλες στην συντροφιά;
—Σου είπα όχι. Ήταν οι δυο τους μόνοι. Μετά το φαγητό, ο Τορτσέλλι χόρευε με μία — δυο κοπέλες που κάθονταν σ' άλλο τραπέζι. Πάντως, παραμένει πιστός στην Πηρώ, αν αυτό είναι εκείνο που σ' ενδιαφέρει.
—Έχεις ιδέα τι έκανε χτές;
—Πώς θες να το ξέρω;
—Τό περίεργο είναι, είπε ο Μάντεν ήρεμα, πως κανείς δε φαίνεται να ξέρει. Ούτε καν η σπιτονοικοκυρά του.
—Τη ρώτησες;
—Όχι, έβαλα ένα παιδί του γραφείου να τη ρωτήσει. Έχει να φανη από προχθές το μεσημέρι. Βγήκε και δεν ξαναγύρισε. Μήπως είδες πουθενά τον Νικόμαχο;
—Ω, κάπου εδώ είναι αυτός! Τον είδα χθές το μεσημέρι και τον ξαναείδα αργά τη νύχτα. Αν καθήσωμε λίγο ακόμη, εδώ, δεν αποκλείεται να τον δούμε. Έρχεται σχεδόν κάθε μέρα.

Η ίδιαιτερα κοίταξε τον Μάντεν με ύφος βλοσυρό.
—Είναι πολύ απασχολημένος, είπε, αλλά θα σ'ας δεχθώ.
—Τό ήξερα, αποκρίθηκε ο Μάντεν με το πιο γοητευτικό χαμόγέλο του.
Πέρασε από μπροστά της και μπήκε στο διπλανό γραφείο.
Ο κ. Λούστρος σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε πάνω απ' το πολυτελέστατο, ίσως υπερβολικά φορτωμένο, γραφείο του. Γνώριζε τον Μάντεν από χρόνια, αλλά τούτη η επίσκεψη δεν ήταν απ' τις συνηθισμένες. Μπροστά του ήταν άνοιγμένο ένα γράμμα της κόρης του.
—Λοιπόν; ρώτησε απότομα.
Ο Μάντεν κάθισε σε μία καρέκλα και είπε:
—Μου δίνετε την άδεια να πάρω τον Γκουίντο μαζί μου στη Μύκονο;
—Όχι, αποκρίθηκε ο Λούστρος. Όχι, όχι!
—Μου φαίνεται πως σ'ας καταλαβαίνω, είπε ο Μάντεν ήρεμα.

—Ακούστε! Δε δέχομαι με κανένα τρόπο να πάει αυτός ο νεαρός στη Μύκονο. Αν πάει, θ' αναγκαστώ να φέρω εδώ την Πηρώ και να την στείλω... κ' εγώ δεν ξέρω πού... στην Καζαμπλάνκα, τη Μαδέρα, την Ένγκαντίν. Κάπου τέλος πάντων. Παρατράβηξε αυτή η υπόθεση και σ'ας το κάνω καθαρά, δε μ' αρέσουν οι 'Ιταλοί.
—Μά γιατί; ρώτησε ο Μάντεν.
—Οι 'Ιταλοί μου έκλεψαν τα καράβια μου, λήστεψαν τις αποθήκες μου, με αποζημίωσαν με λεπτά που δεν είχαν πια καμιά αξία. Δεν τους συμπαθώ. Τελείωσε. Και δε θέλω αυτόν τον νεαρό για γαμπρό μου. Δε μ' αρέσει ούτε ο μπαμπάς μου, ούτε η μάνα του. Και δεν έχει πεντάρα.
—Μά δεν πρόκειται να παντρευτεί τον πατέρα του η Πηρώ. Όσο για λεπτά... νομίζω πως έχετε έσείς αρκετά για τρεις.
—Όχι αν πάει τον 'Ιταλό, αποκρίθηκε ο Λούστρος θυμωμένος.
—Έβαψα μία λάμψη φάνηκε στα μάτια του.
—Δε μου λέτε, από πότε κάνετε τον προξενιτή; ρώτησε.
—Ο Κάλντερ χροιάζεται τον νεαρό για να τον βοηθήσει στις έρευνές του, είπε ο Μάντεν με κάποια άμνηχανία. Πρώτα — πρώτα, έβαλε δυο μέ-

ρες να βοηθώ το ναυάγιο. Φυσικά, δεν μπορεί να έχω την άξιαση να καταβαίνω η Πηρώ μαζί του κάθε φορά. Έξάλλου... έξάλλου ούτε εκείνη θα δεχότανε.
—Οι γυναίκες, είπε ο Λούστρος μ' ένα πονηρό χαμόγελο, είναι διάβολοι, αλλά τα κοριτσόπουλα είναι χειρότερα απ' όλους τους διαβόλους μαζί. Θά φέρω την Πηρώ στην Αθήνα και θα της δώσω ένα γερό ξύλο. Της χρειάζεται.
—Τό λέτε συχνά αυτό; ρώτησε ο Μάντεν. Πότε τη δείρατε για τελευταία φορά;
Ο γέρο — Λούστρος κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.
—Όταν ήταν δυο χρονών...

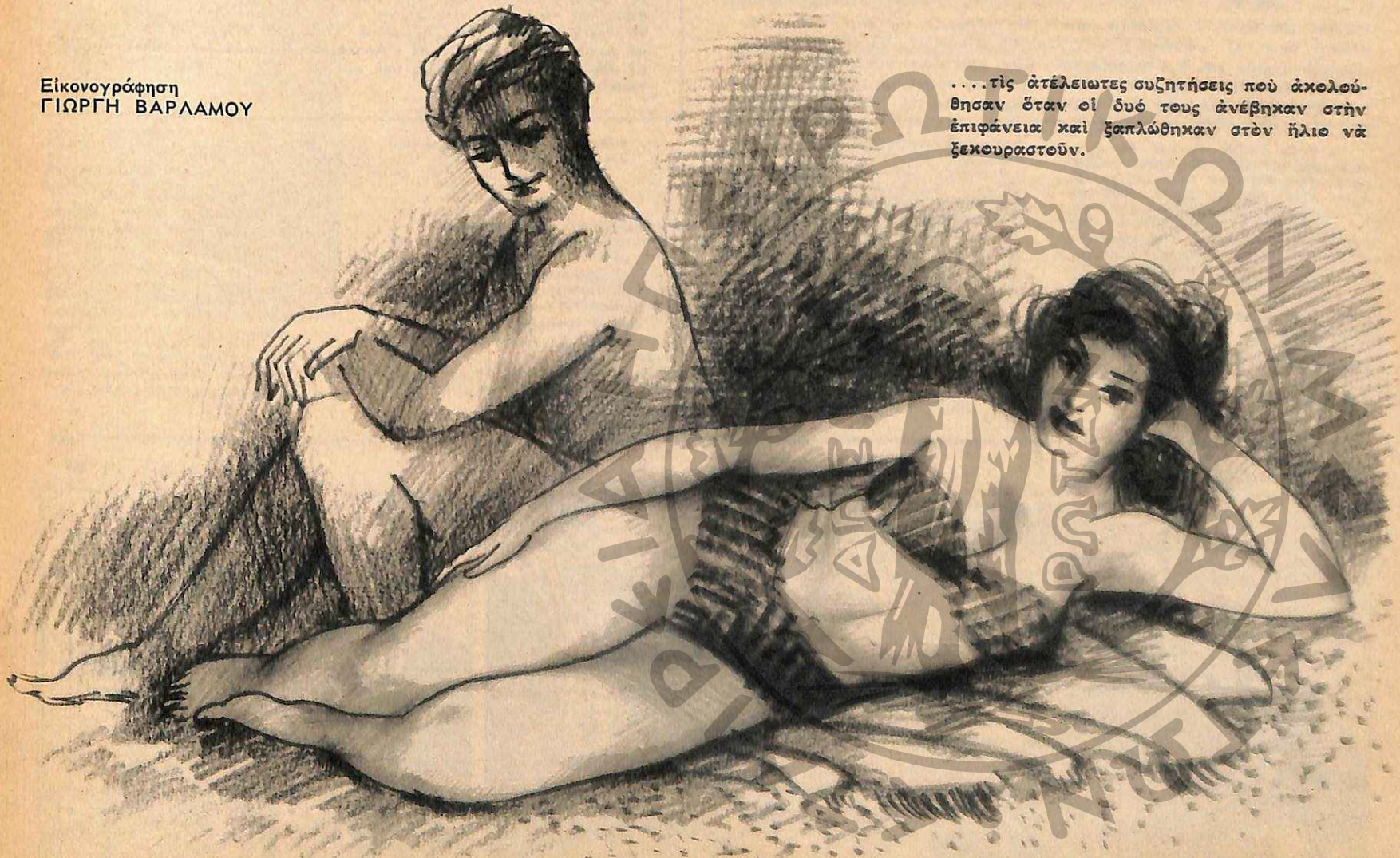
—Κάποιος πρόει πάντως να της τις βρέξει, είπε ο Μάντεν. Ίσως αυτός ο νεαρός θάτανε κατάλληλος.
—Αν το πιστένα αυτό... άρχισε ο πατέρας της Πηρώ.
—Αλλά σ'α να εύρισκε και μόνη την ιδέα άπίανη και παράλογη, πρόσθεσε.
—Αυτός ο νεαρός δεν είναι ικανός για τίποτε. Δε βράζει το αίμα του. Έπειτα, είναι και κάτι άλλο. Δεν τού έχω εμπιστοσύνη.
—Μπορώ να μάθω γιατί;
—Κάνει παρέα με ύποπτους τύπους. Έβαλα ανθρώπους μου να τον παρακολουθήσουν.
—Θέλετε να πείτε με τύπους σαν... σαν τον Νικόμαχο; ρώτησε ο Μάντεν αδιάφορα.

—Πώς το καταλάβατε;
—Έχω κ' εγώ τους κατασκόπους μου.
—Ξέρω καλά τη ζωή του, ξέρω τι κάνει απ' το πρωί ως το βράδι. Σ'ας λέω, δε μ' αρέσουν ούτε οι συναναστροφές του, ούτε τα καμώματά του.
—Μήπως ξέρετε πού και πως πέρασε τις τελευταίες δυο μέρες; ρώτησε ο Μάντεν με ύφος άθωο.
—Φυσικά!
Ο έφορπιστής άπλωσε το χέρι του και χτύπησε ένα κουδούνι.
—Φέρτε μου την χθεσινή αναφορά για τον Τορτσέλλι, διέταξε τη γραμματέα που παρουσιάστηκε άμέσως.
—Δεν υπάρχει, αποκρίθηκε η κοπέλα ήρεμα.
—Γιατί;
—Γιατί δε φάνηκε πουθενά χτές. Κανείς δεν τον είδε. Σ'ας έχω αφήσει ένα σημείωμα επάνω στο γραφείο... Έχει.
—Θέλω να μάθω πού βρίσκεται σήμερα την διέταξε ο προϊστάμενός της. Να τηλεφωνήστε άμέσως στο πρακτορείο και να τους πείτε πως άπαιτώ αυτή την πληροφορία.
—Αυτό κάνω απ' το πρωί, αποκρίθηκε η γραμματέα με ύφος πειραγμένο και βγήκε απ' την κάμαρα.
—Πολύ ενδιαφέρον, δε νομίζετε; είπε ο Μάντεν άνασχηκόνοντας το ένα του φρύδι.
—Αποκλείεται να έφυγε για τη Μύκονο. Έχω πάρει τα μέτρα μου. Έξάλλου, δεν έχει λεπτά.
—Έχει τον Νικόμαχο.
Ο πατέρας της Πηρώς χτύπησε νευρκα το μολύβι του πάνω στο τραπέζι. Τότερ' από λίγο, είπε:
—Έχετε δικίω. Είναι κι ο Νικόμαχος στη μέση.
Σήκωσε τ' άκουστικό και πήρε έναν αριθμό στο τηλέφωνο.

Καθισμένος άναπαυτικά στην πολυθρόνα του, ο Μάντεν παρακολουθούσε.
Ήταν φανερό πως ο γέρος μιλούσε τώρα με το πρόσωπο που είχε έντολη να παρακολουθή τον Τορτσέλλι. Ο τόνος της φωνής του είχε αλλάξει άνεπαίσθητα. Ήταν άυστηρός, επιτακτικός, κατηγορηματικός. Θάλεγε κανείς πως μέσα του ήταν δυο άνθρωποι—ο πατέρας κι ο επιχειρηματίας. Έκείνος που μιλούσε με τον Μάντεν πριν από λίγο, ήταν ο πατέρας. Τώρα, η κάθε λέξη που έλεγε στο τηλέφωνο έδειχνε καθαρά την ψυχρή και άτεγκτη λογική του επιχειρηματία. Το πρακτορείο έπρεπε να κόψει το σέβρο του να βοηθώ τον Τορτσέλλι άμέσως, να μάθι τι είδους δοσοληψίες είχε με τον Νικόμαχο, να βοηθώ τον Νικόμαχο, να μάθι με τι καταγινότανε τώρα και τα σχέδια του.
Όταν όμως άφησε το άκουστικό, ξανάγινε πάλι ο πατέρας. Χαμογελώντας με το πιο έγκάρδιο χαμόγέλο του, έσκυψε πάνω απ' το τραπέζι λέγοντας:

—Είμαι πολύ άπογοητευμένος.
Ο Μάντεν έκρινε πιο φρόνιμο να μην κάνει καμιά ερώτηση.
—Είμαι άπογοητευμένος με τον Έγγλέζο καθηγητή σας, συνέχισε ο πατέρας της Πηρώς.
—Μά γιατί; ρώτησε ο Μάντεν κάπως άπότομα. Και πρώτα—πρώτα, δεν είναι δικός μου καθηγητής. Είναι δικός σας. Έσείς φροντίζατε να τού βγάλετε την άδεια για την έρευνα.
—Αυτό είναι αλήθεια. Εγώ τού έβαλα την άδεια του. Αν όμως δεν είναι ικανός να κάνει μια έρευνα στο βυθό της θάλασσας χωρίς τη βοήθεια ενός νεαρού 'Ιταλού που δεν ξέρει τι τού γίνεται, θα πη πως δεν είναι αρχαιολόγος και πως ξέρει μονάχα να κολυμάει και καλά θα κάνω να τού πάρω πίσω την άδεια και να τη δώσω σε κανένα Έλληνα καθηγητή.
Σώπασε για λίγο περιμένοντας κάποια αντίδραση η όταν είδε πως ο Μάντεν δεν είχε σκοπό να μιλήσει, πρόσθεσε:
—Δε μ'ας λείπουνε δα οι αρχαιολόγοι. Δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε.
Ο Μάντεν σηκώθηκε.
—Θά τού τ'ο πώ, δήλωσε χωρίς να δείξει ούτε άπογοήτευση, ούτε πίκρα. Και τι θά πώ στην Πηρώ;

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΓΙΩΡΓΗ ΒΑΡΛΑΜΟΥ

—Νά της πης πως ή άπάντησή μου είναι: Όχι. Μία λέξη μονάχα. Τίποτ' άλλο.
Ο Γκουίντο διάβασε το γράμμα άργά. Τα μάτια του ήτανε θολά και φαινότανε άνησυχος.
Ο Μάντεν άφησε να περάσει άρκετή ώρα πριν πη:
—Έβαξα να σέ βρω χθές, αλλά δεν ήσωνα εδώ.
—Όχι.
—Ούτε προχτές.
Ο Τορτσέλλι σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε θυμωμένα.
—Και τι μ' αυτό; είπε. Τι σ'ας νιάζει;
—Δε μ'α νιάζει διόλου, είπε ο Μάντεν πρόσχαρα. Ήθελα μόνο να δώ αν έχεις έτοιμη την άπάντηση.
—Γιατί;
—Ένα σωρό άνθρωποι θά θελήσουν να μάθουν πού ήσωνα.
—Σάν ποιοι δηλαδή;
—Πρώτα—πρώτα ο πατέρας της Πηρώς. Και τελευταία ή ίδια.
Ο νεαρός κοκκίνισε, φουρκισμένος, και ο Μάντεν συνέχισε άμείλικτος:
—Και ο Νικόμαχος, φυσικά.
Ο Γκουίντο έμεινε σιωπηλός.
—Πολύ καλά, είπε ο Μάντεν άνασχηκόνοντας τους ώμους. Άφού δε μού πέφτει λόγος...
Ο Γκουίντο φαινότανε πολύ έκνευρισμένος.
—Είδατε τον πατέρα της; ρώτησε.
—Άσφαλώς.
—Έδωσε τη συγκατάθεσή του να έρθω να σ'ας βοηθήσω;
Κάτι στη φωνή του έκανε έντύπωση στον Μάντεν. Ήταν έρωτηματική, χωρίς όμως να δείχνει προθυμία.
—Αν σου τη δώση, έρχεσαι στη Μύκονο μαζί μου; ρώτησε.
—Ένας μικρός διαταγμός. Ο νεαρός ξάρωσε το μέτωπο με πρόδηλη άμνηχανία.
—Όχι σήμερα, είπε. Θά έρθω... σε λίγες μέρες.
—Μά σε λίγες μέρες ο καθηγητής Κάλντερ θά έχη τελειώσει την έρευνά του, αποκρίθηκε ο

Μάντεν γλυκά.
—Δέχτηκε ο πατέρας της, να ή όχι; ρώτησε ο Τορτσέλλι.
—Όχι. Φαίνεται πως δεν σου έχει μεγάλη εκτίμηση. Νομίζει πως είσαι ένα με το Νικόμαχο. Αν ήμουν στη θέση σου, θά είχα τ'ο νου μου μην κάνω καμιά γκάφα. Εύτυχώς όμως δεν είμαι στη θέση σου.
Προχώρησε προς την πόρτα.
—Θέλεις να πώ τίποτε στην Πηρώ;
—Θά σ'ας δώσω ένα γράμμα μου να της τ'ο πείτε, είπε ο νέος σκυθρωπός.
—Πότε;
Ο Γκουίντο δίστασε πάλι.
—Θά φάω τ'ο μεσημέρι στο «Φλόκα»... νωρίς, γιατί φεύγω με τ'ο άπογευματινό βαπόρι. Αν θέλεις, μπορείς να μού τ'ο φέρεις εκεί, είπε ο Μάντεν.
Κατέβηκε τη σκάλα χωρίς να γυρίσει να δη πίσω του, κάλεσε ένα ταξί και τράβηξε για τ'ο γραφείο του. Απ' εκεί, τηλεφώνησε στον Θωμά Παπανικόλα.

Συναντήθηκαν τ'ο μεσημέρι στο έστιατόρ ο. Ο Θωμάς ήτανε βαρύνθμος.
—Τίποτε, είπε όταν ο Μάντεν τον ρώτησε αν είχε κανένα νέο για τ'ον Τορτσέλλι. Τίποτε πού ν' αξίζει τ'ον κόπο. Ο Σίμος τον είδε την Κυριακή στο Έθνικό Μουσείο.
—Α! έκανε ο Μάντεν. Ήτανε μόνος;
—Δεν ήτανε με τον Νικόμαχο, αν έννοούσες αυτό, είπε ο Θωμάς.
—Ποιος ήταν μαζί του; ρώτησε ο Μάντεν ήρεμα.
—Κάποιος Νορβηγός ή Σουηδός. Πολύ πλούσιος, λέει ο Σίμος... Άρκετά ήλικιωμένος... Στάσου μια στιγμή να θυμηθώ τ'ο όνομά του... Βάρατ, μού φαίνεται, ή...
—Νόρατ! φώναξε ο Μάντεν.
—Νόρατ, μάλιστα. Τώρα τ'ο θυμήθηκα. Δε μού λές, τι είδους άνθρωπος είναι αυτός ο Νόρατ;
—Ένας Σουηδός έκατομμυριοχός, έκκεντρικός, συλλέκτης έργων τέχνης, άπατεώνας. Σου είπε ο Σίμος τι πήγαν να δούν στο Μουσείο;

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48)

...τις άτέλειωτες συζητήσεις που άκολουθούσαν όταν οι δυο τους άνέβηκαν στην επιφάνεια και έαπλώθηκαν στον ήλιο να ξεκουραστούν.

Έδω κι' Εκεί

ΜΟΛΙΣ ΠΡΙΝ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ κανείς δεν γνώριζε την Κιμ Νόβακ. "Εφθασαν όμως οι εμφανίσεις στις ταινίες «Πικ-Νίκ», «Ερωτευμένοι ως την αιωνιότητα» και η «Ιστορία του Έντυ Ντάστιν», για να κάνουν την ξανθή και προκλητική εικοσιτετράχρονη πρωταγωνίστρια ένα από τα πιο αξιολάτρευτα είδωλα των άπειρων θαυμαστών της Έδδότης Τέχνης.

● Ο ΣΑΣΑ Γκιτνύ δεν έχει αὐταπάτες για τους φίλους του. Λέει χαριτολογώντας: Οί φίλοι είναι πάντοτε πρόθυμοι να σου προφητεύουν δυστυχίες, με τον καιρό, φτάνουν στο σημείο να σου τις εύχονται καί, τελικά, φροντίζουν να τις προκαλέσουν για να μη χάσουν την εμπιστοσύνη σου!

● —ΠΟΛΥ σύντομα, θύεγε κάποιος στον δραματικό συγγραφέα Τέννησ Ουίλλιαμς, τα ρομπότ θα μπορούν να κάνουν τα πάντα.
—Ναί, ἀποκρίθηκε ο συγγραφέας του «Γυάλινου Κόσμου», τα πάντα, εκτός από ένα άλλο ρομπότ.

● ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ του τῶς πρωθυπουργού της Ἀγγλίας σὲρ Ἀντον Ντεν από τὸν διευθυντὴ τοῦ γνωστοῦ περιοδικοῦ «Πάντες» κ. Μάλκομ Μάγγερτζ: «Ὁ Ντεν, ὁ σχολαστικός αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ντον, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ οὐοῦ ψυχωραγεῖ ὁ ἀντίπαλος τῶν ἰδεῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, δὲν εἶναι μόνον ἓνας ἄνθρωπος ἀνιάρος. Ἐπεχείρησε ἀκόμη νὰ προκαλέσῃ τὴν πληθύν ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγγλίας».

● —ΜΑ γιατί ἐπιμένετε νὰ πίνετε τὸ κονιάκ σας με καλαμάκι;
—Ὑποσχέθηκα στὴ γυναῖκα μου νὰ μὴν ἀγγίσουν οὔτε μιά σταγόνα οἰνόπνευμα τὰ χεῖλη μου.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ἀπίθανοι διαγωνισμοί... Ἀκόμη καὶ γνωστοὶ ποιητὰὶ λαμβάνουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ πού προκηρύχθηκε ἀπὸ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐταιρεία με πρῶτο βραβεῖο... ἓνα μικρὸ νησί στὸ Ἀρχιπέλαγος Φίζι με μιά καλύβα ἐπάνω. Ὁ διαγωνισμὸς γίνεταί γιὰ νὰ διαφημισθῇ ἡ ταινία «Ἡ μικρὴ καλύβα», ὅπου πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἀβὰ Γκάρντνερ... Ἡ Μελαγχολικὸ σημεῖωμαστάριο... Ἄλλος ἓνας ἄσος τοῦ βόλαν, ὁ γοητευτικὸς Ἰταλὸς Εὐγένιος Καστελόντι, ἔχασε τὸν ἀγῶνα με τὸν θάνατο. Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, τὸ εἶδωλον αὐτοῦ τῶν νεαρῶν Ἰταλῶν, πού ἔτρεχε φορώντας πάντα ἓνα κίτρινο τσάμπερ, σκοτώθηκε παίρνοντας μιά στροφή στὸν αὐτοκινητόδρομο τῆς Μοδένας... Ἡ Πολιτισμὸς καὶ βόσσανα... Ἀπὸ τὴν χαράμπα μπαινὲι ἡ εὐρωπαϊκὴ μόδα στὸ Παριεῖτασμα καὶ ἀρχίζει νὰ προσθέτῃ ταλαιπωρίες στὶς σύγχρονες Ρωσίδες. Ὡς τώρα δὲν γίνονταν λόγος γιὰ σιλουέτες καὶ τὰ μαννεκέν, πού πρόσφεραν ἐπιδείξεις στὰ μεγάλα καταστήματα, ἦταν καλοστεκούμενες στερεὲς συντροφισσες. Ἐμφανικά, ἐφέτος, ἔπεσε δόγμα. Τὸ μεγαλύτερο κατάστημα παρουσίασε μιά συλλογὴ ἀπὸ φορέματα μέτρια, φορεμένα ὅμως ἀπὸ νεαρὰ λυγρὰ πλάσματα, ἀδύνατα σὰν στᾶχνα διαλεγμένα ἀπὸ ὅλες τὶς σχολὲς μπαλλέτων τῆς Ρωσίας. Καταστροφή. Τὸ σύνθημα ἐδόθη. Ἡ μπουρζουαζία ἡ θηλυκὴ τῆς νέας Ρωσίας ἀρχίζει διαίτα... Ἡ Ἑλληνικὴς μόδε... Ἐκτός ἀπὸ τὸν Γιάννη Ντεσέ, πού κρατεῖ μιά ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις στὴν ἀνωτάτῃ ἡγεσία τῆς μόδας, καὶ ἄλλοι Ἕλληνες πετυχαίνουν σ' αὐτὸν τὸν δύσκολο ἀγῶνα. Ὁ Εὐαγγελίδης, στὴν Νέα Ὑόρκη, ντύνει τὶς κομψότερες καὶ ἐκλεκτότερες κυρίες παίρνοντας περὶ τὰ 1.000 δολλάρια τὸ φουστάνι. Τώρα ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐνδυματολόγος Σκαλίντο, τολέντο καὶ φαντασία ἐξαιρετικὴ, πού ἔχει μεταμορφώσει τὴν ἀθηναϊκὴ σκηνὴ καὶ ἔχει ντύσει πρωταγωνίστριες καὶ χορεύτριες. Παράδειγμα ἡ χαριτωμένη καὶ πάντοτε ὠραιότατα ντυμένη Λίττα Ἀλμα... Ἡ Ἀθηναϊκὰ... Ἡ Τζούλια ντέλ Πάλμα καὶ ἡ ὀρχήστρα Πέρετς Πράντο δόηθησε τοὺς πάντα πρόθυμους Ἀθηναίους νὰ ξευχήσουν αὐτὴ τὴν ἀρχὴ τῆς Σαρακοστής. Κρίμας πού ὁ συνδυασμὸς τῆς ποιότητος τῶν ἀττραξιὸν δὲν ἐνηρμονίζετο ἀπελῶτως με τὸ περιβάλλον. Κάποιος σκέφθηκε ὅτι καὶ ὁ Τουρισμὸς θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ κέντρα σὰν τὰ Ἀστέρια, νὰ προβαίνουν στὶς ἴδιες ἀξιοθαύμαστες προστάθειες πού κάμουν τὰ πολὺ πτωχότερα ἰδιωτικά ἀθηναϊκά...

● ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ἐχω ἑκατομμύρια, τὰ δάω στὰ πόδια σου. Ἐκείνη: Καὶ με τί θὰ ζήσης;

● —ΛΟΙΠΟΝ, πῶς τὰ πῆγες με τὰ μελίσσια σου; Εἶχες τουλάχιστον ἄφθονο μέλι;
—Ὀχι, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος με τὶς μελίσσες μου. Εἶναι τὰ πιο ἀξιολάτρευτα ἐντομα τοῦ κόσμου.
—Δὲν σε καταλαβαίνω. Πῶς μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀφοῦ δὲν φτιάχνουν μέλι;

● —ΜΑ γιατί ἐπιμένετε νὰ πίνετε τὸ κονιάκ σας με καλαμάκι;
—Ὑποσχέθηκα στὴ γυναῖκα μου νὰ μὴν ἀγγίσουν οὔτε μιά σταγόνα οἰνόπνευμα τὰ χεῖλη μου.

● —ΜΑ ἐσύ ἔχεις μαύρα χάλια, φίλε μου! Τί ἐπαθες;
—Ἀχ, εἶναι φοβερό! Τέσσερες νύχτες τώρα δὲν ἐκλείσα μάτι, γιὰτὶ ἡ γυναῖκα μου ἔχει ὀρα.
—Καὶ δὲν κάλεσες κανένα γιαντρά;
—Δὲν ὑπάρχει πιά λόγος, ἀγαπητέ μου. Φεύγω ταξίδι γιὰ δύο ἐβδομάδες.

● ΑΓΓΕΛΙΑ πού δημοσιεύθηκε στὸς «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου: «Θέλτε νὰ ἐξασφαλίσετε εὐτυχία γιὰ τὰ γηραιά σας; Περιποιηθεῖτε ἀπὸ ζῶα, εἶναι οἱ μόνοι φίλοι στοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη».

● ΔΥΟ φίλοι πᾶνε νὰ γλεντήσουν σ' ἓναν ἀποκρηάτικο χορὸ.
—Κοίτα! Κοίτα! Φωνάζει κάποια στιγμὴ μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ ἓνας. Ἐκεῖ κάτω κάθεται ἡ Λολομπρίντα!
Ὁ ἄλλος τεντώνει με ζωηρότατο ἐνδιαφέρον τὸν λαιμὸ του νὰ δῇ.
—Ἀχ, ὄχι, τοῦ λέει ὁ φίλος του. Ἐκᾶν λάθος... ἦτανε μονάχα δύο μπαλλόνια.

● Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ τοῦ δικαστηρίου:
—Μὰ ἰσχυρίζεσαι τώρα σοβαρὰ πῶς πέταξες τὴ γυναῖκα σου ἀπ' τὸ τρίτο πάτωμα στὸ δρόμο ἀπὸ ἀφορημάδα;
—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, Εἶχα ξεχάσει ἐντελῶς ὅτι εἶχαμε μετακομίσει. Καθόμασταν, βλέπετε, πρὶν, σ' ἓνα ἰσογειο.

● —ΕΧΩ μιά ἰδέα πού ἀξίζει ἀσφαλὼς τουλάχιστον δύο ἑκατομμύρια.
—Ἐτοί εἰ; Καὶ πῶς θὰ ζητούσες ἂν ἐρχότανε τώρα κάποιος καὶ σοῦλεγε πῶς θέλεις ν' ἀγοράσῃ τὴν ἰδέα σου;
—Μμ... ἂς ποῦμε ἑκατὸ δραχμῆς.

● —ΔΕ σὲ βλέπω πιά με τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου. Τί γίνεται;
—Ὡ αὐτὴ! Τὴν παρήτησα. Χωρίσαμε ὀριστικά.
—Καὶ γιὰτί;
—Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ γέλιο τῆς, ἦτανε χυδαῖο.
—Μπᾶ! Δὲν τὸ εἶχα προσέξει.
—Φίλε μου ἔπρεπε νὰ ἴδουν ἐκεῖ ὅταν τῆς εἶπα πῶς κερδίζω!

ΑΘΗΝΑ: ἸΚΕΣ φυσιογνομίες πού δὲν ἐμφανίζονται συχνά, ἐνὼ δρίσκονται παντοῦ. Ὁ γνωστὸς φωτογράφος κ. Δ. Πατρίδης με τὸν συμπαθὲ πιανίστα καὶ μαέστρο Λέβ.

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Ἐνα πλεονέκτημα πού ἔχουν οἱ δικτατορίες εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος ν' ἀκούς ὡρες τὸ ραδιόφωνο γιὰ νὰ μάθης τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν.
Φρανσουὰ Μαριὰκ

Οἱ φλύαροι εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού δὲν λένε τίποτε, ἀλλὰ κατὰ τέτιο τρόπο πού δὲν σοῦ μένει νὰ πῆς πιά τίποτε ὕστερα ἀπ' αὐτοῦς.

Μαρσὲλ Ἀσάρ

Διπλωμάτης εἶναι ἐκεῖνος πού περνάει τὸν καιρὸ του προσπαθώντας νὰ ξεδιαλύνῃ πολὺπλοκές καταστάσεις, οἱ ὁποῖες πάντως δὲν θὰ ἐδημιουργοῦντο ποτὲ ἂν δὲν ὑπῆρχαν διπλωμάται.

Ζὰκ Κουρτουὰ

Εἶναι εὐτύχημα τὸ ὅτι οἱ διπλωμάται ἔχουν μεγάλη μύτη, γιὰτὶ συνήθως δὲν βλέπουν πέρα ἀπ' αὐτὴν.

Πῶλ Κλωντέλ

Οἱ γυναῖκες εἶναι γοητευτικότερες ἀνὰμσα στὰ τριάντα καὶ τὰ σαράντα τους χρόνια, ἡλικία κατὰ τὴν ὁποία ἔχουν ἀποκτήσει ἀρκετὴ πείρα καὶ ξέρουν τὴ ζωὴ. Καὶ ἐπειδὴ ἐλάχιστες γυναῖκες περνοῦν ποτὲ τὰ σαράντα, ἡ γοητεία τους μπορεῖ νὰ ἐξακολουθῇ ἐπ' ἄόριστον.

Κριστιὰν Ντιὸρ

Δὲν εἶναι ὅλες οἱ γυναῖκες καχύποπτες... μεοικὲς «ξέρουν».

Ἀνώνυμο

Μιά κυρία με καλοὺς τρόπους εἶναι ἡ γυναῖκα πού, πρὶν πετάξῃ τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ στὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρός της, γράζει πρῶτα τὸ κουταλάκι ἀπὸ μέσα.

Ἀνώνυμο

● ΕΝΑΣ χωριάτης βλέπει ἓνα φίλο του νὰ στρίβῃ τσιγάρο.
Μπᾶ, δὲν καπνίζεις πιά ἑτοῖμα τσιγάρα;
—Ὁχι, ὁ γιαντρός μου ἴπε νὰ κάνω γυμναστική.

● ΣΤΙΧΟΜΥΘΙΑ σ' ἓναν χορὸ:
—Θὰ ἦραστε ἓνας ἰδεῶδες χορευτῆς, ἂν δὲν ὑπῆρχαν δύο πράγματα.
—Ποιά;
—Τὰ πόδια σας!

● —ΔΕΝ σ' ἀκούσα νὰ κάνης τὴν προσηχὴ σου, Μπέμπα.
—Φυσικά. Πῶς νὰ μ' ἀκούσης. Δὲ μιλοῦσα σὲ σένα!

● ΕΝΑΣ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ τοῦ Πλύμουθ, εἰδικὸς στὰ γαμήλια κέικ, ἔλαβε ἀπὸ ἓναν πελάτη παραγγελία νὰ φτιάξῃ ἓνα «κέικ διαζυγίου». Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ τούρτα θὰ εἶναι στρουγγυλὴ, κομμένη σὲ δύο ἴσα μέρη πού «θα γυρίζουν τὴν πλάτη τὸ ἓνα στ' ἄλλο». Στὸ ἓνα κομμάτι θὰ εἶναι γραμμένο τ' ὄνομα Μπιλλ καὶ στ' ἄλλο τ' ὄνομα Τζούν. Θὰ ἐνώνονται με μιά ταινία ἀπὸ γλασαρισμένη ζάχαρη με τὴν ἐπιγραφή «Ζήτω ἡ ἐλευθερία», γραμμένη με σοκολάτα. Τὸ «κέικ τοῦ διαζυγίου» θὰ σερβιρισθῇ στὴν οἰκογενειακὴ συγκέντρωση πού θὰ ὀργανωθῇ γιὰ τὸν ἐορτασμὸ τοῦ γεγονότος.

● ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ: 65 θανατικὲς ἐκτελέσεις ἐγίναν τὸ 1956 στὶς Ἡ. Πολιτείες τῆς Ἀμερικής. Ἐνδεκα λιγώτερες ἀπ' ὅσες ἐγίναν τὸ 1955. Λόγοι: 5 φόνοι, 12 δασμοί, 1 ἀπαγωγὴ. Ἐκτελεσθέντες: 43 μαῦροι, 22 λευκοί, 1 Κινέζος. Ἡλικία τῶν καταδικασθέντων: 18 ἕως 59 ἐτῶν.

● ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ τῶν Ἀμερικανῶν ὁδοντογιάτρων πού συνήλθε τελευταῖως στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ δρ Χάουαρντ Κέσσελ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κληβελαντ, ἐβεβαίωσε ὅτι οἱ τεχνίτες μασέλες διευκολύνουν τὴν ἀρθρώση καὶ βελτιώνουν τὴν ἀπόδοση τῶν φωνητικῶν χορδῶν. Κατὰ τὸν δρ Κέσσελ, οἱ τεχνίτες μασέλες ἐνδεῖκνυνται ἰδιαίτερως γιὰ τοὺς τραγουδιστὰς καὶ τὶς πριμαντόνες τῆς ὀπερας.

● ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΩΛΕΙΟ τοῦ Παρισιῶ πωλεῖ γαρυφαλλὰ τὰ ὁποῖα διατηροῦνται ἐπ' ἄοριστον. Τὸ μυστικό: Ψεκάζονται μ' ἓνα λεπτότατο στρώμα πλαστικῆς ὕλης.

● Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ἐντομολόγος δρ Ρόρς Χιούτσινους ὑπελόγησε ὅτι ἂν ἡ ἀκρίδα εἶχε τὸ ὕψος καὶ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου, διατηρώντας ταυτοχρόνως τὴν μυϊκὴ δύναμη πού ἔχει τώρα, θὰ μπορούσε νὰ καλύψῃ μ' ἓνα μόνον ἄμα 200 μέτρα εἰς μήκος. Ἡ ἐπίδοσὴ ἐνὸς ψύλλου, ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθήκες, θὰ ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη.

● ΠΕΡΙΟΡΙΖΟΝΤΑΣ τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων τῶν ἀμερικανικῶν διαδητηρίων ἀπὸ 32 σὲ 20, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡ. Πολιτειῶν ὑπολογίζει ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃ οἰκονομία 48.000 δολλαρίων τὸν χρόνο.

● Ο ΟΔΗΓΟΣ κοινωνικῆς συμπεριφοράς πού κυκλοφόρησε τελευταῖως στὴ Ρωσία, διευκρινίζει: «Στὸ τέλος μίας κοσμικῆς συγκεντρώσεως, κάθε νέος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συνοδεύῃ μιά ἀπ' τὶς καλεσμένες στὸ σπῆτι τῆς. Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ δῖναι προτεραιότητα στὶς ἡλικιωμένες κυρίες, στὶς ἀνάπηρες καὶ... στὶς δασκάλες».

● ΕΝΑ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΕΘΙΜΟ: Ὁ Ἑλβετὸς ἱεραπόστολος Ἀλέξιος Μισελῶ, ὁ ὁποῖος μόλις γύρισε ἀπὸ τὴ Νέα Γουινέα, δεβαίνει ὅτι σὲ ὀρισμένες φυλὲς τῶν Παπούα οἱ γυναῖκες εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ κόβουν ἀπὸ ἓνα τους δακτύλο κάθε φορὰ πού κάποιος πεθαίνει στὴν οἰκογένειά. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου, εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ φοροῦν, δεμένο στὸ λαιμὸ, τὸ ποδὶ ἢ τὸ χεῖρ τοῦ μακαρίτη.

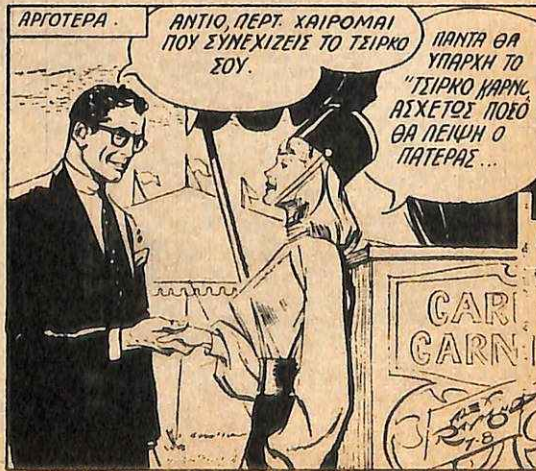

ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΗ θαυμαστοποιός. Ἡ ὑπέροχη Ἰνγκριντ Μπεργκμαν, πού ἡ ἐπὶ ἀνάδοξ της στὴν ὁδὸν χαίρετῆσθῃ με ἱκανοποίηση ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστῶν της, παρουσιάσθηκε τελευταῖα ἐκτελοῦσα ἓνα νούμερο θαυματοποιού με χαρτιά τῆς τράπουλας σ' ἓνα γκαλά.

● ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ, ἓνας μεγάλος οἶκος ἀνδρικής μόδας τῆς ὁδοῦ ντε Ριβολί ὑπεκράωσε ὅλα τὰ μαννεκέν του νὰ ἐνδύσων τὸ κεφάλι τους ἀλὰ Γιουλ Μπρουνερ.

● Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ἀμερικανικὸς νεατερισμὸς: οἱ ὀργανωμένες ἀπαγωγές. Μὲ πενήντα δολλάρια—στὸ ποσὸ αὐτὸ περιλαμβάνονται δέκα δολλάρια γιὰ τὴν ἀδεία γάμου—μιά ἀεροπορικὴ ἐταιρεία τῆς Καλιφορνιας ἀναλαμβάνει νὰ μεταφέρῃ τὰ ρομαντικὰ ζευγάρια ἀπὸ τὸ Λος Ἀντζελες ἀπὸ Λας Βέγκας. Ἐκεῖ, γὰρ, νὰ κατεβῶν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, οἱ ἐρωτευμένοι βρίσκουν ἓναν εἰρηνοδότη ἑτοῖμο νὰ τοὺς παντρεῖ. Ὡς μάρτυρες, παρίστανται οἱ πιλότοι τοῦ σκάφους. Σὲ τέσσερες ὥρες οἱ εὐτυχεῖς μενυμφοὶ βρίσκονται ξανά ἀπὸ τὸ Λος Ἀντζελες. Τὸ μόνον γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχει νὰ φροντίσῃ ὁ γαμπρὸς—ἐκτός ἀπὸ τὰ πενήντα δολλάρια—εἶναι νὰ συνοδεύεται ἀπ' τὴ νύφη.

Ρίπ Κίρμπυ

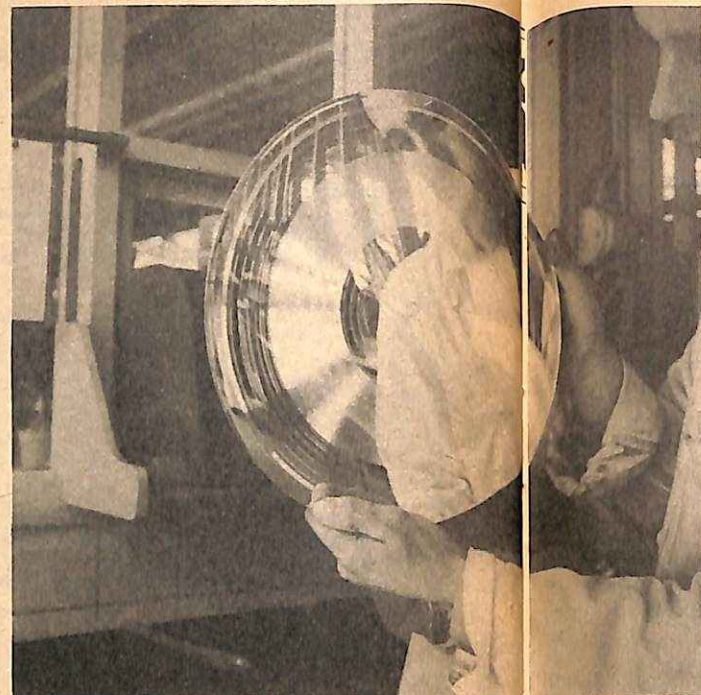

Ρίπ Κίρμπυ

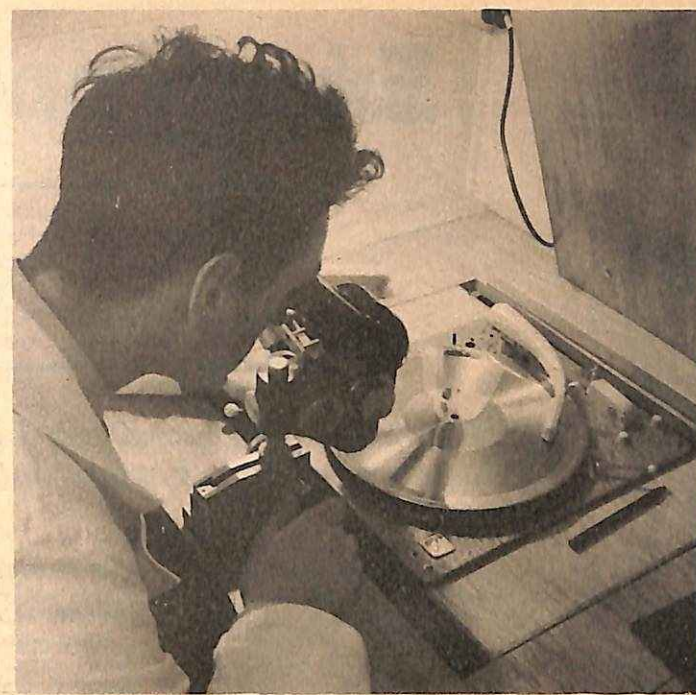

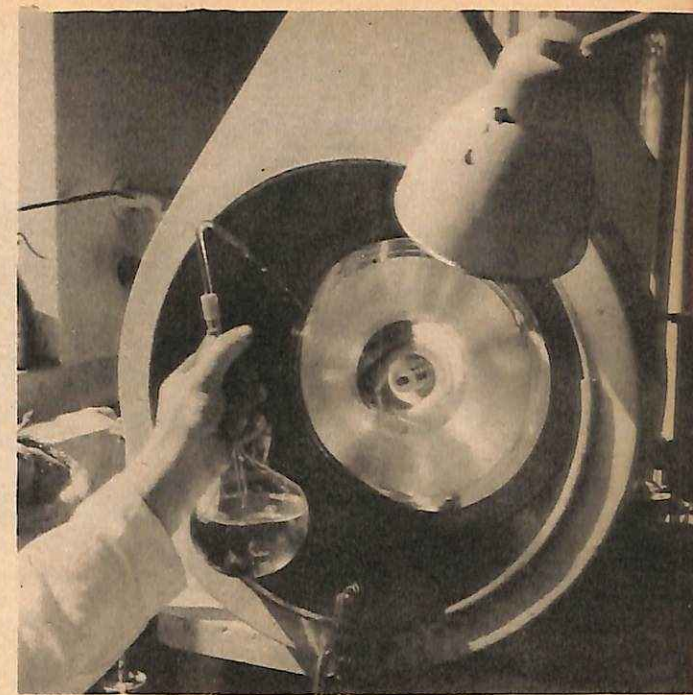
Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΗΣ «ΦΙΛΙΠΣ» ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΠΑΙΞΗ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΟ ΔΙΣΚΟ «ΜΗΤΕΡΑ»
(Φωτ. Β. Κ. — ΕΛΚΗΝ)

ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΟΙ ΜΗΤΡΕΣ. ΕΤΟΙΜΟΣ Ο ΑΣΗΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΙΑ ΕΠΚΟΠΗ ΕΞΕΤΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΤΡΟΧΟ

ΜΙΑ ΣΟΝΑΤΑ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΣΗΜΙ..

Οί πρόσφατες τελειοποιήσεις στον τομέα της πιστής αποδόσεως του ήχου

Δίσκοι... Μαζί με τα διδύα, μαζί με τους πίνακες τούς ζωγραφικούς, μαζί με τα γλυπτά και τούς μπρούντζους, έχουν πια προστεθεί στον αισθητικό όπλισμό του σύγχρονου ανθρώπου, κ' έχουν τη γωνιά τους και την θέση τους σε κάθε σωστά οργανωμένο σπίτι.

Ο ήχος, μάγος του εαυσθητού αυτιού, διαχωρίζεται πια κι αυτός, αναλύεται, εκλεπτύνεται, κι ο αντίκλος της κάθε νότας, ο κραδασμός της κάθε χορδής, αποκτούν μια πρόσθετη ποιότητα, σαν πέρσσουν από όλα τα στάδια της επεξεργασίας που ακολουθούν μιάν έγγραφη.

Πέρασε ο καιρός του μονοφωνικού εκείνου φωνογράφου με το παμμέγιστο χωνί και το καδουρ-διστήρι στα πλευρά του, που τραντάζονταν στα μπάσα και στρίγγιζε στις νότες τις ψηλές.

Τώρα η Πιστή 'Αποδόση, ή «αξά-φιντέλιτυ», περνάει τον ήχο από τρεις και τέσσερις κρισάρες και τον διοχετεύει, ανάλογα, στο κατώλληλο μεγαφώνιο, κι αφήνει την ίδια την ατμόσφαιρα να ξανακάνει την σύνθεση, με το αλάσαστο ηλεκτρονικό της ένστικτο.

Αν το έχουμε ίσως καταλάβει: η μουσική περνάει την στιγμή αυτή μιά περίοδο σχεδόν παρόμοια με κείνη που πέρασε η Τέχνη του Λόγου μετά την ανακάλυψη του κυλινδρικού πιεστηρίου.

Η ανάταση του Μπετόβεν, ή εὐλάβεια του Περγκολέζε, ή μαεστρία του Ραχμάνινοβ, ή άγνια του Τσαϊκόφσκυ, μετουσιωμένες σε ήχο αρμονικό, γίνονται τώρα κτήμα τών πολλών...

Στη διάδοση αυτή της μουσικής, στην παροχή μορφώσεως και ψυχαγωγίας σε εκατομμύρια ανθρώπους, παίζει ρόλο πρωτεύοντα η 'Ολλανδία.

Είναι κι αυτή μιά χώρα μικρή μ' ένα μεγάλο παρελθόν και με μεγάλα πεπρωμένα, ἀλλ' έχει κ' ένα Παρόν σημαντικό μέσα στη διεθνή βιομηχανία.

Η κυριώτερα της προβολή, φυσικά, είναι η «Φίλιπς». Και γιά τούς 'Ολλανδούς, ή «Φίλιπς» δεν είναι απλώς ύπόθεση έμπορικη: Είναι ένας έθνικός θεσμός, γιά τόν όποιον αίσθανονται περήφανοι, ιδίως όταν μπορούν μ' αυτόν να συναγωνίζονται μεγάλες αμερικανικές και γερμανικές εταιρίες σ' ένα πλήθος τομείς.

Από τούς εκατόν εξήντα χιλιάδες υπαλλήλους της «Φίλιπς», υπάρχουν είκοσι-τριάντα, που έχουν ένα προσόν σπάνιο στον κόσμο: Ένα υπερευαίσθητο αυτί.

Είναι οι «ντεγκυστατέρ» του ήχου, κ' η πείρα

τους, κ' η κατάρτισή τους, είναι όμοια με την πείρα και την κατάρτιση τών άλλων εκείνων ιδιότυπων ανθρώπων με τόν υπερευαίσθητο ούρανίσκο, που δοκιμάζουν τά κρασιά στις κάδες της Καμπανίας.

Πώς γίνεται, αλήθεια, ένας δίσκος; 'Η μέθοδος φαίνεται απλή, μα έχει κ' αυτή τά μυστικά της.

Όλες οι έγγραφές γίνονται πρώτα σε μαγνητόφωνο και μεταφέρονται κατόπιν σ' έναν βασικό δίσκο από «άσετάτ». Τί είναι αυτό που «μεταφέρεται»; Οι ηλεκτρικοί κραδασμοί. Αυτοί καταγράφονται στον βασικό δίσκο, κι αυτούς θα συλλάβη αργότερα ή μαγνητική βελόνα τού πικ-άπ.

Αυτός ο βασικός δίσκος παίρνει κατόπιν... τόν μπάνιο του, και μάλιστα ένα μπάνιο πανάκριβο: Μέσα στο άσημι! Σκεπασμένος έτσι, μ' ένα έλαφρό άσημένο επίστρωμα, ο δίσκος περνάει από μιά διαδικασία γαλβανισμού, και, όπως ώρισμένα άρσενικά έντομα που πεθαίνουν μόλις εκτελέσουν τόν αναπαραγωγικό προορισμό τους, μπαίνει σε λίγο σ' άχρηστία! Οι έγκοπές του έχουν άποτυπώδη στην μέσα μεριά τού άσημένου επίστρώματος, που τώρα άποχωρίζεται και, με τη σειρά του, πιέζεται πάνω σ' έναν άλλο δίσκο, —τη μήτρα από τήν όποια θα θύουνε οι δίσκοι που άκούτε...

Όλη αυτή ή διαδικασία έχει ένα ρυθμό καθαρά βιολογικό, —άκομη και οι όροι που χρησιμοποιούν οι τεχνικοί θυμίζουν βιολογία: 'Ο πρώτος δίσκος, από άσετάτ, είναι ό «Πατέρας»· ό δεύτερος, ό άσημένος, είναι ή «Μητέρα»· ό τρίτος, τó καλούπι, είναι τó «Παιδί»...

Φυσικά, γιά έναν δίσκο με δυό πλευρές, χρειάζονται δυό καλούπια, δυό «σταμπες», όπως τά λένε στη γλώσσα τών οι τεχνικοί (από τó «σταμπά», «σταμπάρω» κλπ.). 'Ανάμυσά τους μπαίνει ένα μίγμα —σέλακ στην περίπτωση τών συνηθισμένων δίσκων, ή πλάστική ύλη στην περίπτωση τών άθραύστων— και αφού τοποθετηθούν δέδια στη μέση και οι άπαραίτητες έτικέτες (τίτλοι κλπ.) άρχίζει ή πίεση, σε κατάλληλη θερμοκρασία...

Απλή είναι ή μέθοδος, μα χρειάζεται τόση προσοχή! Ότε ένα μόριο ακόνις δεν πρέπει να παρεισφύρηση, ούτε μιά νυχιά δεν πρέπει να παρουσιαστή. Οι τεχνικοί της «Φίλιπς» έχουν όλοι μιά άρτια μουσική κατάρτιση, ώστε να μπορούν να διακρίνουν άμέσως πού υπάρχει τó ελάττωμα. Με κατάλληλες συσκευές, ή με λεπτότητα άποεστικά εργαλεία επιτυγχάνεται ή διαύγεια εκείνη ή κρυ-

στάλλιν, πού είναι τó χαρακτηριστικό τών δίσκων Πιστής 'Αποδόσεως...

Λίγα χρόνια έχει πού λειτουργεί αυτό τó νέο παρακλάδι της εταιρίας, ή Βιομηχανία Δίσκων, μα ό κατάλογος —400 όλόκληρες σελίδες!— γεμίζει με δέος τόν συλλέκτη! 'Εξήντα χρόνια πείρα στην παραγωγή γραμμοφώνων και ραδιοφώνων (και νά ήσαν αυτά μόνον τά προϊόντα της «Φίλιπς», πού άρχίζουν από μαγνητικές βελόνες και τελειώνουν σε όλόκληρους σταθμούς τηλεόρασεως!) έδωσαν πια στους τεχνικούς της «Φίλιπς» τήν δυνατότητα να συναγωνίζονται σ' άκρίβεια και τελειότητα μιά άλλη μεγάλη γενιά μαστόρων, τούς ώρολογοποιούς της 'Ελβετίας.

Η προσφορά της 'Ολλανδίας στην διεθνή πνευματική καλλιέργεια είναι και πάλι σημαντική, όπως τόσους αιώνες τώρα: Πεινήτα είδη κλασικής μουσικής, άριστα παιγμένα, άριστα γραμμένα, με καλύμματα ιδιότυπης καλαισθησίας, έχει προσφέρει μέχρι σήμερα ή «Φίλιπς» στη διεθνή άγορά, γιά να υπορέση να φέρη κοντά στον καθένα, κατά τρόπο προσιτό, τά άριστουργήματα της παγκοσμίου μουσικής φιλολογίας.

Και δεν είναι τó κέρδος πάντα τó κοιτήριο. 'Όπως τά μεγάλα πανεπιστήμια άποφασίζουν μιάν έκδοση μόνο και μόνο γιάτί δεν πρέπει να λείπη από τόν σύγχρονο πνευματικό όπλισμό της άνθρωπότητας, έτσι κ' ή «Φίλιπς» δεν διστάζει να περιλάβη στις εκδόσεις της ένα κοντσέρτο γιά φλάουτο τού Κουάντ ή ένα κονσερτίνο τού Σαντορσόλα, όταν έντάσσονται στον γενικό μουσικό της προγραμματισμό.

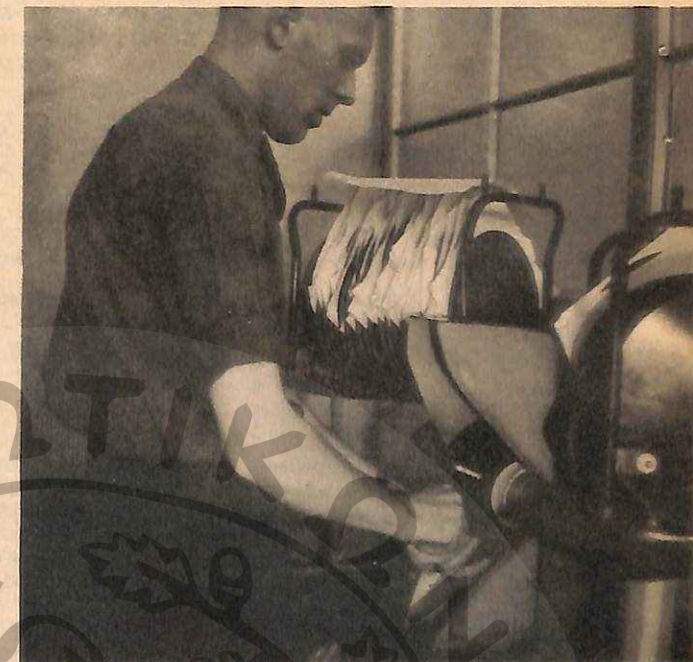
Έχουν βγή έργα μνημειώδη από τά έργαστήρια δίσκων της εταιρίας: 'Η Σειρά Μότσαρτ, π.χ., (πεινήντα δίσκοι ως τώρα, —κι άκόμη συνεχίζονται αί έγγραφαι!), ή Σειρά Γιόχαν Στράους, κι όλη ή θαυμάσια και τόσο δυσεύρη εκείνη σειρά 'Εκκλησιαστικής Μουσικής, όχι μονάχα με Μπάχ και Παλεστρίνα, αλλά και με Καλδίσους, και με 'Όμπερχτ, και με Χάσλερ...

Ό «Πατέρας», πού είναι από άσετάτ, και ή «Μητέρα», πού είναι από άσημι, δεν γεννούν άπλώς, κάθε φορά, ένα προϊόν βιομηχανικό.

Σήμερα ένα Πριλούδιο, αύριο ένα Μπαλλέτο, μεθαύριο μιά Σονάτα, —κάθε μέρα, σε χιλιάδες πιά αντίτυπα, σ' εκατοντάδες παραλλαγές, σ' εκατομμύρια ήχους, ή μουσική βρίσκει τó δρόμο της στις καρδιές τών ανθρώπων, κάθε ήπειρου, κάθε φυλής...

ΣΤΗΝ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΑΧΡΗΣΤΗ ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ ΠΟΥ ΚΟΒΕΤΑΙ

ΤΟ ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟ

ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΚΟΥΣ

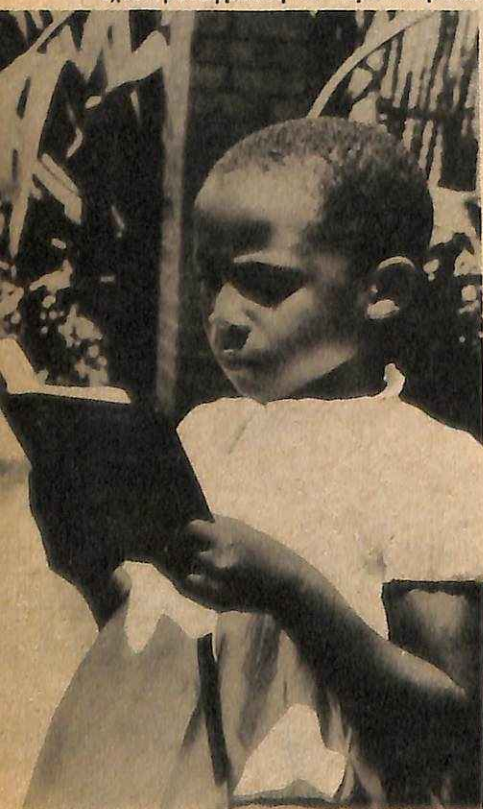
Στα 600.000.000 Βίβλων που κυκλοφόρησε η «Βιβλική Έταιρία» ως και οί τυφλοί της Βούρμας μπορούν να διαβάσουν το δικό τους αντίτυπο.

Έξακόσια εκατομμύρια Βίβλων

Εάν έτοποθετούντο το ένα δίπλα στο άλλο, θα μπορούσαν να κάνουν δύο φορές το γύρο του Ισημερινού

ΤΟ ΙΕΡΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΜΕΤΕΦΡΑΣΘΗ ΣΕ 1.100 ΔΙΑΛΕΚΤΟΥΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΥΓΚΑΝΤΑ μπορούν να διαβάσουν σήμερα τους «Ψαλμούς». Σε 1.100 γλώσσες και διαλέκτους έχουν μεταφραστεί τα Ίερά Κείμενα.

Για να γιορτάσει τα 150 χρόνια απ' την ημέρα της ίδρύσής της, η Βρετανική Βιβλική Έταιρία προσ κάλεσε αντιπροσώπους της οργανώσεως από κάθε γεωγραφικό πλάτος και μήκος της υδρογείου, στο Ήστυμπος της Αγγλίας. Εκεί, κατά την διάρκεια ενός συνεδρίου, οι αντιπρόσωποι συνεζήτησαν τα κοινά τους προβλήματα και η Έταιρία ανέκοιωσε ένα καταπληκτικό άριθμό, που αποτελεί ρεκόρ στα έκδοτικά χρονικά: Έξακόσια εκατομμύρια (600.000.000) Βίβλοι είχαν έκδοθι ως την ημέρα της γιορτής από την Βιβλική Έταιρία και τα βιβλία με τα Ίερά κείμενα, αν έτοποθετούντο το ένα δίπλα στο άλλο, θα μπορούσαν να κάνουν δυο φορές τον γύρο του Ισημερινού... Η Βίβλος, στο ίδιο διάστημα, μεταφράστηκε σε 1.100 γλώσσες και διαλέκτους που πολλές τους δεν είχαν ποτέ αλφάβητο, με συνέπεια να μη διαθέτουν γραπτά κείμενα. Το δύσκολο έργο της δημιουργίας ενός λεξικού και σημείων γραφής ανέλαβαν στις διάφορες «ανάλαφρες» περιοχές οι ιεραπόστολοι και μετά άρχισαν να μεταφράζουν τα Ευαγγέλια και πολλές φορές ολόκληρη την Βίβλο. Μ' αυτόν τον τρόπο η προσφορά της πιο ανθρώπινης θρησκείας στους Τουαρέγκ της Σαχάρας συνωδεύταν από το πολύτιμο δώρο του Έγχαφου λόγου. Το ίδιο συνέβη με τους πληθυσμούς της Κεντρικής Αφρικής και άλλες αναλαφρές φυλές, που κατοικούν σ' όλη τη γη.

Ξέρετε πώς να κάαααδεστε;

Όσο κι αν φαίνεται απλό, μόνον λίγοι άνθρωποι ξέρουν την τέχνη, την δύσκολη τέχνη της αναπαύσεως. Κι ακόμη λιγότεροι γνωρίζουν τον τρόπο να εξοικονομούν δυνάμεις τις εργάσιμες ώρες τους

Σε μιάν εποχή που όλα κάνουν τη ζωή μας φοβερά κοπιαστική, η τέχνη της αναπαύσεως έχει ζωτική, πραγματικά, σημασία. Δεν είναι μόνον ή τροφή, ο ύπνος κι ο καθαρός αέρας απαραίτητοι για την υγεία...

Ο Άγγλος υγιεινολόγος ΤΣΑΡΛΣ ΝΗΛ —αύθεντία στα ζητήματα κάθε είδους κοπώσεως δίνει μερικές πρακτικές συμβουλές για τους εργαζομένους στο σπίτι ή στο γραφείο τους

Πώς αισθάνεστε τον ξαυτό σας στο τέλος της ημέρας; Σωριάξεστε σε μιά καρέκλα μουρμουρίζοντας: «Όχι, τα ποδαράκια μου!», ή: «Είμαι πτώμα!». Η νιώθετε αρκετά ξεκούραστος ώστε να δηγήτε πάλι έξω και να διασκεδάσετε; Αν είσατε μονίμως κουρασμένος ή «νευρικός» στο τέλος της ημέρας, το πιθανώτερο είναι πως δεν σας κουράζει ή δουλειά, αλλά ο τρόπος που την κάνετε.

Ζίνα, προμηθευήτε την το γρηγορώτερο και χρησιμοποιήστε την όσο μπορείτε πιο συχνά. Είναι πολύ παράξενο το γεγονός ότι οι περισσότερες νοικοκυρές επιμένουν να στέκονται διαρκώς όρθιες, ενώ θα μπορούσαν μιά χαρά να κάθουν ένα σωρό απ' τις δουλειές τους καθισμένες αναπαυτικά. Γιατί, λ.χ., να καθαρίζετε τα χόρτα ή τις πατάτες όρθιες; Απόδειξη της μικρής σημασίας που δίνουν οι νοικοκυρές στο κάθισμα είναι το γεγονός ότι η καρέκλα της κουζίνας είναι συνήθως ή χειρότερη,

ρούσε να το κάνει ή νοικοκυρά καθισμένη σ' ένα ψηλό τρίποδο, σαν αυτά που χρησιμοποιούνται στα μπάρ.

Το σιδερώμα επίσης γίνεται καλύτερα όταν είστε καθισμένη. Είναι ζήτημα συνήθειας. Δοκιμάστε το και θα δήτε.

Φυσικά, δεν είναι ανάγκη να κάθαστε διαρκώς. Άλλα ή αλλαγή απ' τη μιά στάση στην άλλη ξεκουράζει πολύ το σώμα.

Όταν κάνετε οποιαδήποτε δουλειά όρθια, δεν χρειάζεται να σκύβετε.

τρέπη στα πόδια σας ν' ακουμπάνε σταθερά στο πάτωμα και ν' αφήνουν τα γόνατά σας έντελως ελεύθερα. Μη σουφρώνετε τα μάτια, τα φρύδια, μην κάνετε ασκοπες γκριμάτσες την ώρα της δουλειάς σας.

ΜΗ ΣΤΕΚΕΣΤΕ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ

Προσπαθήτε να μη στέκεστε πολλή ώρα σ' ένα μέρος. Είναι προτιμότερο να δηματίζετε, παρά να στέκεστε επί τόπου. Όπου είναι δυνατόν να καθίσετε μη χάνετε την ευκαιρία.

Πολύ κουραστική, στις περιπτώσεις της δουλειάς που θέλει τρεχάματα, είναι η αγωνία της ώρας. Φροντίστε να οργανώνετε έτσι καλά τα ραντεβού σας και γενικά τις δουλειές σας, ώστε να μη λαχανιάζετε για να προφθάσετε όσα έχετε να κάνετε. Κι όποτε βρίσκετε ένα ελεύθερο διάστημα, ξεκουράστε το σώμα σας και το μυαλό σας, κάνοντας κάτι ευχάριστο.

ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΕΞΗΣ:

Μην περνάτε πολλές ώρες σε μιά στάση. Αν ή δουλειά σας είναι καθιστική, πηγαίνετε το πρωί με τα πόδια στο γραφείο, ή κάντε λίγη πρωινή γυμναστική. Φροντίστε τα πόδια σας να είναι όσο το δυνατόν πιο ξεκούραστα. Μη φοράτε στενά παπούτσια, κάλτσες με σφιχτές καλτσόδετες κλπ.

Προσέχετε να μη σκύβετε και να είναι ή αναπνοή σας ελεύθερη και ανεμπόδιστη.

Μην κουράζετε το λαιμό σας, και μη χάνετε το κεφάλι σας ανάμεσα στους ώμους, σαν τις χελώνες.

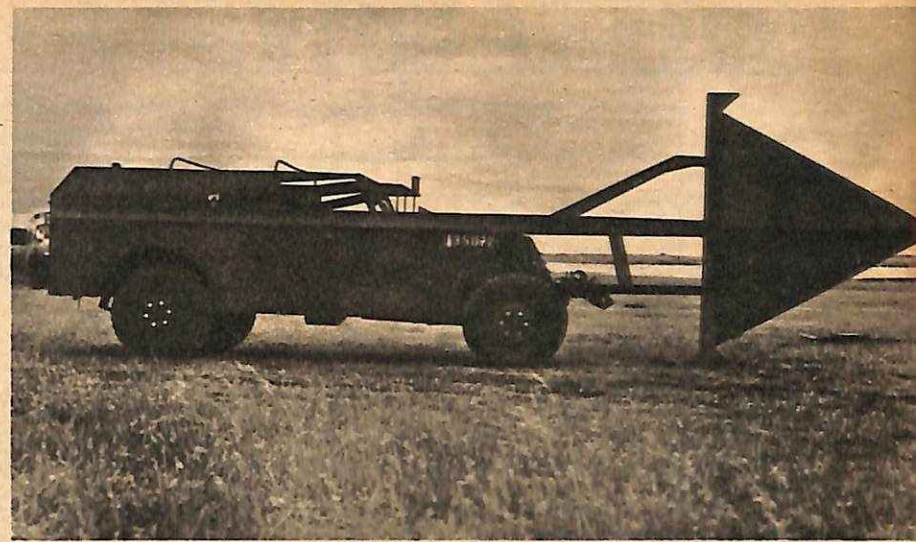
Μην κρατάτε τους ώμους υψωμένους.

Φροντίστε να βλέπετε τη δουλειά σας άνετα, χωρίς σιούφωμα των ματιών ή των φρυδιών.

Ακολουθήστε αυτές τις συμβουλές και θα δήτε ότι στο τέλος της ημέρας θα αισθάνεστε έντελως ξεκούραστος ή ξεκουρασμένη, και θα μπορούτε να εκμεταλλευήτε με τον καλύτερο τρόπο τις ελεύθερες ώρες σας.

Και πρό παντός —για να πεισθήτε, ότι έχουν σημασία οι συμβουλές αυτές— μη ξεχνάτε πως ο άνθρωπος στέκει... άφυσικά στα δύο του πόδια! Η κανονική του στάση, διατείνονται σοβαροί επιστήμονες, είναι τό... μπουσούλημα, το βάδισμα στα τέσσερα των μαρών. Οι ανάγκες όμως της ζωής μας ανάγκασαν να γίνουμε δίποδα και να παρμένουμε όρθιοι. Άς μην το παρσκάνουμε. Και για να τελειώσουμε, μη ξεχνάμε το κινέζικο δόγμα: «Μη στέκεσαι όταν μπορείς να είσαι ξαπλωμένος...».

ΤΣΑΡΛΣ ΝΗΛ

Η ΑΤΣΑΛΙΝΗ ΛΕΠΙΔΑ του νέου «κλειδιού-μαμμούθ» έχει δυο μέτρα ύψος και ή λαβή του είναι ένα ολόκληρο... θωρακισμένο αυτοκίνητο. Άλλα και οι κονσέρβες που πράκειται να ανοίγη δεν είναι κοινές, είναι...αεροπλάνα!

ΣΑ Ν' ΑΝΟΙΓΗ ΚΟΝΣΕΡΒΑ..

Το «ανοικτήρι» που έφευρε ο Αυστραλός μηχανικός Κ. Τόμας Χώνυμαν, γλυτώνει τους επιβάτες των αεροπλάνων από φρικτό θάνατο σε περίπτωση άτυχήματος και αναγκαστικής προσγειώσεως. Αν προλάβει...

Συμβαίνει, καμιά φορά, ένα αεροπλάνο, κατά την προσγείωση ή την απογείωσή του, να συντρίβεται στο αεροδρόμιο. Και ενώ από την πτώση δεν υπάρχουν θύματα, οι επιβάτες, παγιδευμένοι μέσα στο στραπατσarisμένο αεροσκάφος, του οποίου δεν λειτουργούν πια οι έξοδοι κινδύνου, γίνονται παρανάλωμα της φωτιάς που κατά κανόνα επακολουθεί. Απ' αυτά τα τραγικά περιστατικά κινημένος ο Κ. Τόμας Χώνυμαν, μηχανολόγος της Μελβούρνης, επενόησε ένα ευφύεστατο σύστημα, ένα πελώριο ανοικτήρι κονσέρβας, που με μεγάλη ταχύτητα σπύ-

δει στον τόπο του δυστυχήματος και με πρωτοφανή εύκολία χωρίζει στη μέση το κοίτος του αεροπλάνου, επιτρέποντας έτσι στους παγιδευμένους επιβάτες την έξοδο. Το «ανοικτήρι» του Κ. Χώνυμαν αποτελείται από μιά τεράστια λεπίδα, προσαρμοσμένη σ' ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο. Η λεπίδα σχίζει την ούρα του αεροπλάνου με την ευχέρεια που ανοίγουμε τις κονσέρβες στο σπίτι μας. Ταυτοχρόνως ένα τρακτέρ σύρει ένα άτσάλινο καλώδιο που έχει δεθεί γύρω από την κομμένη ούρα και τα δυο τεμάχια χωρίζονται.

(Φωτ. Camera Press)

ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η «ΚΟΝΣΕΡΒΑ» κόπηκε με την ίδια εύκολία που κόβονται όλες οι κονσέρβες. Οι παγιδευμένοι επιβάτες μπορούν τώρα να σωθούν.

ΚΑΚΗ ΣΤΑΣΗ

Όπως να μην κάνετε συνήθως το πλύσιμο των πιάτων με μαγιά, αλλά αυτή ή κοπέλα προσπαθεί να σας αποδείξει ότι το σκύψιμο πάνω από ένα χαμηλό νεροχύτη μπορεί να κάνει τη δουλειά δυο φορές πιο κουραστική απ' ό,τι είναι, και να προκαλέσει ασκοπους πόνους και δυσάρεστες ενόχλησεις.

ΑΝ ΕΡΓΑΖΕΣΤΕ ΣΕ ΓΡΑΦΕΙΟ:

Το ύψος της καρέκλας σας έχει μεγάλη σημασία. Τα πόδια σας πρέπει να έγγιζουν το πάτωμα άνετα, χωρίς υπερβολική κάμψη των γονάτων και χωρίς να εμποδίζονται από τίποτα.

Σημασία έχει επίσης το ύψος του γραφείου σας: Δεν πρέπει να είναι πολύ ψηλό, αλλά ούτε και πολύ χαμηλό, γιατί τότε το κορμί αναγκάζεται να σκύψη και τα μάτια κουράζονται.

ΑΝ ΕΙΣΤΕ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ:

Η δακτυλογράφος πρέπει να κάθεται ψηλότερα από το επίπεδο όπου γράφει. Ένα μαξιλάρι είναι, ό,τι χρειάζεται για να την φέρη στο ποθητό επίπεδο. Αν χρειαστή έπειτα να γράφει, δεν έχει παρά να το βγάλει για να ξανάρθη στο κανονικό επίπεδο.

Αν τα πόδια σας είναι πολύ κοντά, μπορείται να βάλετε από κάτω τους ένα κουτί, ένα μαξιλάρι ή ένα χοντρό βιβλίο. Είναι απαραίτητο να πατούν τα πόδια σας γερά στο έδαφος.

Πάντως, φροντίστε να κάθαστε πάντοτε κατά τρόπο ώστε ή πλάτη σας να μη σχηματίζει καμπούρα. Τίποτα δεν είναι χειρότερο για το παράστημά σας και —φυσικά— την υγεία σας.

ΑΝ ΕΙΣΤΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ:

Αν δεν έχετε καρέκλα στην κου-

ή πιο κακοφτιαγμένη Κ' ή πιο κουραστική του σπιτιού, ενώ θα μπορούσε θαυμάσια να χρησιμοποιηθεί για τις δουλειές αυτές μιά πολυθρόνα. Το μάργαρο επίσης της κουζίνας, όπου γίνονται ένα σωρό δουλειές, θα μπορούσε να είναι σαν τραπέζι, δηλαδή να μην έχει από κάτω ντουλάπια, ώστε να μπαίνουν τα πόδια άνετα όταν κάθεται ή νοικοκυρά μπροστά του.

Άλλα και το πλύσιμο των πιάτων και το σκούπισμά τους θα μπο-

ΚΑΛΗ ΣΤΑΣΗ

Αν και δεν μπορεί δέξαι να κάνει ψηλότερο το νεροχύτη, ή κοπέλα ξέρε πώς θα εύκολύνει πολύ τη δουλειά της, αν σταθή με τόνα πόδι μπροστά, και απ' τ' άλλο και με τα γόνατα λίγα χαλαρά. Όταν χρειαστή να σκύψη περισσότερο, σκύβει με τα γόνατα και τους γοφούς κι όχι με τη σπονδυλική στήλη, που δεν πρέπει.

Το σκύψιμο περιορίζει την αναπνοή, τεντώνει τους μύς του λαιμού, των ώμων και της πλάτης.

Είναι προτιμότερο να στέκεστε με τα πόδια ελαφρά ανοιχτά, και με το ένα πόδι αρκετό μπροστά από τ' άλλο.

Αν είστε ψηλή, έχετε περισσότερους λόγους να κάθαστε συχνά κατά τη διάρκεια της δουλειάς σας.

Το ράψιμο γίνεται ανετώτερα σε μιά χαμηλή πολυθρόνα, που να επι-

ζοντας το κεφάλι της προς την 'Αμερικανίδα, εί-
πε:

—'Εσείς είστε, λοιπόν, δ... σύνδεσμος, κυ-
ρία Μπαίκερ;

—Πετύχατε ακριβώς τη λέξη, αποκρίθηκε έ-
κείνη χαμογελαστή. Καί νομίζω πως έχω όλα τα
προσόντα που χρειάζονται — αν κι αυτό δεν
πρέπει, βέβαια, να το λή κανείς μόνος του. Κα-
νείς δεν υποψιάζεται μιιά 'Αμερικανίδα που γυ-
ρίζει τόν κόσμο για τό κέφι της.

Κάτι στο ύψος της είχε αλλάξει, πρόσεξε ή
'Αίλαρυ. 'Η γυναίκα που καθότανε τώρα στο
πλάι της, ήταν ή στομπουλή, αγαθή γυναικού-
λα που είχε γνωρίσει στην Καζμπλάνκα. 'Ηταν
μιιά γυναίκα που ήξερε καλά τη δουλειά της, εύ-
συνείδητη στο καθήκον της και, ασφαλώς, αμεί-
λικτη.

—Οάχουν πάλι να γράφουν οι έφημερίδες,
είπε γελώντας εύχαριστημένη. 'Ενωδ' για σάς,
άγαπητή μου. Για την κακοτυχία που σάς κυνη-
γεί. Δύο αεροπορικά δυστυχήματα μέσα σέ λί-
γες μέρες. Γλυτώνετε παρά τρία απ' τό ένα, για
νά σκοτωθήτε στο άλλο.

—'Ασφανα ή 'Αίλαρυ κατάλαβε τό δαιμόνιο
σχέδιο.

—Καί όλοι αυτοί; ρώτησε μέ σθημένη φω-
νή. Είναι αυτό που λένε πως είναι;

—'Ασφαλώς. 'Ο δρ. Μπαρρόν είναι βακτη-
ριολόγος, μου φαίνεται. 'Ο κ. 'Ερικσον, ένας
λαμπρός φυσιολόγος, ό κ. Πήτερς χημικός, ή μίς
Νήντχαϊμ, φυσικά, δεν είναι καλόγρηρα, είναι
ένδοκρινολόγος. 'Εγώ, όπως σάς είπα, είμαι...
ό σύνδεσμος. Δεν άνήκω σ' αυτό τό έπιστημονι-
κό μπουκέτο. (Γέλασε πάλι και πρόσθεσε): 'Ε-
κείνη ή Χέδεργκτον, άτυχη τέλος πάντων.

—'Ηταν και ή μίς Χέδεργκτον...

—'Η κ. Μπαίκερ έγινε καταφατικά.

—Είμαι άπολύτως βεβαία ότι ή Χέδεργκτον
είχε έντολη ή σάς παρακολουθ' απ' τη στιγμή
που θα πατούσατε τό πόδι σας στην Κα-
ζμπλάνκα.

—Τότε γιατί δε θέλησε να έρθη μαζί μας
σήμερα, όταν της τό πρότεινα;

—Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, είπε
ή κ. Κάλβιν Μπαίκερ. Θα φαινότανε παράξενο
να ξαναπάη στο Μαρόκο τη στιγμή που ήταν
εκεί πριν από λίγον καιρό. 'Οχι, ασφαλώς θα
έκανε κάτι άλλο. Θα τηλεγράφησε, ή θα τηλεφώ-
νησε, σέ κάποιον στο Μαρόκο ν' αναλάβη την
παρακολούθησή σας μόλις φτάσετε εκεί. Μόλις
φτάσετε! 'Οραία δεν της την καταφέραμε; Κοι-
τάξτε! Κοιτάξτε! Νά οι φλόγες!

—'Η 'Αίλαρυ έσκυψε απ' τό μικρό παράθυρο
και είδε μιιά τεράστια λάμψη να υψώνεται στον
ουρανό. 'Ο υπόκωφος κρότος μιάς έκρήξεως
έφτασε σ' ατία της. 'Ο Πήτερς τίνανε πίσω
τό κεφάλι του και ξέσπασε σ' ένα γέλιο
βροντερό:

—'Εξη άτσμα εύρον οίκτρον θάνατον, όταν
αεροπλάνον κατευθυνόμενον 'εις Μαρόκον κατέ-
πεσε φλεγόμενον 'εις την έρημον, είπε.

—Είμαι... είναι τρομερό, ψιθύρισε ή 'Αίλαρυ
μέ κομμένη άναπνοή.

—Ποιό είναι τρομερό; Τό βήμα που μάς
χωρίζει απ' τό άγνωστο; ρώτησε ό Πήτερς μέ
ύφος σοβαρό τώρα. Ναι, άλλα είναι ό μόνος
τρόπος. 'Αφήνουμε πίσω μας τό παρελθόν και
διαβαίνουμε τό κατάφυλλ τό μέλλοντος. (Μιά
σπίθα ένθουςιασμού φώτισε άσφανα τό μάτια
του): Πρέπει ν' άρχίσουμε την καινούργια μας
ζωή στον κόσμο της έπιστήμης, λυτρωμένοι απ'
ότι κακό και σάπιο υπήρχε στον κόσμο που
έγκαταλείψαμε.

—'Η 'Αίλαρυ πήρε μιιά βαθειά άναπνοή.

—Τά ίδια λόγια ακριβώς μου έλεγε πάντα
ό άντρας μου, είπε.

—'Ο άντρας σας; Μήπως έννοείτε τόν Τόμ
Μπέτερτον;

—'Η 'Αίλαρυ έκανε ναι μέ τό κεφάλι της.

—Χαίρουν πάρα πολύ! Πολλές φορές θέ-
λησα να τόν γνωρίσω από κοντά στην 'Αμερική,
χωρίς όμως να τό κατορθώσω ποτέ. 'Η μέθοδος
ΖΕ για τη διάσπαση του ατόμου είναι μιιά απ'
τις λαμπρότερες ανακαλύψεις του αιώνας μας.
Ναι, όμολογώ πως βγάλα μέ σεβασμό τό κα-
πέλλο μου μπροστά του. 'Εργάστηκε μέ τόν
Μάναϊμ, δεν είναι έτσι;

—Ναι, είπε ή 'Αίλαρυ.

—Μά μου φαίνεται πως είχε παντρευτή την
κόρη του Μάναϊμ. Μήπως είστε...

—Είμαι ή δεύτερη γυναίκα του, τόν διέκοψε
ή 'Αίλαρυ κοκκινίζοντας λιγάκι. 'Η... ή 'Ελσα
πέθανε στην 'Αμερική.

—Τώρα τό θυμούμαι. 'Επειτα πήγε στην
'Αγγλία για να εργασθ' εκεί. Καί μιιά ώραία
μέρα εξαφανίστηκε αφήνοντάς τους στα κρύα του
λουτρού. ('Ο Πήτερς γέλασε άσφανα): Τόν έχα-
σαν μπροστά απ' τό μάτια τους σ' ένα συνέδριο
στο Παρίσι.

Καί πρόσθεσε σέ λίγο μέ ύφος έπιδοκιμαστι-
κό:

—'Αλλά πρέπει να όμολογήσωμε πως οι δι-
κοί μας έχουν τέλεια όργάνωση.

—'Η 'Αίλαρυ συμφώνησε μαζί του. 'Ωστόσο ή
τέλεια αυτή όργάνωση την έκανε να αισθάνεται
ένα ρίγος άγωνίας. 'Αχρηστα τώρα πιά όλα τά
σχέδια, οι κώδικες, τά συνθήματα που είχε μά-
θει μέ τόση έπιμέλεια. Κανείς δε θα μπορούσε
πιά να τήν παρακολουθήσει. Τά πράγματα είχαν
εκανονιστικά πολύ έξυπνα. 'Ολοι όσοι βρίσκον-
ταν στο μοιραίο αυτό αεροπλάνο, είχαν κοιδή
τέρμα ταξιδιού. Πήγαιναν όλοι στο 'Αγνωστο.

εκεί που είχε πάει πριν απ' αυτούς ό Τόμ Μπέ-
τερτον. Δεν είχαν αφήσει κανένα ίχνος. Τίποτε.
Μονάχα τόν σκελετό ενός καμμένου αεροπλάνου
και μερικά άπανθρακωμένα πτώματα. 'Ηταν δυ-
νατόν ό Τζέσσοπ και οι άνθρώποι του να μαντέ-
ψουν ότι αυτή, ή 'Αίλαρυ, δεν ήταν ένα απ' αυτά
τά άπανθρακωμένα πτώματα; Πολύ άπίθανο. Τό
δυστύχημα είχε σκηνοθετηθεί μέ άπόλυτη πειστι-
κόττητα, μέ τρομερή έξυπνάδα.

—'Ο Πήτερς ξαναμίλησε. 'Η φωνή του έπαλλε
από νεανικό ένθουςιασμό. Γι' αυτόν δεν υπήρχαν
ούτε άνησυχίες, ούτε βλέμματα προς τά πίσω.
Μονάχα ή άνυπομονησία να τραθήξει μπροστά.

—Οάθελα νάξερα που πηγαίνομε τώρα, εί-
πε.

—Και ή 'Αίλαρυ θα ήθελε να ήξερε που πη-
γαιναν. 'Αργά ή γρήγορα θα έρχονταν σ' έπαφή
μ' άλλους ανθρώπους. 'Αργά ή γρήγορα, αν γί-
νονταν άνακρίσεις, κάποιος θα μπορούσε να πη
πως είχε δη ένα καμινί, μέ βξη άνθρώπου που
ή εμφάνισή τους συμφωνούσε μέ την περιγραφή
των έπιβατών που είχαν φύγει τό ίδιο πρωί μέ
αεροπλάνο από τό Φέξ. Στράφηκε στην κ. Μπαί-
κερ και προσπαθώντας να μιμηθ' όν άπόλυτο-
νο, παιδιάτικο τόνο του 'Αμερικανού, ρώτησε:

—Πού πηγαίνομε; Τι θα γίνη τώρα;

—Οά δε, αποκρίθηκε ή κ. Μπαίκερ και μ'
όλο που χαμογέλουσε, τά λόγια της φάνηκαν στην
'Αίλαρυ δυσόιανα, άπειλητικά.

Τό καμινί προχωρούσε όλοένα πάνω σέ ά-
νώμαλο δρόμο. 'Ο ήλιος είχε δύσει τώρα και στό
σούρουπο ό ουρανός πίσω τους φαινότανε ακό-
μη πιό πύρινος απ' τη λάμψη της φωτιάς. Σιγά
—σιγά τό σκοτάδι άπλώθηκε πυκνό.

—'Ωρες όλόκληρες πέρασαν έτσι. Σκέψεις
γεμάτες άγωνία και προαισθήματα φοβερά, δεν
άφηναν την 'Αίλαρυ να κλείσει μάτι. Τέλος, τσα-
κισμένη απ' τά τραντάγματα του άμαξιού, άπο-
κοιμήθηκε. 'Ο ύπνος της ήταν άνήσυχος, τα-
ραγμένος. Κάθε τόσο άνοιγε τά μάτια της και,
για ένα δευτερόλεπτο, άναρωτιότανε που βρι-
σκότανε. Ξαναγύριζε στην πραγματικότητα, έ-
μενε πάλι για λίγο έξυπνια μ' έναν άόριστο φόβο
στην ψυχή κ' έπειτα, γέρνοντας κατάκοπη τό κε-
φάλι μπροστά, βυθιζότανε ξανά στον ταραγμένο
ύπνο της.

Ξύπνησε άσφανα απ' τό άπότομο σταμάτημα
του καμινιού. Πολύ άπαλά ό Πήτερς την τρα-
βούσε απ' τό μπράτσο.

—Ξυπνήστε, είπε, φτάσαμε, φαίνεται.
Κατέδηκαν όλοι απ' τό καμινί, μουδιασμέ-
νοι και κατάκοποι. 'Ηταν νύχτα ακόμη και μέσ'
στο σκοτάδι μπόρεσαν μονάχα να διακρίνουν
πως είχανε σταματήσει έξω απ' ένα σπίτι μέ
φοινικόδεντρα όλόγυρα. Λίγο πιό μακριά, άχνά
φώτα τρεμοάδεναν, σά νάτανε εκεί κανένα χω-
ριουδάκι. Κρατώντας ένα φανάρι στό χέρι του,
κάποιος τούς ώδήγησε μέσ' στο σπίτι.

—'Η κ. Μπαίκερ, ή 'Αίλαρυ και ή μίς Νήντχαϊμ
βρέθηκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο στό επάνω πά-
τωμα. Τρία στρώματα ήταν άπλωμένα χάμω και
μερικές κουβέρτες.

—Σας βεβαίω πως έχω πιαστή, είπε ή κ.
Μπαίκερ. Τόσες ώρες δρόμος μέ καμινί, είναι
κουραστικό.

Χασμουρήθηκε και πρόσθεσε:
—Αυτή τη στιγμή θάθελα να βρίσκωμαι στο
δωμάτιό μου, στο 'Παλάι Τζαμάιμ. 'Εσείς, κυ-
ρία Μπέτερτον; Τά τραντάγματα δεν πιστεύω
να σάς έκαναν και πολύ καλό.

—'Οχι, ασφαλώς όχι.

—Οά μάς φέρουν τώρα κάτι να φάμε και θα
σας δώσω άσπιρίνες για να μπορέσετε να κοι-
μηθήτε άμέσως.

Δύο άραπίνες έφεραν χαχανίζοντας ένα δι-
σκο μέ μιιά πιατέλα κρέας και ρύζι. Τόν άκουμ-
πησαν χάμω, έφυγαν και ξαναγύρισαν μέ μιιά
λεκάνη γεμάτη νερό και μιιά πετσέτα.

Σέ λίγο έφτασε και τό τσάι μέ μέντα. 'Η
'Αίλαρυ πήρε πράγματι τίς άσπιρίνες που της
έδωσε ή κ. Μπαίκερ γιατί ό κεφαλόπονος της
ήτανε πραγματικός. 'Επειτα οι τρεις γυναίκες
έπεσαν να κοιμηθούν.

Ξύπνησαν άργά την άλλη μέρα τό πρωί. 'Η
κ. Κάλβιν Μπαίκερ είπε πως δε θα ξεκινούσαν
πριν απ' τ' άπόγευμα. 'Εδειξε στις δύο γυναι-
κες τρεις στοίβες ρούχα.

—Θί' αλλάξωμε φορέματα, έξήγησε. Οά
ντυθούμε σαν ίθαγενείς. Αυτά που φορούμε, θα
τ' άφήσωμε εδώ.

—'Υστερ' από λίγην ώρα, τρεις Μαροκινές γυ-
ναίκες καθόνταν στη στέγη του σπιτιού και κου-
βέντιαζαν ήσυχα. 'Ενα χωριό φαινότανε μακριά,
στό βάθος, άλλα τό σπίτι ήταν άπομονωμένο
μέσα σ' ένα κήπο μέ φοινικόδεντρα.

—'Η 'Αίλαρυ μελετούσε τό πρόσωπο της μίς
Νήντχαϊμ. Χωρίς τό ένδυμα της μοναχής, ή
Γερμανίδα φαινότανε πιό νέα, όχι πάνω από
τριαντατριών — τριανταεσσάρων χρονών. Είχε
κάτι τό νοικοκυμεμένο στην εμφάνισή της, άλλα
τό κίτρινο δέρμα του προσώπου της, τά κοντά,
ροζόριακα δακτύλα της και τά ψυχρά μάτια της
που μέσα τους σπιθίξε κάθε τόσο μιιά λάμψη φα-
ντισμού, την έκαναν μέλλον άποκρουστική.

Στις συζητήσεις της ήταν άπότομη και αδιάδ-
λακτη. Τό ύφος της ήτανε περιφρονητικό όταν
μιλούσε στην κ. Μπαίκερ και την 'Αίλαρυ. 'Η-
τανε φανερό πως τις θεωρούσε και τις δύο πολύ
κατώτερες της, άνάξιες να κάνουν παρέα μαζί
της. 'Η ύπεροπτική αυτή στάση της εξώργιζε
την 'Αίλαρυ, άφηνε όμως αδιάφορη την κ. Μπαί-
κερ. 'Αλλά και ή Γερμανίδα δε φαινότανε να σκο-
τίζεται για την έντύπωση που προένοωσε στους
άλλους.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Για την έβδομάδα από 1 — 7 'Απριλίου 1957

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου:
Νά βλέπετε την ζωή μέ διαφορετικά μάτια. 'Ολα δεν έρχονται πάν-
τοτε όπως τά περιμένουμε. Πρέπει να έχουμε την δύναμη να δρασκε-
λίζουμε όλα τά εμπόδια. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 7.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου-20 Μαΐου:
'Επάρτε την σωστή κατεύθυνση. 'Εξακολουθήστε την τακτική των
συμβουλών' άπεδείχθη άποτελεσματική. 'Η σιγουριά είναι σήμερα τό
μεγαλύτερο όπλο. Εύνοική ημέρα: Τρίτη, αριθ. 9.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου-21 'Ιουνίου:
'Ικανοποιήσατε τώρα τόν έγωισμόν σας. Καιρός πλέον να σκεφθήτε
και λίγο ανθρώπινα. Πρέπει να βοηθήσετε την οικογένειά σας όσο
μπορείτε. Νά είσθε καλός. Εύνοική ημέρα: Παρασκευή, αριθ. 4.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν.-22 'Ιουλίου:
Οι μικροκαυγάδες δεν πρέπει να σάς άπογοητεύουν. 'Ανθρωποι που
δεν έχουν δυνατό χαρακτήρα δεν μπορούν σήμερα να διεκδικήσουν έ-
πιτυχίες στην ζωή τους. Εύνοική ημέρα: Δευτέρα, αριθ. 2.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου-22 Αύγουστου:
Κάθε σας δόμα θα είναι και μιιά εξησφαλισμένη έπιτυχία. Οά κάνε-
τε σύντομα ένα πολύ εύχάριστο και γεμάτο έπιτυχίες μακρινό ταξί-
δι. Νά έχετε θάρρος. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 6.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ.-22 Σεπρίου:
Οά πάρετε μιιά πολύ μεγάλη χαρά. Οι πίκρες που είχατε μέχρι σήμε-
ρα στην ζωή σας δεν θ' αφήσουν καμμιιά δυσκολία. Πρέπει ν' άναπαυ-
θήτε τό Σάββατοκύριακο. Εύνοική ημέρα: Κυριακή, αριθ. 1.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ.-22 'Οκτωβρίου:
Μεγάλες επαγγελματικές έπιτυχίες θα έχετε τόν έρχόμενο μήνα.
Πρέπει να είσθε προετοιμασμένος για κάθε δυσκολία, ώστε να μη
σας αψηφιάσουν οι έχθροι. Εύνοική ημέρα: Τρίτη, αριθ. 6.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ.-22 Ν)μβρίου:
Οά πάρετε κάποιο εξαιρετικά ενδιαφέρον χαρτί που θα δώσει και-
νούργια πνοή στην ζωή σας. Οά προσπαθήσουν πολλοί φίλοι να σάς
άπογοητεύσουν. Εύνοική ημέρα: Σάββατο, αριθ. 4.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ.-21 Δ)μβρίου:
Νά διατηρήσετε τις καλές σας σχέσεις μέ ανθρώπους που μπορούν
να σάς βοηθήσουν. Είναι άπαραίτητο να μελετήσετε καλά τις ύπο-
θέσεις που σάς άφορούν. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, αριθ. 9.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ.-19 'Ιαν.:
Κάθε σας κίνηση πρέπει να συνδυάζεται μέ μιιά καλή πράξη. 'Εχετε
κάνει πολλά λάθη στο παρελθόν και δεν πρέπει να τά επαναλάβετε.
Νά έχετε θάρρος. Εύνοική ημέρα: Κυριακή, αριθ. 4.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν.-18 Φ)ρίου:
'Ο συντομότερος δρόμος προς την έπιτυχία είναι ό σταθερός βά-
σεις. Μην άποφασίζετε να κάνετε κάτι για τό όποιο δεν πιστεύετε
ότι έχετε τά προσόντα. Εύνοική ημέρα: Πέμπτη, αριθ. 7.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ.-20 Μαρτίου:
Οά στενοχωρηθήτε στην αρχή, άλλα άργότερα θα είσθε πολύ εύτυχης
που πετύχατε να κάνετε μιιά τολμηρή και γεμάτη σθένος πράξη. Μην
άπογοητεύεστε εύκολα. Εύνοική ημέρα: Τετάρτη, αριθ. 5.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σέ 12 σημεία. Μπορείτε
να τά βρήτε;

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. 'Επέφερε τόν θάνατον
του 'Οδωνος της 'Ελ-
λάδος (γεν.)
2. Με ήθικαν έκτροχια-
σμόν σχετική λέξις.
3. 'Εκ της φύλης των κα-
τάγεται ή 'Υμα Σου-
μίκι — Περιοχή της
Ν.Δ. άκρας της 'Α-
ρβιδας (γεν.)
4. Τό νερό της βρίσκε-
ται 'εις τόν 'Αδην
(γεν. δημ.) — 'Η γε-
νέτριά του 'Εδουάρ-
δου Ααδ' (δπως την
προφέρουν οι Γάλλοι).
5. Καί 'εις τό τέλειον ύ-
πάρχουσα ούσία, έ-
άρθρας... δια της
προφοράς τριών γραμ-
μάτων — 'Αρχαία
προβατίνια, έναέρθρας.
6. 'Εφώνυσε τόν άνε-
μόν του Τάλω, κρη-
μνίσας αυτόν από την
'Ακρόπολιν — 'Η γε-
νική μιάς των Κυκλά-
δων (άντιστο).
7. Γενική μιάς κτητικής άντωνυμί-
ας α' προσ. (άρσ.) — Σημαί-
ον και όρίω.
8. Αυτοί δώδεκα ξεφυτούν (δημ.)
9. 'Αντωνυμία (αίτ.) — Εύγενής
μεσογειακής χώρας — Χειλεσφω-
νον.
10. Οι άγαθές προσδοκίες παρ-
χοντες (αίτ.)
11. Πράξις άσπραής, έν κυριολεξία
(γεν.)
12. 'Υποκορ. γνωστού τραγουδιού
μιας — Δασώδης κοιλιάς ή φά-
ρανξ (άρσ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Αυτή δεν πρέπει να ύπάρχη 'εις
τό παίξιμο 'ένος καλού ήθοποιού
(γεν.)
2. Οά των καμμένων της σκανδι-
ναβικής μυθολογίας — 'Εγγύς
της θαλάσσης πόλης της Τύνι-
δος ή... ομφαλός γερμανικός.
3. «...πεδίο» άνομαζέτο τό πάλαι
μιιά εύφροσύνη πείδις της
Λυδίας εύρισκόμενη 'εις την ό-
μώνυμον χώραν — 'Ορος του
σκακιού.
4. Βιομηχανική περιοχή της Γερμα-
νίας — 'Εις αυτό τό σύστημα
μετρήσεως τό 2 γράφεται ως
10! (δημ.)

5. Νημάτιον — Τσουπρά... — Μία
τό. Δωδεκανήσω.
6. Κηπουρικά και έργατικά έργα
λεια — Είδη σιτηπών της
'Αργεντινής.
7. Σ' αυτήν την πόλι έγεννήθη ή
Σαμφ' (αίτ. δημ.) — Δύσκολα
άποκτάται και εύκολα χάνεται
(προφερ. μαζ.)
8. 'Υπήρξε θαυμάστρια του Βύρω-
τος — Σέ τέτοιους φίλους ύ-
πάρχει μεγάλη οικειότης.
9. 'Αισχυμλήρωτα ή έλπίδερτα δα-
σμού — Παρανετινών — 'Η
αυτή μέ την 2ον καθέτως λέξιν.
10. Κάτοικος μιάς των Κυκλάδων
(αίτ.) — Διπλοασκόδων έχει
σχέσει μέ έξετελιστικές τιμάς.
11. 'Ο κάτοικος της πέμπτης 'εις
Ώκταριν νήσου των Κυκλάδων.
ένάέρθρας — 'Αρχικά αυτοκινή-
των... έριθρών.
12. Γληθ. προσωπ. άνωταίρας —
'Οπαδός μιάς έβραϊκής κινήσε-
ως (αίτ. δημ.)

ZIGZAGK

'Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και
διασκεδαστικού αυτού άτομικού, άλλα
και άμασκό παιχνιδιού, είναι να έ-
πιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύ-
τερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέ-
ξεων.

Αρχίστε λοιπόν από οποιαδήποτε
γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-
πό τό τετράγωνο αυτό σέ οποιοδήποτε
γειτονικό γάντοτε, τετράγωνο, όριζον-
τίως, καθεώς ή διαγωνίως, προσπα-
θώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη
λέξη που μπορείτε να βρήτε.
Σημειώστε τώρα τη λέξη, που
βρήκατε και σήστε στα τετράγωνα
τά γράμματα που μεταχειρισθήκατε.
Ψάξτε τώρα για μιαν άλλη λέξη
και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείται
να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Για κάθε λέξη των δύο γραμμάτων
μετρήσατε 1 βαθμό.
Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων
μετρήσατε 3 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων
μετρήσατε 5 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων
μετρήσατε 7 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων
μετρήσατε 9 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων
μετρήσατε 11 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων
μετρήσατε 13 βαθμούς.
Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων
μετρήσατε 15 βαθμούς.

Α	Ε	Π	Θ	Α
Σ	Ι	Ρ	Τ	Λ
Ο	Υ	Α	Μ	Α
Δ	Ρ	Η	Ο	Σ
Θ	Π	Γ	Τ	Ν
Α	Ν	Α	Λ	Υ

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων
μετρήσατε 17 βαθμούς.
Και ούτω καθ' εξής, προσθέτον-
τας δύο πάντοτε βαθμούς για κάθε
πρόσθετο γράμμα.
Προσέστετε τώρα τό σύνολο των
βαθμών που μπορέσατε να πετύχετε.
Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούν-
ται μέ «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούν-
ται μέ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούν-
ται μέ «ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούν-
ται μέ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-
γούνται μέ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49*

—Τι σημασία έχει τώρα τι πήγαν να δουν στο Μουσείο. Πάντως, φαίνεται πως στάθηκαν πολλή ώρα μπροστά στον «Τζόκευ» του 'Αρτεμίου». —Ω! Έκανε ο Μάντεν και σά να μιλούσε στον έαυτό του, ψιθύριζε: 'Ο Τζόκευ του 'Αρτεμίου... Μου φαίνεται πως κάτι άρχιζω να καταλαβαίνω... Μέσ' στην τσέπη του ήταν το γράμμα που του είχε δώσει πριν από λίγο ο Γκουίντο για την Πηρώ. 'Ο Μάντεν άγγιξε τον φάκελο και άναρωτήθηκε αν θα κατάφερνε να τον ανοίξει εύκολα ξεσταινόντάς τον πάνω στον άγχυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο

—απλωμένος μπρούμυτα, με το κεφάλι σκυμένο πάνω σ' ένα σχεδιάγραμμα, ο Κάλντερ στέγγωνε στον ήλιο ύστερ' από μια δουτιά. 'Η Πηρώ του έριχνε κάθε τόσο μια κρυφή ματιά. Τό κορμί του ήταν γεροδεμένο και καλοφτιαγμένο. Δεν είχε ούτε τόσο δά περικτό λίκος επάνω του. 'Ισως να μην ήταν τόσο μεγάλος στά χρόνια όσο τον είχε νομίσει στην άρχη. 'Η ίδια φορούσε κείνη τη μέρα ένα θαβανέζικε μαγιό με ζωηρόχρωμα λουλούδια. Τα μαλλιά της είχαν στεγνώσει και λαμποκοπούσαν στον ήλιο. 'Ηταν πολύ όμορφη, φτάνει να κανε τον κόπο ο Κάλντερ να γυρίσει να τη δει. 'Αλλά εκείνος δε σήκωνε τα μάτια απ' το σχέδιο. Κάποια στιγμή άναστέναξε βαθεία και η Πηρώ τον κοίταξε με μια άοριστη άνησυχία. Τέλος, άπλωσε τη γάμπα της και με το γυμνό της πόδι τον κτύπησε απαλά στο πλευρό. 'Ο Κάλντερ ξαφνιάστηκε, γύρισε το κεφάλι του και της χαμογέλασε θλιμμένα.

—Πες κάτι, ελτε η Πηρώ κοφτά. Μίλησέ μου. —Δεν μπορώ να καταλάβω. Σπάνω το κεφάλι μου και δε δρίσκω καμιά εξήγηση, ελτε ο Κάλντερ σά να της ζητούσε συγγνώμη, αλλά και με σταθερή φωνή.

—Γιά ποιά πράγμα; —Γιά κείνη την τρύπα, άποκρίθηκε ο Κάλντερ κουρασμένα. Δεν έπρεπε να υπάρχει εκεί.

—Δυό μέρες τώρα άλλο δεν κάνεις παρά να βασανίζεις το μυαλό σου μ' αυτή την τρύπα, ελτε η Πηρώ με παράπονο.

'Ο Κάλντερ χαμογέλασε. —Πρέπει να δω κάποια εξήγηση, δε γίνεται αλλιώς, ελτε.

'Ανακάθησε, πήρε το διάγραμμα μπροστά του, έροϊξε μια ματιά, ξανακοίταξε τους αριθμούς που είχε γραμμένους σ' ένα σημειωματάριο.

—Είναι ακριβώς στη μέση του καρδιού, παρατήρησε, πίσω απ' το κατάρτι. Κάτι λείπει απ' εκεί, δεν ξέρω τι, αλλά αν αυτό το κάτι έπρεπε στο κατάστρωμα, κάπου θα είναι. Θέλω να μάθω πού πήγε.

Σήκωσε τα μάτια και την κοίταξε. 'Η Πηρώ έγειρε το κεφάλι απ' τη μια μεριά, του χαμογέλασε παιχνιδιάρικα και ελτε με τό άθωο ύφος της: —Ψάξε με.

—Ω, ελσαι ένα τέρας! ελτε ο Κάλντερ γελώντας.

Και σέ λίγο πρόσθεσε:

—'Αν κανείς πήρε κάτι σημαντικό απ' το ναυάγιο, θα υπάρχουν ίχνη. Πρέπει να με συγχωρέσης γι' αυτό που λέω. 'Εμείς οι αρχαιολόγοι είμαστε πάντα καχύποπτοι. Τύχουμε στο αίμα μας. 'Όταν καθαρίσωμε το κατάστρωμα απ' την άμμο, θα καταλάβωμε τι έγινε.

—Θα καταλάβωμε τι έγινε! επανέλαβε η Πηρώ σαν ήχώ, ευχαριστημένη που όλη αυτή η κουβέντα είχε γίνει χωρίς τον Μάντεν. Φοδύταν τον κινισμό του.

—Τι λές; 'Εχεις κουράγιο να ξαναβουτήξεις μαζί μου; ρώτησε ο Κάλντερ τρυφερά. Φόρεσαν τις συσκευές τους και ήλποχα, χωρίς διασύννη, κατέβηκαν τη σκαλίτσα του καϊκιού.

Μόλις βυθίστηκαν, οι θαρκάρηδες γλιστρήσαν στην κομπίνα γιά να πιούν απ' τη ρετσίνα του Μάντεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο

Ο Νικόμαχος είχε το μπράτσο του άκουμπισμένο ράθυμα στην πλάτη της καρέκλας και στριφογύριζε στά δάκτυλά του ένα κομπολόγι. 'Ο άντρας που κοιβέντιαζε μαζί του ήταν ψηλός, μελαχροινός, μάλλον άσχημος.

—Σε γέλασε, κ' εσύ κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια, ελτε ο μελαχροινός άντρας.

—'Ας τον νά πάη στο καλό, ελτε ο Νικόμαχος βαριεστημένα. Παιδιά είναι ακόμη.

—'Από τότε αφήνεις τα παιδιά να σε κοροϊδεύουν; —Σου λέω, δεν έχει καμιά σημασία. —Που το ξέρεις πως δεν έχει καμιά σημασία;

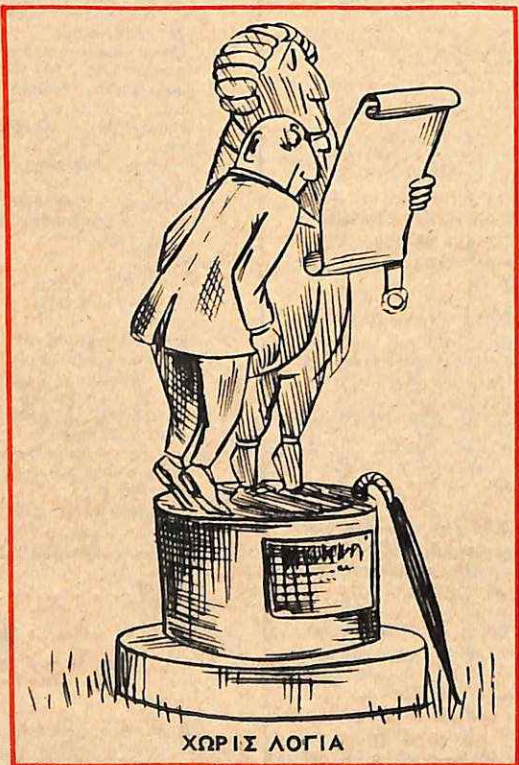
—'Εσύ μου το ελπες, άποκρίθηκε ο Νικόμαχος κοιτάζοντας τον άλλο με μια λάμψη στά μάτια. Μου ελπες πως πήγε στην Τήνο με τ' όνομα του Νόρατ, πως νοίκιασε ένα καϊκι που τον άφηρε έξω απ' τη Μύκονο, πως πήγε κολυμπώντας να δη την Πηρώ και πως ξαναγύρισε τ' απόγεμα με το ίδιο καϊκι. Τα ελτα σωστά;

'Ο άλλος κούνησε καταφατικά το κεφάλι. —'Ανέθηκε, ελπες, στο καϊκι με το μαγιό του. Μπορούσε ποτέ να κρυβή κάτω απ' το μαγιό του κάτι που θ' άξιζε να ξεδεχθεί ο Νόρατ τόσα λεπτά γιά να τ' άποκτήσει;

—Μπορεί να το έδωσε στην Πηρώ, παρατήρησε ο άλλος.

—Δεν πήγε στην Πηρώ, άποκρίθηκε ο Νικόμαχος κοφτά. Δεν πήγε καθόλου στην Μύκονο. 'Αν τολμούσε να πάη, όλο το νησί θα το μάθαινε. Δεν άποκλείεται να παίξη κανένα άσχημο παιχνίδι στην Πηρώ.

—Τι λογαριάζεις άραγε να κάνη τώρα; Δεν μπορείς και να τον παρακολουθής όλη την ώρα;

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Τώρα, άποκρίθηκε ο Νικόμαχος, θα πάη στον Πόρο ν' αγοράσει ένα καϊκι απ' το Γιάννο.

—Που το ξέρεις;

—Είμαι προφήτης... 'Εξάλλου έδωσε κατάρτο.

—Και θα τον άφηρες ν' αγοράσει καϊκι; ρώτησε ο άλλος με ύφος άποδοκιμαστικό. 'Ετσι δε θα ξέρεις ποτέ πού βρίσκεται.

—'Εννοια σου και ξέρω έγω τη δουλειά μου. 'Απόψε φεύγωμε γιά τη Μύκονο. Το καϊκι που νοίκιασα έγω είναι πιο γοργοτάξιδο απ' το δικό του.

'Η φωνή του Νόρατ άκούστηκε βραχνή μέσ' απ' τ' άκουστικό.

—Δέ θέλω να συζητήσω αυτά τα πράγματα απ' το τηλέφωνο. Νά έρθης στο ξενοδοχείο μου.

—Μά δεν μπορώ, άποκρίθηκε ο Τορτσέλλι. 'Αστυνομικοί με παρακολουθούν.

'Η φωνή του Σουηδού ανέθηκε μια δικάβα πιο ψηλά.

—Τι έγινε; ρώτησε.

—Τίποτε... η μάλλον κάτι που δεν έχει σχέση με τη δουλειά, ελτε ο Τορτσέλλι διαστικά. Με παρακολουθούν γιά το κορίτσι. Μπορώ, φυσικά, να τους ξεφύγω, αν είναι ανάγκη, αλλά είναι πιο φρόνιμο να μην έρθω σέ σάς.

—Πες μου το σχέδιό σου, λοιπόν.

—'Ακριβώς όπως σάς ελπα. Θα βουτήξω να χαράματα. 'Εκείνη την ώρα εκεί γύρω δεν θα υπάρχει ψυχή. Θα το πάρω απ' εκεί που τόχω κρυμ-

μένο. Οι δυό θαρκάρηδες που θα έχω μαζί μου είναι 'Αραπάδες, απ' τη Βηρυττό. Δεν τους νιάζει γιά τίποτε. Ούτε θα καταλάβουν καλά—καλά περί τίνος πρόκειται. Θα το φέρω στο μέρος που συμφωνήσαμε και τα μεσάνυχτα θα το φορτώσωμε στο γιότ σας. Καμιά άλλαγή στο πρόγραμμα, άπολύτως καμιά.

—Δέ θέλω νάχω μερδέματα με την άστυνομία, μουρμούρισε ο Σουηδός μέσ' απ' τ' άκουστικό.

—Μήπως θέλω έγω; 'Αλλά θα τους ξεφορτωθώ. Δεν είναι πολύ έξυπνοι. 'Εξάλλου, αυτοί με παρακολουθούν γιά να μην πάω να δω το κορίτσι. Κι όταν έχουνε το νου τους σ' ένα πράγμα, δε σκοτίζονται γιά τίποτ' άλλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14ο

Η Πηρώ κι ο Κάλντερ περίμεναν στην προκυμαία. Φυσούσε δυνατά και το κύμα έσπαζε άφρίζοντας πάνω στο μώλο.

'Ο Μάντεν δγήκε απ' τη βάρκα, χωρίς διασύννη, με ύφος νυσταγμένο. Χαμουρηθήκε καθώς χαιρετούσε τους δυό νέους.

—Που είναι ο Γκουίντο; ρώτησε η Πηρώ.

'Ο Μάντεν άνασώκωσε τους ώμους χωρίς να μιλήσει.

—Ω! Έκανε η Πηρώ.

—Δεν τον άφηρε ο πατέρας της Πηρώς να έρθη; ρώτησε ο Κάλντερ.

—Πάμε να καθήσωμε κάπου να τα πούμε, άποκρίθηκε ο Μάντεν.

—Που; ρώτησε ο Κάλντερ.

—Στό σπίτι της Πηρώς, άποκρίθηκε ο Μάντεν λακωνικά.

—Μά τι έγινε; Μίλα, λοιπόν! επέμενε η Πηρώ.

—Θά σου πώ στο σπίτι. Είχατε πολύ άέρα έδω;

—Ναί, φυσούσε σήμερα, άποκρίθηκε ο Κάλντερ.

—Τέλος πάντων, έρχεται; Ναί ή όχι; φώναξε η Πηρώ θυμωμένη.

—Λίγη ύπομονη όσπου να φτάσωμε στο σπίτι και θα το μάθης, ελτε ο Μάντεν άτάραχος.

—Συμπλήρωσα το σχεδιάγραμμά μου, ελτε ο Κάλντερ. Μου φαίνεται πως ξέρω τώρα την κατεύθυνση που είχε το πλοίο όταν βούλιαξε. Καθαρίσαμε το κατάρτι απ' την άμμο. 'Εκείνο που δεν μπορώ ακόμη να εξηγήσω, είναι μια τρύπα στο κατάστρωμα, στο κέντρο του καρδιού, όχι πολύ βαθεία, αλλά ευδιάκριτη...

'Η Πηρώ τον διέκοψε:

—Σου έδωσε ο Γκουίντο τίποτε γιά μένα; ρώτησε τον 'Αμερικανό.

—Ναί, ένα γράμμα, άποκρίθηκε ο Μάντεν άνέφραστα. Θα το διαβάσης όταν φτάσωμε σπίτι. Τί είδους τρύπα είναι αυτή; ρώτησε τον Κάλντερ.

—Σου ελπα, δεν ξέρω ακόμη... Σά να ήτανε κάτι εκεί και τώρα λείπει. Πάντως, δεν μπορώ να πώ τίποτε θετικό, αν δε δεβαιωθεί.

—Δεν άποκλείεται, δεν άποκλείεται, όλα είναι δυνατά, ελτε ο Μάντεν κουνώντας το κεφάλι σκεπτικός.

—Δεν καταλαβαίνω γιάτι όλο αυτό το μυστήριο, ελτε η Πηρώ με παράπονο.

—Κανένα μυστήριο, άποκρίθηκε ο Μάντεν. 'Απλούστατα, θέλω να τα πούμε με την ήσυχία μας, όταν φτάσωμε στο σπίτι.

'Ο κήπος ήτανε βυθισμένος στο σκοτάδι, γεμάτος μυστήριο. Μονάχα τ' άστρα λαμπύριζαν στον ουρανό και το φώς του δρόμου τρεφόνεργε άνάμεσα απ' τις περριές.

'Όταν βολεύτηκαν όλοι στίς πολυθρόνες τους και η Μαρία έφερε ένα δίσκο με άναψυκτικά, ο Μάντεν έδωσε το γράμμα στην Πηρώ.

—Πολύ φοβούμαι πως δεν πρόκειται να ένθουσιαστής με τα νέα, ελτε.

'Η Πηρώ τον κοίταξε με άποορία.

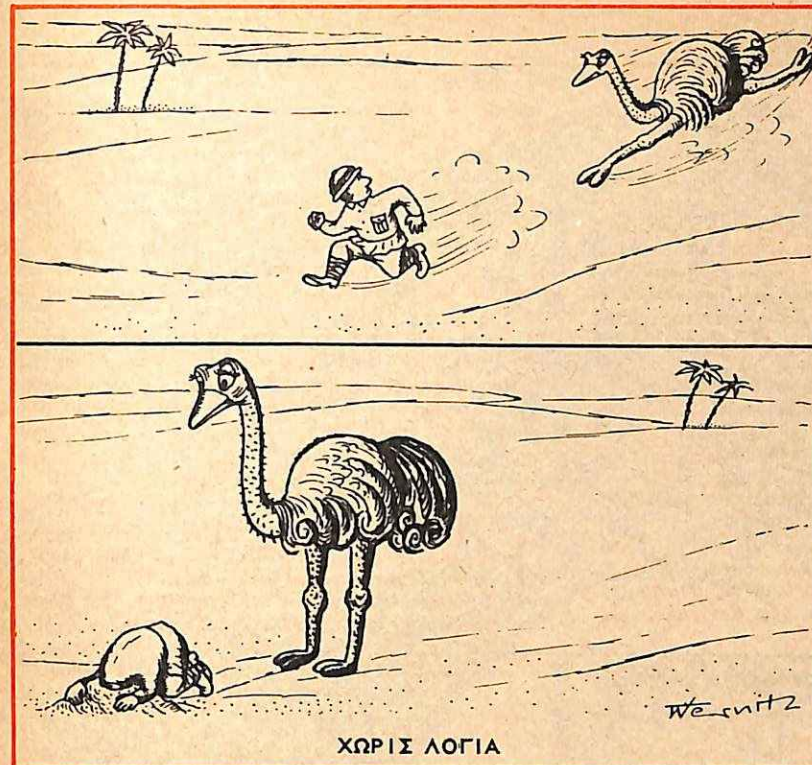
—Γιατί; ρώτησε, σφίγγοντας το γράμμα στο στήθος της.

—Πρώτον και κύριον, διότι ο πατέρας σου λέει: «'Οχι». Δεύτερον, διότι, αν κατάλαβα καλά, και ο φιλεράκος σου λέει: «'Οχι».

—Δεν σέ πιστεύω, ελτε η Πηρώ με πείσμα.

—Πολύ καλά. Διαβάσε το γράμμα κ' έπειτα συνεχίζουμε τη συζήτηση.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 75

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1. ΕΡΥΣΙΠΕΛΑΤΟΣ. 2. ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ. 3. ΙΝΚΑ — ΥΕΜΕΝΗΣ. 4. ΑΡΝΑΣ — ΛΙΛ. 5. ΗΝΗ (ή ταννίνη) — Η «ΟΙΣ». 6. ΔΑΙΔΑΛΟΣ — ΙΟΥ. 7. ΕΜΟΥ — ΤΑΣΣΩ. 8. ΥΠΝΑΡΑΔΕΣ. 9. ΣΕ — ΔΟΝ — ΠΙ. 10. ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥΣ. 11. ΑΚΟΣΜΙΑΣ. 12. ΣΩΤΟΣ (Παγόπουλος) — ΝΑΠΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1. ΕΠΙΤΗΔΕΥΣΕΩΣ. 2. ΡΑΝ — ΝΑΜΠΕΛ. 3. ΥΡΚΑΝΙΟΝ — ΠΑΤ. 4. ΣΑΡ — ΔΥΑΔΙΚΟ. 5. ΙΣ — ΝΙΑ — ΡΟΔΟΣ. 6. ΠΤΥΑ — ΛΙΑΝΟΣ. 7. ΕΡΕΣ (Σ)Ο — ΦΜ (φήμη). 8. ΛΑΜ — ΣΤΕΝΟΙ. 9. ΑΤΕΑΗ — ΑΣ — ΡΑΝ. 10. ΤΗΝΙΟΥΣ — ΟΣΑ. 11. Ο «ΜΗΛΙΟΣ» — Π.Υ. (Πυροσβ. 'Υπηρεσία). 12. ΣΑΣ — ΣΙΩΝΙΣΤΗ.

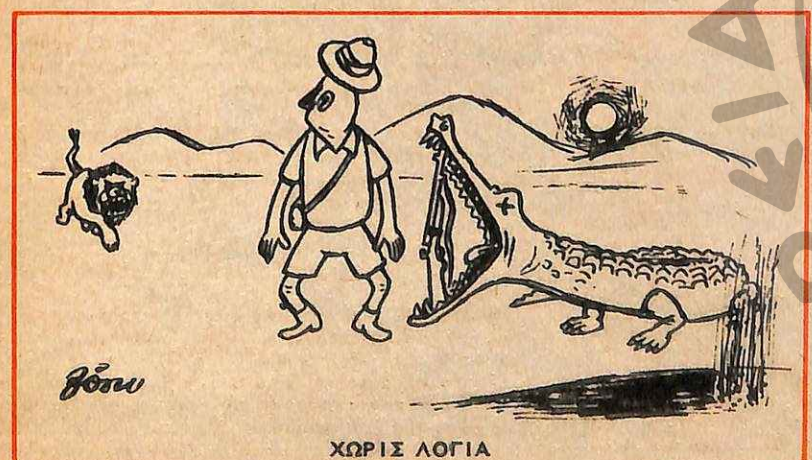
ΣΙΓΚ — ΖΑΓΚ ΑΡ. 75

'Ο είδικος συνεργάτης μας επέτυχε με τον συνδυασμό των λέξεων: ΘΑΛΑΣΣΟΠΝΙΓΜΑΤΑ — ΠΟΡΤΑ — ΠΟΡΟΥΣ — ΟΥΛΑ — ΑΝ, σύνολον 49 βαθμών.

Μερικές από τις πολλές άλλες λέξεις διά καλούς συνδυασμούς: ΥΠΟΝΟΙΑΝ — ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ — ΜΑΣΟΝΙΑΝ — ΠΡΟΤΑΣΙΝ — ΠΡΙΑΜΟΣ — ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ — ΣΟΥΑΡΕ — ΠΟΤΑΜΟΣ — ΠΕΡΑΜΑ — ΑΛΤΑ'ΙΑ κλπ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 75

1. 'Ερείσιντων καθίσματος δακτυλογράφου πιο χαμηλό. 2. Φόρεμα δακτυλογράφου πιο μακρύ στά γόνατα. 3. Χαρτί που κρατεί ο κύριος πιο χαμηλά χωρίς κίνηση του χεριού του. 4. Γραβάτα του κυρίου φέρει πλάγιες γραμμές αντί οριζοντίων. 5. Μουστάκια κυρίου έχουν τις άκρες των προς τα κάτω. 6. Στο σασακί ο κύριος φέρει και δεύτερο λευκό μεσόκουμπο. 7. Κορδόνι τηλεφώνου πιο μακρύ. 8. Στον πίνακα της στατιστικής άνω του τηλεφώνου εις την λέξιν ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ λείπει το τελευταίο «Ι». 9. Στο έρμάριο όπου εύρίσκονται τα κλασέρ, το έπάνω συρτάρι δεν έχει χειρολαβή. 10. Στο γραφείο της δακτυλογράφου το κάτω δεξιό συρτάρι έχει την κλειδαριά του κάτω απ' την χειρολαβή. 11. Στο καθίσμα της δακτυλογράφου και στην κάτω ένωση των ποδιών του υπάρχει άλλαγή. 12. Κάτω άριστερά, το 'μαύρο τμήμα του δαπέδου, που συναντά την άριστερή πλευρά του γραφείου, μεγαλύτερο.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

5. Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ (Β')

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ: Βαθεία χαραγμένη και κόκκινη, σημαίνει διαίτητα, ευερέθιστο χαρακτήρα. Πολύ βαθιά και πλατεία: Βιαιότητα. Εύθεια κ' έλαφρά κόκκινη: Διανοητική Ισορροπία. Κοντή και κόκκινη: Πάθος και άυθρομητισμό. Γαλαζωπή: Νευρικές άνωμαλίες, άρρώστια. Κίτρινη ή πράσινη: Φιλοπολέμο, έριστικό χαρακτήρα. 'Ασπρη ή χλωμή: Λυμφοτική ιδιόσυγκρασία. 'Αν είναι κ' έλαφρά χαραγμένη: 'Ελλειψη ένεργητικότητας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ: 'Όταν είναι λεπτή, δείχνει ζωηρή εύφαι, τάση προς τις διανοητικές έργασίες. 'Όταν είναι φαρδεύα και ρηχή,

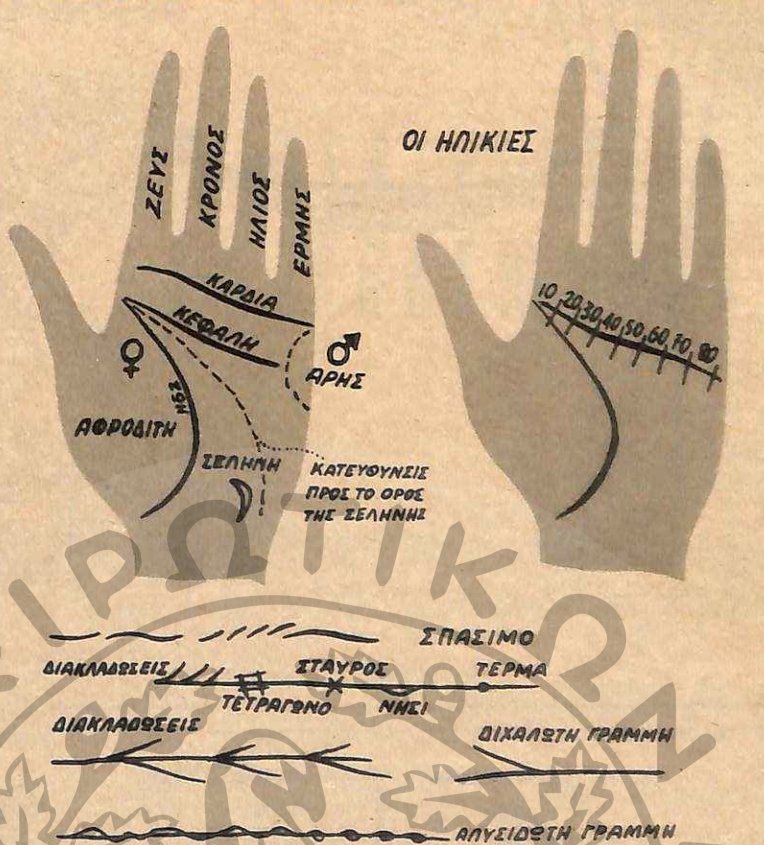
στη μέση, δυσκολία συμβιβασμού θελήσεως και εύφαις.

3. Το άστρο και ο σταυρός δείχνουν άτυχήματα του κεφαλιού (άπό όπλα κλπ.), παραφροσύνη, στιγμιαίες άνισορροπίες κλπ. 'Αν ή γραμμή είναι άλυσιδωτή, σημαίνει έλλειψη θελήσεως, δυσκολία έπιβολής.

4. 'Όταν είναι σπασμένη ή γραμμή, έχομε χαρακτήρα που ύπόκειται σε άτυχήματα ή βίαιες μεταβολές διαθέσεως.

5. 'Όταν τελειώνει μυτερή, σημαίνει έριστικό χαρακτήρα, φιλαργυρία.

6. 'Όταν σπάση κάτω απ' το 'Όρος του Κρόνου (κεντρικό), σημαίνει άτύχημα, μοιραίο πάθος.

σημαίνει άδυναμία συγκεντρώσεως.

Κλαδωτή: Διασπορά προσοχής και ένεργειών. Πολύ μικρή: 'Αδυναμία συνεχίσεως μίας προσπάθειας. Τό αόθημα κυριαρχεί της λογικής.

Κολλημένη στη γραμμή της ζωής, σημαίνει δειλία. 'Όσο πιο χαρισμένες είναι οι δυό γραμμές, τόσο το άτομο συνειδητοποιεί την προνοητικότητα του.

'Αντίθετα, αν υπάρχει πολύ μεγάλη άπόσταση ανάμεσα στις δυό γραμμές, έχομε χαρακτήρα ανεξάρτητο, που κάνει του κεφαλιού του, που ανατρέπει την παράδοση και τις καθιερωμένες άρχες.

ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ: Οι σταυροί, τ' άστρα, τα νησάκια, οι τελείες είναι κακά σημάδια, που άγγέλλουν άτυχήματα, πληγές, κλπ.

1. Οι τελείες σημαίνουν ποιοκεφάλους, άπάλεια μνήμης κλπ.

2. Το νησάκι, όταν είναι στην άρχη, δείχνει σοβαρή άρρώστια.

7. 'Όταν πλησιάζη πολύ στη γραμμή της καρδιάς: Καρδιοπάθειες, παλμοί, δύσπνοια. 'Όταν συγχέεται με τη γραμμή της καρδιάς: Τό αόθημα κυριαρχεί της λογικής.

8. Μαύρα ή γαλαζωπά σημάδια (τελείες): Πονοκέφαλοι, γεφυράλγες, έγκεφαλικοί πυρετοί.

9. 'Όταν τελειώη κάτω απ' τον Κρόνο: Θλίψεις, δυστυχίες, κακοί ύπολογισμοί.

10. Το τετράγωνο είναι ευνόϊκό σημάδι επιδιώσεως σε περίπλοκο κινδύνον, αν βρίσκεται γύρω από άστρο, νησί, σταυρό, σπάσιμο κ. λ.π. Δείχνει επίσης κληρονομίες, έπιτυχίες σε δίκες.

11. Οι διακλαδώσεις είναι ευνόϊκες όταν είναι προς τ' άπάνω κι όχι προς τα κάτω.

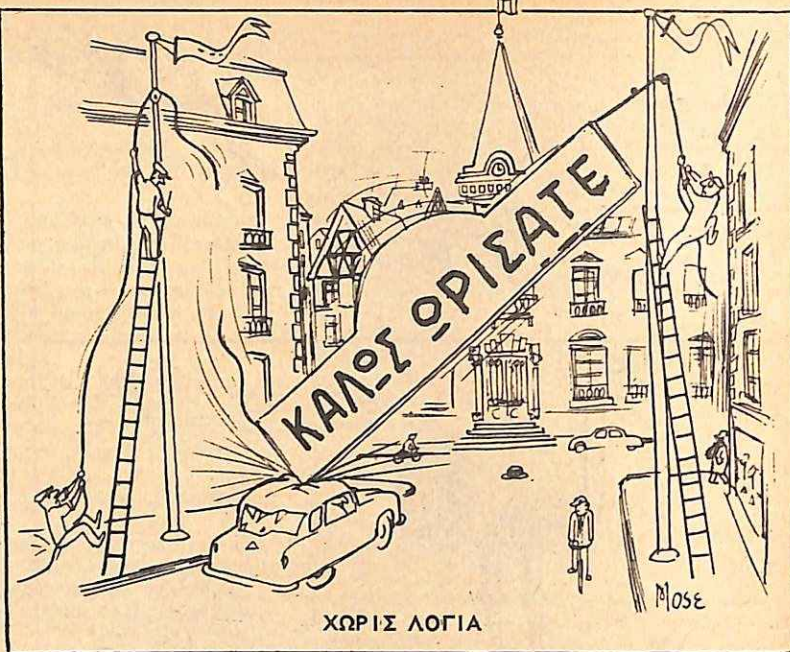
ΛΟΥΙ: ΣΑΣΣΑΝΙΟΛΑ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ θα έξετάσωμε τη γραμμή της καρδιάς

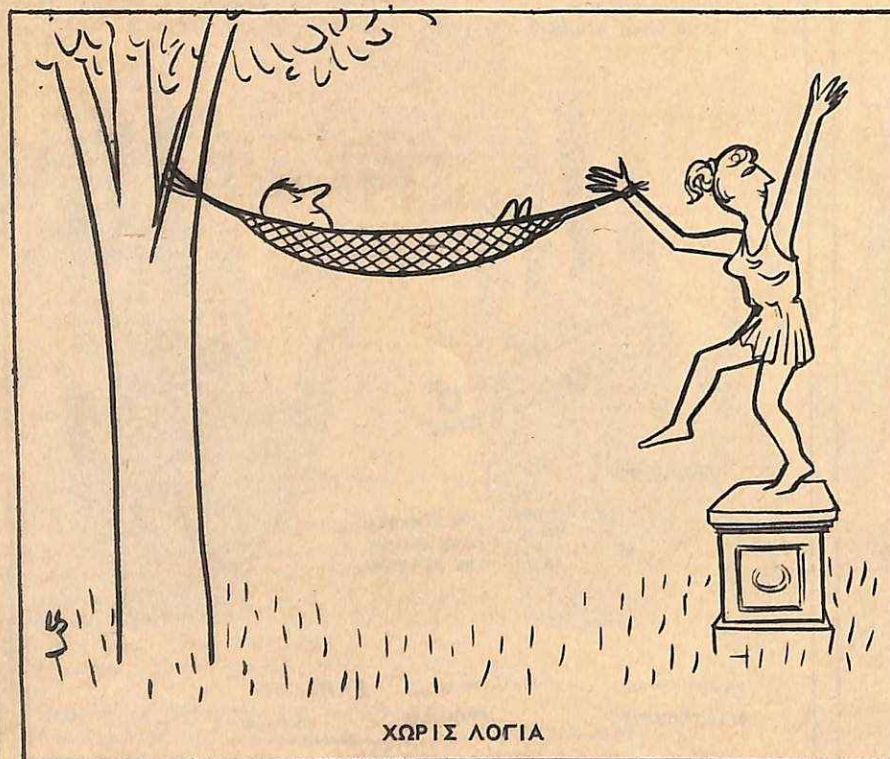
Χιούμορ

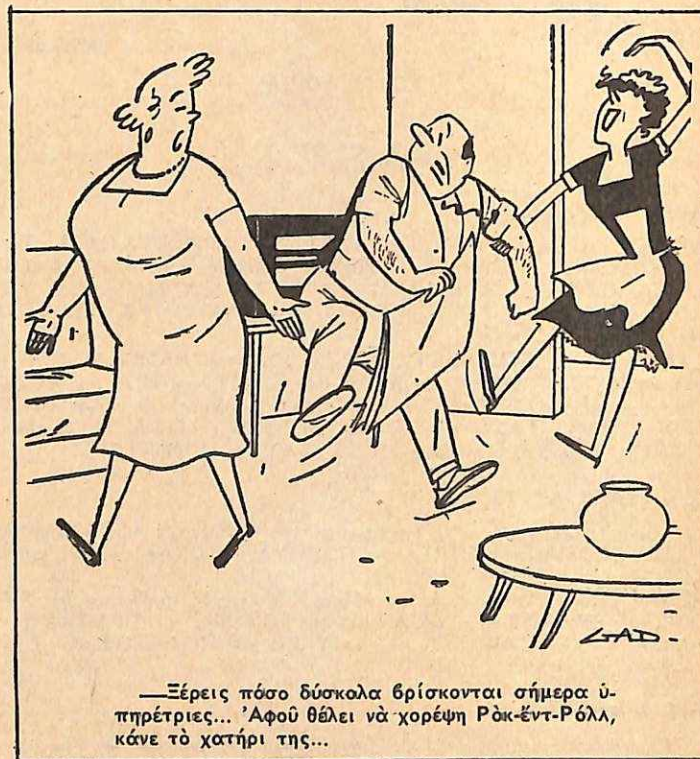
ΨΙΧΑΛΕΣ

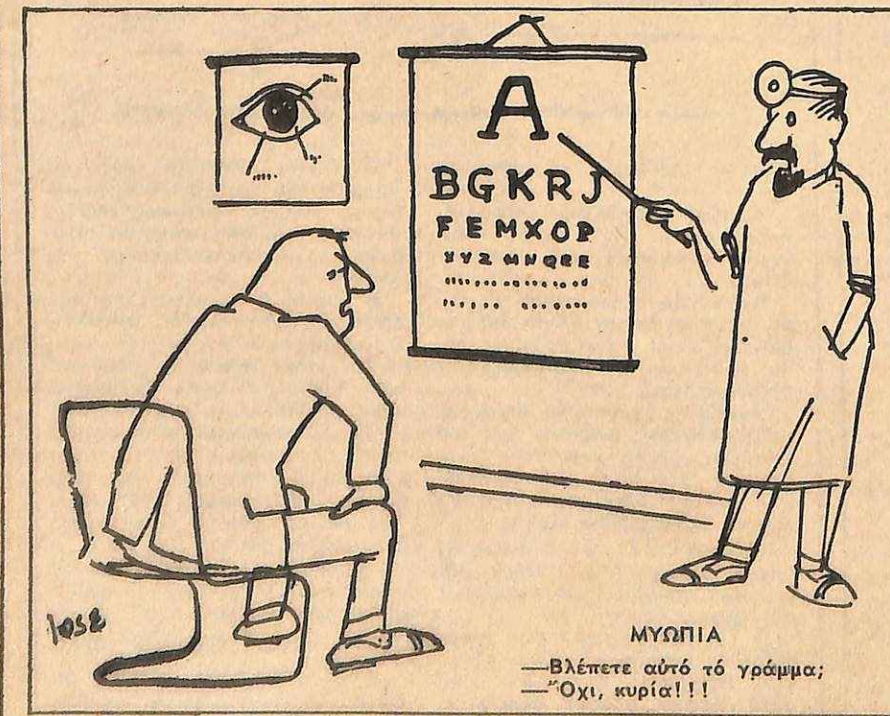
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

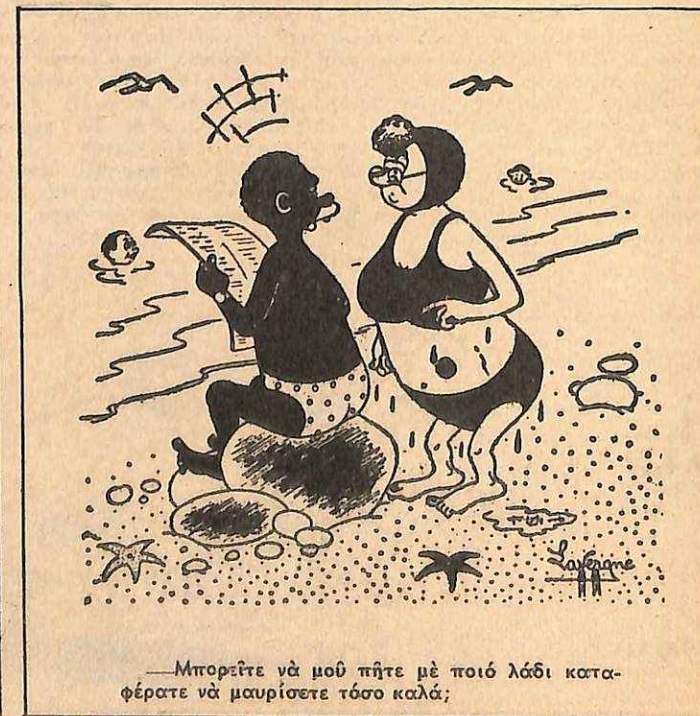

—Ξέρεις πόσο δύσκολα βρίσκονται σήμερα υπηρέτριες... 'Αφού θέλει να χορέψει Ρακ-έντ-Ρόλλ, κάνει τό χατήρι της...

ΜΥΩΠΙΑ

—Βλέπετε αυτό τό γράμμα;
—'Οχι, κυρία!!!

—Μπορείτε να μου πείτε με ποιο λάδι καταφέρατε να μαυρίσετε τόσο καλά;

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΑ ΦΥΤΟΦΑΡΜΑΚΑ

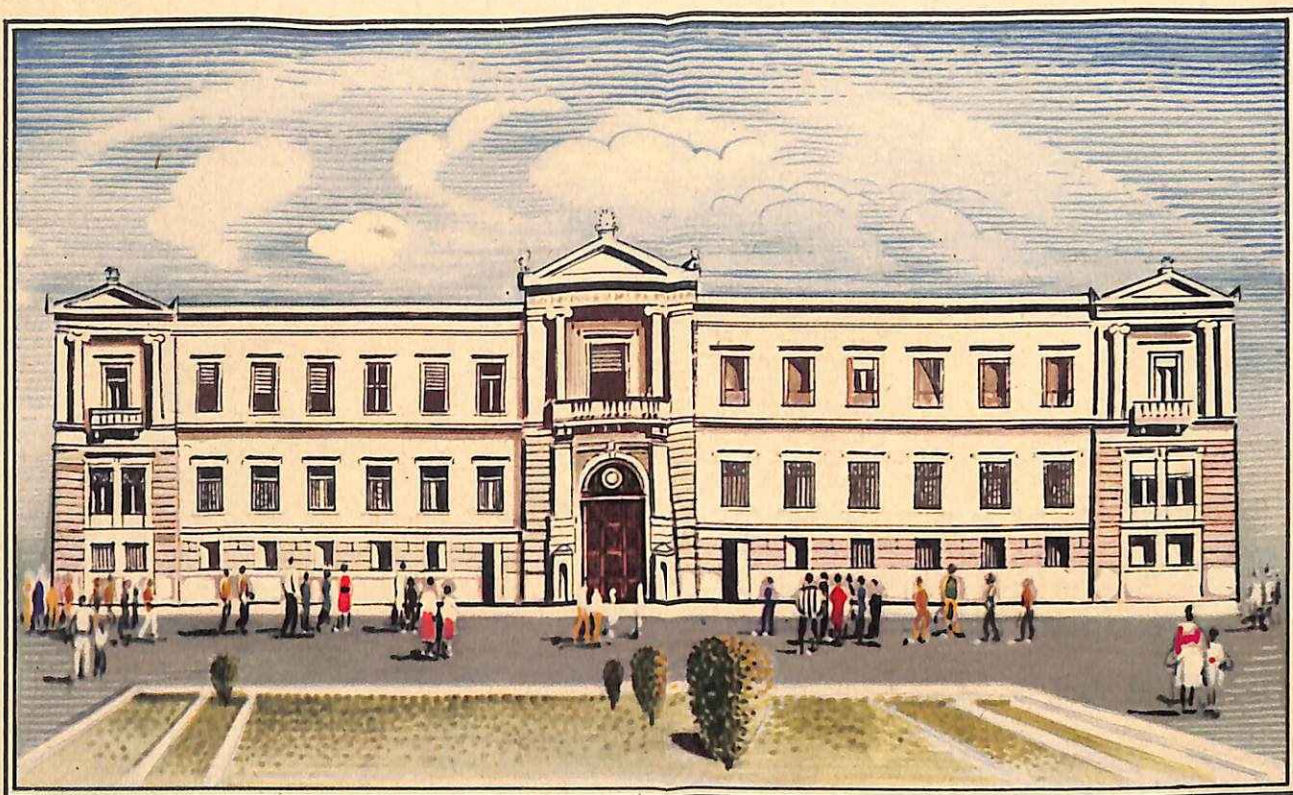

ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΚΡΙΑΟΚΤΟΝΟΝ: Για δολώματα κατά άκρίδων, σκουληκιών κ. λ. π.
ΑΡΣΕΝΙΚΙΚΟΣ ΜΟΛΥΒΔΟΣ: Για τὰ σκουλήκια φρούτων και τις κάμπιες.
ΔΑΥΛΙΤΙΝΗ: Κατά του δαυλίτου και της ψείρας.
ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ (Θερινός πολτός): Για την καταπολέμηση έντόμων (ψώρες κ.λ.π.)
ΔΙΝΙΤΡΟ-ΔΕΝΔΡΟΣΑΛ: Για την καταπολέμηση της ψώρας και των καμπών, νυμφών και έντόμων.
ΕΝΤΟΜΟΣΑΛ: Για την καταπολέμηση πολλών ασθενειών οπωροφόρων δένδρων και λαχανικών.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ - ΒΡΕΣΙΜΟΝ (Σκόνη ύδατοαιωρούμενη): Για ραντίσματα. Καταπολέμει όλα τὰ έντομα και σκουλήκια.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ ΣΚΟΝΗ ΛΟΙΜΟΝ: Για την καταπολέμηση της ψείρας των σιτηρών και των άποθημευμένων σπόρων.
ΕΞΑΧΛΩΡΑΛ-ΣΚΟΝΗ: Για την καταπολέμηση των έντόμων.
ΘΕΪΚΟΣ ΣΙΑΗΡΟΣ: Έναντιον της γλωρώσεως της άμπέλου και ως αντιπαρασιτικών.
ΘΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ Β.: Για την καταπολέμηση της Βούλας, του Ψιδίου και του Τετρανύχου της μηλιάς και της άχλαδιάς, του Περονόσπορου, Ψιδίου, Τετρανύχου της ντομάτας, του πεπονίου.
ΘΕΙΟΧΑΛΚΙΝΗ: Περιέχει θειάφι και χαλκό για την καταπολέμηση του Ψιδίου (λόβα) και του περονόσπορου.
ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΣ ΘΕΙΟΝ: Για την καταπολέμηση των Ψιδίων, της άμπέλου, των δένδρων.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 15: Καταπολέμει τὰ έντομα που προσβάλλουν τὰ οπωροφόρα δένδρα, τὰ λαχανικά κ.λ.π.
ΛΙΝΔΟΣΑΛ 3: Για την καταπολέμηση των έντόμων του εδάφους.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 1: Για την καταπολέμηση της μελίγκρας των μπιστανικών, άγρουριών κ. ά. έντόμων.
ΜΕΛΙΓΚΡΙΝΗ Νο 2: Για την καταπολέμηση μελιγκρών, μύλλων και μικρών καμπών.
ΝΗΜΑΤΟΣΑΛ ΕΔΒ: Για την καταπολέμηση των νηματωδών σκουληκιών.
ΝΙΚΟΤΙΝΑΛ: Σκοτώνει τις μελίγκρες, τις κάμπιες, τὰ διάφορα άκάρεα κ.λ.π.
ΟΣΑΛ - D. D. T.: Χρησιμοποιείται έναντιον των έντόμων των σιτιών.
ΟΣΥΧΛΩΡΙΟΥΧΟΣ ΧΑΛΚΟΣ 50: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου των λαχανικών, της βούλας της μηλιάς, της άχλαδιάς, και του περονόσπορου της άμπέλου.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ Β.: Για την καταπολέμηση του Περονόσπορου, της Άνδρα-γνώσεως κ.λ.π. της άμπέλου, της ντομάτας και της πατάτας.
ΠΕΡΟΣΠΟΡΙΝΗ: Για την καταπολέμηση του περονόσπορου όλων των φυτών.
ΠΡΑΣΑΓΓΟΥΡΙΝΗ: Για την καταπολέμηση του προσαγγούρα και άλλων σκουληκιών του εδάφους.
ΣΤΕΡΕΟΝ ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΣ ΘΕΙΟΝ 40: Για την καταπολέμηση όλων των ασθενειών που καταπολεμούνται με θειάφι π.χ. το Ψίδιο.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΠΛΕΟΝ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΘΕΜΑΤΟΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ
ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΙΣ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ